

ไทยเชชม

สำนักงาน และ โรงพิมพ์

ไทยเชชม

โทรศัพท์เลขที่ ๕๔๘

เมษายน

พ.ศ. ๒๔๗๐

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน “ไทยเชชม”

กำหนดเวลาออกของ “ไทยเชชม”

หนังสือ “ไทยเชชม” จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลาไคล
เคลื่อนไปยังไทยอุปลรรคต่าง ๆ คณะกั๊งใจจะพยายามไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออก
ทุก ๆ เดือนไป

อนันท่านผู้ใดที่เฝ้าบอกรับอย่างหนังสือ “ไทยเชชม” ยังไม่ได้รับหนังสือ “ไทยเชชม”
ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ ข้างบนนี้แล้ว ขอได้โปรดเตือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี (๑๒ เล่ม) เป็นเงิน ๑๐ บาท

๒ ปี (๒๔ เล่ม) เป็นเงิน ๑๖ บาท

การบอกรับ

การรับหนังสือไทยเชชมไม่ว่าจะเป็นจะตั้งบอกรับตั้งแต่เล่มต้นมี จะรับตั้งแต่เดือนใด
ก็ได้ นับ ๑๒ เล่มเป็น ๑ ปี ๒๔ เล่มเป็น ๒ ปี ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปบอกรับที่ สำนักงาน
“ไทยเชชม” เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร โปรดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์,
นามและคำยลที่อยู่ให้ชัดแจ้ง ส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใดกล่าวไว้ ข้างบนนี้
แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุง โปรดส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายบอกรับที่เกี่ยวข้อง ถ้า
ท่านอยู่ในกรุงเทพฯ ะให้ ไปรับที่ร้าน พร้อมด้วยนำหนังสือส่งท่านที่เกี่ยวข้องจะเป็นพระคุณ
ที่สุด

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก	พิมพ์ ด้วยหมึกสี	เติมน้ำ	ยล	๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ	สออยู่ภายในเล่ม	เติมน้ำ	ยล	๕๐ บาท
		ครั่งน้ำ	ยล	๓๐ บาท

หลวงสรรพากร บรณาธิการ
โรงพิมพ์ไทยเชชมเป็นเจ้าของและผู้พิมพ์
สำนักงาน เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร

มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

(ปีที่ ๓ เริ่ม ๑๒ วันที่ ๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๐)

แถลงการณ์ไทยเขมม	บรรณาธิการ	หน้า พิเศษ
มาสาธุสร	ส. บุญเสนอ	„ ๑๕๓๑
อาราธนาธรรมวิถิตาร	อุบลวรรณ	„ ๑๕๓๒
ไปเที่ยวปิ้ง	มรกต	„ ๑๕๓๔
เขมมศัพท์	นายชิต บุรทัต	„ ๑๕๔๔
อสังขรย์ซึ่งปรากฏแก่เมธูรชา	ปากกาสนิธ	„ ๑๕๔๗
คำแห่งความสวย	ข้าจร	„ ๑๕๕๔
หนีไม่พ้น	ส. อนันตสมบุรณ์	„ ๑๕๖๐
โคลงนิราศห้วยแก้ว	รักบาง	„ ๑๕๖๖
เลศเจริญ	ฟูย	„ ๑๕๖๕
ทิดเซ่จอมผจญภัย	ป.ส.	„ ๑๕๘๔
ฤทธิ์ความพยายาม	จ. จินตนา	„ ๑๕๘๘
ความไม่แน	พันธุงาม	„ ๑๕๙๖
รองเท้าแตะสีแดง	ด. โชตินันท์	„ ๑๕๙๕
เบ็ดเด็ด	นายสะอาด	„ ๒๐๒๕
อัสมาเทวี (ต่อ)	โกศโรหิต	„ ๒๐๓๐
แถลงการณ์พิเศษเรื่องอหิวาตกะโรค	กรมสาธารณสุข	„ ๒๐๔๑
ประกวดความรู้รอบตัว	พักเขียว	„ ๒๐๔๔
เพศที่เป็นอุปสรรค	ส. เทภาสิต	„ ๒๐๕๔
ครัวของไทยเขมม	ศราปณี	„ ๒๐๕๗
วิชานารู้	นางสาว แสง พูลรัตน์	„ ๒๐๖๑
สารเขมม	ด. โชตินันท์	„ ๒๐๖๔
อันดวาท	กรรมปะโต	„ ๒๐๖๖

ข้าพเจ้า “กั้นขอไว้ให้เสร็จแล้ว-----”

หน้า ๑๖๔๑

หนังสือขอใบเสร็จรับเงิน

(1) ข้าพเจ้าขอรับเงินจากท่าน

๑. จำลองดีโตรรต้นเรื่อง

ท่าน

สิ่งใหญ่ในโลกสาม

ศักดิ์สิทธิ์

สรวนปรีดิ์สันทิพย์ระส่ำระสาย

สันติสุข

ภัยพิบัติอย่างร้ายกล้า

ทั่วทั้งไพทสยาม สดกเทอญ

ด้วยความหวังดี

สำหรับปีใหม่

จากคุณ:

จากคุณ

แถลงการณ์ไทยเชชม

‘ไทยเชชม’ ฉบับนี้ เป็นฉบับที่สี่ของเล่มปีที่ ๓ และฉบับเดือนพฤศจิกายน (ที่จะมาถึง) นับเป็นฉบับที่ ๓ ของปีที่ ๔ ต่อไป

‘ไทยเชชม’ ฉบับวิสาขมาศ (พฤษภาคม) ได้เคยทำเป็น ‘ฉบับพิเศษ’ มาแล้ว คือ เปลี่ยนปกเป็นฉะเพาะเดือน มีเรื่องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา เขียนโดยท่านผู้ชำนาญโดย และผู้มีความรู้

วิสาขมาศ นี้ก็คงทำเป็นพิเศษ เปลี่ยนปกใหม่ (ฉะเพาะเดือน) มีเรื่องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา เขียนโดยท่านผู้ทรงเกียรติ ทรงศักดิ์ ๆ เช่นเคยมา แต่ยิ่งกว่านั้น ยังมีภาพ ตามที่ คือ พระบรมฉายาลักษณ์ แห่งพระผู้ทรง ก่อคณะพุทธศาสนิกาย ให้ สยามประเทศ อีกด้วย ฯลฯ

ส่วนปกประจำเดือนปรกติซึ่งมิได้ ทำเป็นฉบับพิเศษนี้ ก็คงเปลี่ยนภาพใหม่นับแต่เดือน มิถุนายนเป็นต้นไป คณะทั้งไทยพยายามเปลี่ยนแปลงและแปลกกว่าเดิมทุกประการ เพื่อดูแทนอยู่การคดีงานทั้งหลายได้ แก่ไทยเชชม มาแล้วเป็นอันดี ฉะนั้น ขอท่านทั้งหลายพึงวางใจในเกียรติคุณของ ‘ไทยเชชม’ ซึ่งถึงแม้ในยามปรกติจะไม่ได้ออกคึกคักในข้อเหล่านี้ เลยก็ แต่ในหัวใจ คงมั่น อยู่ในความ พยายาม ที่จะ ทำให้ ดี และ เรียบร้อยยิ่ง ๆ ขึ้นเสมอ

นอกจากนี้คณะขออวยพรแก่ท่านผู้อ่านหรือแม่เพียงใดแต่ต้อง ‘ไทยเชชม’ จงประสบ ความจำเริญในพระพุทธพร & ประการพร้อมด้วย เกียรติยศ เกียรติศักดิ์ เกียรติคุณ และ ทรัพย์สินคุณการทั่วทุก ๆ ท่านตลอดพระพุทธศก ๒๔๗๐ เทอญ

บรรณาธิการ.

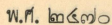
มาศานุสร

เมษายน

นอจจาวจ๋ ปดพิทา ทสฺยบติ

๑ิ ลาก, ยศ, สฺข, สรรเสริญ	หากเลือนแวกด้อม
ทุกอย่างยังเกิดพร้อม	เพียบแปล้เปรมใจ
วิสัยสำนักปราชญ์	ชาญฉลาดรอบรู้
ญาเพื่อญาheimัก	กรบไว้ใจทรง
ทั้งปวงเมื่อเสียมยศ	ปรากฏเลือนลาภทั้ง
ทุกซั้วมโนินทาทั้ง	หม่นร้อยมีมา
มีปรากฏอันใด	สงขใจนึ่งได้
มีหวนมีหวนให้	ซบเข้าซาใจ

ส. บุญเสนอ

๑๖๖

เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ขอเชิญท่าน บุชาเช่นนั้น ด้วยหวังจะให้ เป็น ประการ ว่า
 อุตสาหกบฏาสึกา คอยเงยโสดประสาทที่ตอง ข้าพเจ้าเป็นอุบาสกผู้หนึ่ง ซึ่งวิมตินทานมิต
 เป็น ภาชนะ ของ มา รงวิม เหาธ พระธรรม ท่าน บรรณาธิการ ไทยเชมม ขอ อาราธนา
 เทศนา โอกาส อารามณิ กโรมิ. ท่าน สมาชิก ทั้งหลาย ให้ แสด ธรรม เทศนา

๑ ๒ ๓

คำอาราธนาขรรณโกปิสถารณ์ เป็นของ
เก่า ข้าพเจ้าส่งมาลงหนังสือพิมพ์ไทยเซรม
ในเมื่อได้จะถึงฉลัดกษัตริย์มงคลกาลวิสาข
สุภาสิทเทศนา ร่มมฉิยเทศนา ปันชนเทศน
หรือปกิริวงเทศนา ฯลฯ แล้วแก้จิตต์เจตนา
ที่จะแสดงเรื่องไร ๆ ลงใน หนังสือ พิมพ์
ไทยเซรมณัฒนิวิสาขมาสสักันพึงต่อไป.

ပြည်သူ့အကျိုး

ไปเที่ยวบินง

๒ รกต.

เมื่อวันเสาร์ก่อน, เกือนก่อน, และขาก่อน.
เวลาเช้าได้เข้าไฟแล้ว ข้าพเจ้าเสร็จจากการ
ดินเนอร์ ก็ไปนั่งผ่อนอารมณ์ อยู่ ที่ กลาง
สนามหญ้าหน้าบ้าน

กาลนั้นเป็นเวลาข้างขึ้นอ่อน ๆ พระจันทร์
จึงโผล่มาให้ชมเพียงเชยๆเดียว แต่ก็ยังมี

แสงนวลจิบตาพาใจให้เข้าสู่ห้วงสุขารมณ์ได้

ข้าพเจ้าเพลินแสงจันทร์ เพลินพระพาย
ที่พัดอวลฉวยเลย เกิดความนึกถึงการเที่ยว

ตากอากาศต่อไปอีก พลันก็ตะโกนเรียก
เจ้าขี้ มาสั่งให้ ไปบอก เจ้ากังเอารดที่ออกตาก

มา ๓ คืน แล้วข้าพเจ้าก็ขึ้นเรือนหาเสื่อสรวม

“ไป อีทแฮร์ กันเถอะ” ข้าพเจ้าชวน

บุตรและภรรยา

“เฮะ, อีทแฮ อีทแฮอะไรกัน” มารดา
เจ้าทักขยันทาม

“กินอากาศ-กินอากาศ, พุทตามภาษา
ฝรั่งว่า อีทแฮร์” ข้าพเจ้าอธิบาย

“ฮิ, ทำไมคิดศัพท์ ฝรั่งมันยังไม่
รู้”

“อ้าว, ม่าย ยังงั้นมันจะกินแฮร์ สมัย
คนไทย เกือบจะว่าถ้าไม่รู้จักภาษาฝรั่ง ก็จะมี
ปริมาณไม่เต็มคน”

“เฮ... ก็ที่ คุณพ่อนั้น คุณริ้ว,
เข้าใจรึ?”

“ฉันก็รู้ตามที่ถูก และเข้าใจความที่ถูก”

“ไม่ใช่, ที่ฉันหมายความว่า ถูก หรือ?”

“ฮิ, มันก็ถูกตามที่คุณริ้วจะสิ”

พ.ศ. ๒๔๗๐

ไปเที่ยวหนึ่ง

“เอ๊ะ, ฟังยากจริง. ก็ฉันเห็นว่าเมื่อแน่ว
เป็นการถูกสำหรับทั่วไป ไม่ใช่โดยเฉพาะเราแล้ว
จึงค่อยใช้ระบิกว่า”

“เฮอะ, ถ้ามีว้อยอย่างเช่นหล่อนว่า เมื่อ
ไรจะไต่พุกกัน และ มัน ก็ต้อง อยู่ สัก โหล
เขาแน่. ทุกวันนี้เราจะไปทางไหนยอมไต่ยีน
เสียงแต่ ไอ่ ๆ ๆ. แม้นแต่ทางราชการ
ท่านก็ใช้ภาษาฝรั่งเกือบทุกอย่างแล้ว ฉะนั้น
ถ้าเราไม่ยอมตาม คุณมันก็จะไม่ใช่คนไทยนะสิ”

“ราชการดำเนินอย่างไรก็ฉันไม่ทราบ”

“อ้าว, นี่ก็คือนักล่าอย่างลือลือ”

“ก็ฉันยอมแน่วละคะ ก็ก็ฉันเป็นผู้หญิง
นะคะ, แต่ก็ทักคุณว่านั่นคืออย่างไรละ”

“มีมากมาย หลาย อย่าง ที่ ทาง ราชการ
ท่านใช้ภาษาฝรั่ง ยกตัวอย่าง เช่น รายงาน
ราชการ เป็น ต้น ที่ เคย ทำ เป็น ภาษาไทย นั้น
บางคนต้องทำเป็นภาษาฝรั่งด้วย และนี่วัน
นี้ก็ต้องเป็นเช่นนั้นมากขึ้นทุกที ยิ่งกว่านั้นบาง
อย่างท่านทำเป็นภาษาฝรั่งทีเดียว ไม่มีภาษา
ไทยเลย. นี่! เป็นทางพยากรณ์ว่า ต่อ ๆ ไป
อะไร ๆ อาจจะเป็นฝรั่งหมด. เพราะทั้งนี้
แหละ ถ้าเราไม่ยอมขมอมตัวให้ โกล่ ๆ เข้าไป
ยัง ก็น่ากลัวจะลำบากมากทีเดียว”

“เกินไปละคะ, ข้าราชการของรัฐบาล
ท่านยอมเล็งเห็นสิ่งจำเป็นไม่จำเป็น สิ่งใดที่
ควรจะให้คนไทยรู้ ท่านก็ใช้ภาษาไทยสิ่งใด
ที่คนไทยไม่ควรรู้ ท่านก็ใช้ภาษาฝรั่งคงเป็น
ดังนี้. ว่าแต่คุณเถอะ เมื่อยังไม่ทันได้เรียน
ก็มาเริ่มพุกที่เดิวนั้น ดูไม่ถูกด้วยเหตุผลเลย”

“ฉันก็จะไม่ปฏิเสธ แต่ฟังเข้าใจว่า การ
เริ่มพุกนั้น คือการเรียนนั่นเอง และถ้าไม่ทำ
เช่นนั้น ก็ออกว่าฉันไม่ทันเขา ไม่ทันเขา”

“แต่การเริ่มด้วยผิด ๆ ถูก ๆ นะ เป็นของ
ก็หรือคะ”

“เอ๊ะ, หล่อนนี่ก็ยาวจริง หมายความว่า
หากินไม่ทันสมัยเสียแล้ว”

“คือยังไฉะ”

“ใคร ๆ เขาพุกกัน เราก็ต้องพุกบ้าง ไก่
เท่าไรก็เท่านั้น มันจะให้ ทำให้เข้าคิคว่าเราก็
เป็น ส่วนผิดหรือถูกนั้นเป็นคำของเราอีก
ยก ๓. ก็เช่นฉันพุกก็เหมือนเดิวนั้น หล่อน
ก็คิดว่าฉันพุกผิดหรือถูกล่ะ”

“ก็ก็ฉันไม่รู้เลยน่ะคะ”

“ก็ฉันนะสิ เมื่อหล่อนไม่รู้ หล่อนจะว่า
ฉันพุกผิดยอมไม่ได้ แต่หล่อนต้องเข้าใจว่า
ฉันพุกถูกจริงไหม? เท่านั้น มันก็ทำให้ฉัน
เกินขึ้นแล้วมิใช่ฤ... อ้าว, เสียงรณมาแล้ว

มรดก

๐๓๖๓ เมษายน

เล็กเฉยกันเสียทีเถอะ.

พวกเรา ๓ คน คือ พ่อ, แม่, ลูก ขึ้นสถิติขยันรดที่ดอกกาบ ๔ ล้อของเจ็กกิง แล้วมันก็พาเราไปตามทางที่ ขุดหญ้า คือข้าพเจ้าจะชี้ไปให้

ข้าพเจ้ามุ่งมาถึง ทุ่งปิ่น ปากก่อนอื่น โดย คิดว่า จะไปหยกถนังกินลมเล่นให้เย็น ๆ ใจลึกพิก ๆ จึงสั่งเจ็กกิงให้ ขอยไปทางนั้น แต่ครั้นถึงที่หมายพอรดเลี้ยวเข้าประตูสวน ก็ไต่ขึ้นเสียงตะ โทนดังสนั่น

“เฮ้ย—นั่นจะไปไหน?”

ข้าพเจ้ามันใจว่า คงไม่มี ญาติ คนใด มาทัก ข้าพเจ้าเช่นนั้นจึงไม่เอาใจใส่ ส่วนเจ็กกิงจะเฝ้ากวนแค้นงั้นหลยคาตามเคย หรือคิดว่า แกล ไม่ได้ เกียวกัยใคร เหมือนกัน กระมัง จึงปล่อยม้าให้ วังถอก ๆ เรื่อยไป แต่กัทัน โคนันเอง ทั้งข้าพเจ้า ทั้งลูก ทั้งเมีย ทั้งเจ็กกิง และทั้งมา ก็ไต่สำนักรุนพร้อมกัน

คือว่าเสียง “เฮ้ย, อ้ายบ้า นั่นมันจะไปไหน” กัยเสียงกอนหินซึ่งประทะกัยสี่ข้าง ม้านันเอง ทำให้เรารู้สึกว่า เกิดมีความสัมพันธ์ ขุนระหว่างเรากับใครคนใดคนหนึ่ง หรือ ม่ายกัใครคนนั้นกัยมาของเราเสียแล้ว ดังนั้น

มาของเราจึงหยุดลงพร้อมกัยเจ็กกิงคั้งขึงเหียน

“จะไปไหนกัน” เสียงนี้ นั่นถามซ้ำและ ขณะนั้นแมมขึ้นเกาะรดเราอยู่แล้ว ซึ่งทำที่เชิงจะเอนเข้าพนักงาน

“ม่ายไปไหนยังน้อ, นายอ๊ะจะ ปายในนี้เท่านั้น” เจ็กกิงตอบคล้าย ๆ หมอความ

“ไปทำไม? ไปไม่ได้” เสียงทุ

“ไม่ได้ ไปถึงไหนของจ๊ะ, คิดว่าจะไปหยกถนัง กินอากาศ เล่นข้างใน สักครู่เท่านั้น” ข้าพเจ้าชี้แจง

“อ้อ, อะ ไรกินอากาศ, กินทำไมกัน”

“คือ ขอเข้าไปนั่งตากอากาศเล่นเย็น ๆ หน่อยเท่านั้นแหละจ๊ะ” ข้าพเจ้าจ้ววน

“อ้าย—ไม่ได้ ทั้งนั้น ทำไมจะต้องมากิน มาตากอากาศที่นั่นด้วย ทอน ไม่มีย ในนัยง ไม่ไต่โยกให้ใคร ๆ มา ฟัน” เขาพูดกัคัพที่ผั่ง

“เอ — ถิ่น ลงทุนทำก้วย เหมือนกันนั้นา จะขอนั่งเล่นเย็น ๆ สักครู่ ไม่ได้เจียวว, ข้าพเจ้า ลำเล็ก

“อะ, ลงทุนอะ ไรกันนะพ่อ”

“ละทุนสร้างบ้านนะสิ”

“อ้อ, ลงทุนยังไถกัน, นั่นสวนหลวง ของนาย”

“นั่นแหละ ก็ฉันซื่อลือกเคอร์ช่วยเหลือ
เป็นหลาย ฉวยยังงี้ล่ะ ถ้าไม่มีใครซื่อ
ลือกเคอร์จะเอาเงินที่ไหนมาทำเล่า” ข้าพเจ้า
เถียง

“เฮอะ ๆ” เขาหัวเราะเยาะ “ใคร ๆ
เขาก็ซื่อลือกทุกคน แต่ถึงเข้ามา ฝึไม่ให้ทุก
คน ทำไม่ไม่เห็นเขาว่าเหมือนนายล่ะ”

“นั่นก็เพราะเขาไม่รู้จักทุนของเขาน่ะสิ”

“อ้าย—อย่าพูดมากเลย ยังงี้ ๆ ก็ยังเข้า
ไม่ได้ ทั้งนั้นแหละ” เขาคัดยบท

“แน่ ึะ, ทุนายพูน่นะ” ข้าพเจ้าชัก
โทษะเคือกขมมายังแล้ว

“แน่ ึอน, ถ้าใครซัดขึ้นก็ลงกู”
เขาคอยเหมือนโทษะจะเคือกเหมือนกัน

“เฮีย—เจ๊กกิง — กลับ ้วย” ข้าพ
เจ้าออกคำสั่ง

ข้าพเจ้านั่งได้ถึง เขาติน ว่าเปรมณีย
สถานอีกแห่ง ๑ ซึ่งเคยเป็นสาธารณะสถาน
แต่ครั้งไฉนถึง ก็เห็นประตูปัก ลั่นกญแ หมเทก
บ้าน เส้ว, เป็นอันไม่ได้เที่ยวชักกันคนวนน
ที่สุค เมื่อไม่มีทางไปแล้ว จึงหยุดรถที่ลานพระ
บรมรูป พากันลงถวายบังคม และเดิน เพื่อ
ทรงกันทงตากอากาศพักหนึ่ง แล้ว ก็ขึ้นรถ

กลับบ้าน

ในระหว่างทาง กลับหวลรำพึงถึง ป้าก
ชั้นอีก แต่ข้อรำพึงจะมีอะไร ว่ากระไรนั้น
ถ้าจะกล่าวให้ตลอดก็เป็นเรื่องราว ขอบอกแต่
ว่า ข้าพเจ้ารู้ สักว่า ป้าก นั้นไม่ใช่เพียงแค่
จะ เป็นสิ่งซึ่ง มีไว้สำหรับ ประทับ ประกายบ้าน
เมืองให้งาม ๆ หรือ ๆ เท่านั้น แต่ฉันว่ามัน
เป็นสิ่ง จำเป็น เสียแล้วสำหรับพระนคร

ทั้งนี้เมื่อมองไกล ก็เหมือนจะมีรอยมา
จาก ที่เราเกิดความรู้ จัก รูปร่าง หน้าตาตัว
อนามัย ขน ในยุคนั้นเอง และเหตุที่เรา รู้จัก
ตัวอนามัยขึ้น ก็ด้วยความอัศจรรย์แยกเสียด
ของโลก อันทวียิ่งขึ้นเป็นลำดับ, จึงเป็นเครื่อง
บรรดาลให้เรา รู้ และเพราะอนามัยนี้แหละ
เราจึงต้องการข้ากหรือท้าว สำหรับในค่ายด
ที่ก็ยังคงอีกแะ เช่น ใน พระมหานครน เพื่อประ
กอบ อนามัย แก่ตัวเอง ท้ายเป็นที่เข้าใจกัน
ต้องเห็นแล้วว่า อาภาศปริสทธิสถิติน เป็น
อาหารอันวิเศษของตัวอนามัย

ยิ่งกว่านั้น แม้จะไม่กล่าวถึงส่วนซึ่งจะเป็น
เครื่องประคองชีวิตและความงามของพระนคร แต่
ข้ากก็ยังจะเป็นประโยชน์ นอกจากเป็นที่พักผ่อน
หย่อนใจอย่างมากอีกอย่าง ๑ ก็จะเป็นที่

ชุมพล ในยามต้องการ และเป็นที อาศัย
ในสาธารณกิจเมื่อยามถึงคราว คงทมิตัวอย่าง
มากมายแล้วนอกด้วย ถึงกับข้าพเจ้าจึงทราบว่า
ว่า “เมื่อไรหนอท่านเจ้าน้ำทองจะปล่อยให้
เราเข้าไปฟังในข้างใต้”

เอ... ข้าพเจ้านึกเสียเสียเกือบไม่เป็น
เนื้อ จนรถหยุดกักลงที่หน้าบ้านจึงรู้สึกตัว

พอถึงบ้านเจ้าข้าก็รายงานว่า เมื่อสักครู่
คุณเขียนหมอกี่มาหา ครั้นไม่พบแก่กันเสีย
เสียแล้วมัน กังส ทศมาศที่หมอกี่เขียน
ฝากไว้ให้ข้าพเจ้า อ่านดูข้อความดังนี้

“คุณตั้งใจจะมาชวนไป เทียวปิ้ง
ไก่ ข้าวว่ากำลังสนุกมาก เสียใจที่ไม่พบ แต่
เอาเป็นตกลงกันว่า วันอาทิตย์ พรุ่งนี้ต้องไป
ด้วยกันให้ ได้ นึกว่าแยกหัวเสียที และให้ไป
พบกัน ที่คืนนี้ เวลา ๖ ๓.ท. เพื่อพากันเสีย
คนละอ้อมก่อน แล้วจึงชวนรถต่อไป

เซ็น ข, หมอกี่”

คุณหมอกี่กับข้าพเจ้าได้ เคยหาญกันไว้
ว่าจะไปเทียวปิ้ง สัก ไปร ด้วยกันสักคราว ๓
เมื่อไม่ช้านัก โดยตั้งใจจะไปหาเอเย่นต์ เพื่อส่ง
ผลผลิตที่ถูกต้องไปจำหน่ายที่นั่น แทนทำไม่

แก่ มาผลผลิตกำหนดไป อย่าง กระ หัน หัน
เช่นนี้ก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าอ่านทวนจดหมาย
อีกครั้ง ๓ ก็เห็นแยกออกนักพอเวลา ๖ ๓.ท.

ทำไมถึงงั้นกันอย่างนี้ รลออกถึง ๗ ๓.ท.
นั่นแหละไม่ใช่อะไรอื่น เพราะความอวดก็อยาก
ใช้กำหนดเวลาอย่างใหม่ของแกนั้นเอง แต่
เพราะตัวมีความรู้ ไม่พอหรือนาน ๆ ใช้ที่ จึง
เขียนผิด ๆ พลาก ๆ กันนี้ ความจริงแกล้ง

ตั้งใจจะเขียนว่า ๖ ๓.ท. แต่ด้วย ความ
อวดเก่งจนเกินไปนั่นแหละ จึงเขียนเป็น
๖ ๓.ท.ไป และนี่ถ้าข้าพเจ้าทำต่อไปตามเวลา
ที่ แกนนี้ ก็คือ จักต้องไปนอน ค้าง ที่ โชคดี
คืนนี้คืน ๓ นั้นเอง เรื่องไม่มีอะไรแน่แล้ว
หยาก สารแนเอาอย่างเขานั่นแหละ มันให้
โทษคนได้อย่างหนัก แต่เพราะบุญที่ข้าพเจ้า
ฉลาดพอ ที่จะเล็ง ความตั้งใจจริงของหมอกี่ได้
หาไม่ ก็คือ ต้องพลอย ยักยอกไป ด้วยเท่านั้น
อันที่จริงเมื่อแล้งใช้ ๓.ท.-๓.ท. ไม่นัก ก็
ควร จะใช้ ย่ำรุ่ง ย่ำค่ำ, ไปตามเคย มันก็จะ
ไม่ผิด ๆ พลาก ๆ เช่นนี้เลย

เมื่อ ข้าพเจ้า บอกเรื่องจะไปปิ้งให้ แม่ ๆ
ลูก ๆ ทราบ ก็เกิดเสียงแซ่กขึ้นทันที ต่าง
ก็จะขอไปด้วย ซึ่งเป็นการไม่ตรงกับประสงค์

พ.ศ. ๒๔๗๐

ไปเที่ยวหนึ่ง

ของข้าพเจ้า ต้องแข็งแรงกับเข่ากันเสียแน่ จึง
ส่งลงไป

ความจริงเป็นนิสัยของไทยเรา ที่ไปไหน
ก็มีกติกากันไป ดูเหมือนจะเข็ดใจว่า การ
ไปมาก ๆ เช่นนั้น เป็นการสำแดงเกียรติยศ
เพราะเช่นนั้นเราจึงต้องเปลือง ต้องพระร่วงพระรัง
ยุงเหยิง ยักยัก จะไปกันได้สักที ก็ต้องเสีย
เวลาตระเตรียมกันนาน ๆ และ ก็นั่นเองเลย
ไม่มีใครได้ ไปไหนกัน

ข้าพเจ้าชอบธรรมเนียมของฝรั่ง ที่เขาไป
ไหนก็ไปโดยอิสระคน เป็นการคล่องแคล่ว
รวดเร็วไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ทั้งข้อที่ไม่
ต้องเปลืองเงินเป็นการสำคัญยิ่ง ด้วยเหตุผล
ดังนี้ คราวนั้นข้าพเจ้าจึงตกลงไปคนเดียว
ไม่ยอมให้ ใคร พ่วง ท้ายเลย แม้แต่ คนใช้
ข้าพเจ้าคงจะกระทำตัวให้ เหมือนฝรั่ง อย่างที่
เขาทำในเมืองฝรั่งนั้น

เวลาเกือบ ๑๐ ๓.๓. แล้ว ข้าพเจ้าต้องรีบ
ตระเตรียมสิ่งของ ออกรับ สักคน หมอที่ ทแก
ออกหมายอย่างกระตือรือร้นเหลือเกิน ทำไมไม่
ดำเนินแบบอย่างหมายกระตือรือร้นบ้าง ไม่รู้ จะ
ได้ มีเวลาเตรียมตัวได้พร้อมเพียง สักหน่อย
แต่หนักหมกโหมกที่จะคลอเคลียกันเสียแล้ว
จึงจำต้องยอมฟังคำสั่งแก่

อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าก็เป็นที่พอใจในการ
ที่จะได้ ไปเมืองต่างประเทศครั้งนี้ ด้วยเชื่อว่า
อย่างไรก็คงเกิดประโยชน์บ้างแน่นอน แม้ ไม่
ได้อะไร จะหาเอาแต่รับซื้อ ผสมตีตี ไม่
สำเร็จ อย่างน้อย ข้าพเจ้าคงได้เที่ยว ปาก
ของเขา และภาษาอังกฤษของข้าพเจ้าอาจ
จะดีขึ้นก็ ทั้งอาจจะได้ภาษาแขก ภาษา
เจ๊กด้วยบ้างก็เป็นได้

เครื่องแต่งตัว ข้าพเจ้าเตรียมอย่างดกเขย
ที่เขาใช้ กันเวลานั้น คือกางเกงขาสั้น เสื้อเชิ้ต
คอพับ เสื้อขี้นอกคอกระดุม และถุงเท้าขนสัตว์
อย่างหนา เหล่านี้สำหรับใช้เวลาเดินทาง กัย
ติดกางเกง ขาขาว และเน็คไท ไปอีกอย่างละ ๑
สำหรับเวลาไปเที่ยวใกล้ ที่บ้าน เท่านั้น ก็พอ
จะเปลี่ยนรูปให้คล้าย ๆ ฝรั่ง ที่ถูกแดดได้ ก็แล้ว
อ้อ! ส่วนหมวกคงใช้ ไปโล่แทน ใบเดียว
ก็พอแก่การ

ของที่ จะ ลืม ไม่ได้ อย่างยิ่ง ก็คือ ดิกล
ขี้นาว่า และ สมุดคู่มือ ไทยเป็นอังกฤษ —
อังกฤษเป็นไทย ข้าพเจ้ารวบรวมได้ของ ครุ
คำคำไรท์ ของท่านแมคฟาลแลนด์ ของเจ้าคุณ
วรวิทย์ และ ของใครต่อของใครอีก รวม
ทั้งแบบ หักพิศ ภาษาบาลี ของบุตรพระ โกษา

อีกทีหาก แยกเขียนภาษาจีนของเจ้าคุณเมฆา ๆ
เขตเสร็จเป็นจำนวน ๑ หีบพอที่ ช่าง ข้าพเจ้า
มั่นใจว่าท่านคงพอใช้ ได้การไต่สวนแล้ว หรือ
ถึงแม้ ข้าพเจ้าจะไปเกิดพลัดถิ่นหมอกี้ในเขตค
ต่างประเทศโน้น แยก ตำราต่าง ๆ อันมี
จำนวน ๑ หีบนี้ ก็คงเป็นเครื่องประกันไม่ให้
ต้องออกขายเป็นแน่

กว่าจะจิตของลงหีบเสร็จ ก็เที่ยงคืนแล้ว
แล้วยังจะต้องส่งเสียกิจการทางบ้าน และคิด
กิริยาทำทางต่าง ๆ อันจะต้องประพฤติปฏิบัติใน
การไปครอง^{บ้าน}อีก ซึ่งข้าพเจ้าคงใจว่าจะไม่ยอม
ให้ชาวต่างประเทศดูถูกคนไทยได้ เป็นอันขาด
..... ก็พอคิดยามสาม^ป คบงจิต^ง จง^ง ไตส่งย
เข้าสู่ภวังค์

พอ ๕ ก.ท. ข้าพเจ้าตกใจจนโดยเสี
งนาฬิกาปลุกทงไว้ เสียเวลาครึ่งชั่วโมงข้า
พเจ้าแต่งตัวเสร็จ พอก็ยกเท้าไปเรียกรถเจกไ
มาคัน ๑ ข้าพเจ้าพร้อมควยขี่หนง ๒ พยกลง
รถตรงไปยังตึก เมื่อไปถึง หมอก็ยังไม่มา
ข้าพเจ้านั่งคอยหมอที่ พลาซ และ นึกไป
พลาซว่า การไปเที่ยว ดังต่างประเทศครั้งนี้
ไม่ควรให้เสียโอกาส ควรต้องแต่งนวิาศไว้
เป็นทีระลึก ตามแบบอย่างของท่านกระทำ

ข้าพเจ้าขอกะเริมตนตงแต่ชนรฎไฟเอนล้า

คืบไป ท้ายการรถไฟของเรากำลังเจริญอย่าง
 อชะวาค คือจะ พระณว่า ทางรถไฟของเรา
 หลายสายเปรียบประหนึ่งมือ สถานที่หัวลำโพง
 ถึงกงามใหญ่โต ไม่มีใน ประเทศใด ทางภาค
 เอเชียจะเปรียบได้ และอีกสิ่ง ๑ ที่ระลึกลับ
 ไม่ได้ คือสะพาน พระราม ๖ ซึ่งนับว่าเ็น
 ยอดเยี่ยมใน ทวีป เอเชีย ไม่มี ที่ใดจะเสมอ
 เหมือน

อ้าว — แล้วกัน, ข้าพเจ้าลืมเสียสนิท
ขนาดกว้างยาวของสะพานนี้เท่าใด ไ้้อ่านใน
รายงานของกรมรถไฟแล้วก็ไม่ไ้ เออ—
คำก่อสร้างก็ถกกันแหละ จำไ้ได้เหมือนกัน
ว่า เท่าใด เอ—ในรายงานไ้ประกาศไว้
หรือเปล่า? ก็ชักจะเลือน ๆ เสียแล้ว

เฮ้, นาฬิกาบอกเวลา ๖.๓๐ ก.ท. แล้ว
 คาหมอกยังไม่โผล่มาอีก นะอย่างไ้กัน หรือ
 แกลมนกเสียบางกระมัง หรือตาเมอคันมัว
 ส่องเสียบ่หมอกอัยจันตก หรือจกเศวรมเข้า
 ของเสียบจันเพลย เลยนอนไม่คั่น กระมัง ?
 น้แหละเขาว่าคนไม่มกิลข่ด้นละเป็นเช่นน้แหละ
 มกัจะมี ความเหลวไหลอยู่ประจำ เป็นเจ้าเรือน
 เสียบ่เกยว

ช, อก ๓๕ นาฬิกาจะถึงเวลารถออก ไม่ได้
การขึ้นรถเกอย่เช่นนี้คงชวคไปกันแน่ แม่เก

W.F. ഇടനാലി

๗ ไปเที่ยวบึง

มาบ้าน^๕ เรื่อง บัง^๕ ก็ไม่^๕ให้^๕ ฟาด^๕ กันตาม
หวั่นละ^๕ มัน^๕ ทุ^๕เหล^๕ท^๕ เสีย^๕แล้ว^๕ ข้า^๕พเจ้า^๕
ควร^๕ไป^๕ขอ^๕ ตัก^๕เกิด^๕ เติ^๕รม^๕ไว้^๕ คอย^๕ แก^๕ ค^๕กว่า^๕
เฮอ...พอ^๕เหยีย^๕ข^๕น^๕ส^๕ถ^๕าน^๕นี้^๕เท^๕าน^๕น^๕ ภา^๕ษา^๕
ฝ^๕ร^๕ง^๕มัน^๕ออก^๕ไ^๕ก^๕ี^๕คล^๕อง^๕ข^๕น^๕มา^๕ก^๕ เอ...แต่^๕เร^๕อง^๕
นิ^๕รา^๕ค^๕ เห็น^๕ จ^๕ะ^๕ต^๕อง^๕ง^๕ก^๕ค^๕อน^๕ร^๕ด^๕ไฟ^๕ไว้^๕ก^๕่อน^๕
เอา^๕ไว^๕เม^๕อ^๕ก^๕ล^๕ย^๕ด^๕ง^๕ข^๕น^๕จ^๕ึง^๕ค^๕อย^๕ท^๕ว^๕ร^๕จ^๕อย^๕ร^๕าย^๕งาน^๕
ก^๕ี^๕ห^๕ม^๕

ข้าพเจ้าขอขอบคุณที่ ๒ สำหรับ ๒ คน
ที่ได้เสียเปรียบอยู่แล้ว จักแจ้ง เอาหีบขึ้นไป
วางกันที่นั่นในรถไฟ ด้วย วันนั้น คนไทยสาม
คนข้างมาก และกำลังแย่งที่นั่งกันอยู่
ละหวั่น แล้วข้าพเจ้าก็ออกมาคอยหมอบอยู่

เหลือเวลาอีกไม่ถึง ๑๐ นาที หมออดก็ยังไม่มา ข้าพเจ้าซึ่งใจอดกลัวตายเกลี้ยงจนมือ
เข... นแกนอนไม่คน วิว่าแม่หมอดก็เมื่อยม
ให้ไปหรือยัง? เธอ, เรื่องนี้ข้าพเจ้ากลัวเม
ละข้าพเจ้าเขจริง, ผู้หญิงมักมีโรค เคยตัว
ประจำนสสัย สมบูรณ์ ของโรคนี้ มาจากทศ
คามใจเสียใจได้ ใจ ยอมอ่อนให้เป็นไม่ได้
บ่งการเขียนที่ทศยว ย่า ขนานที่แก่นัน สมิต
ก็คือ อย่าตามใจ อย่ายอมอ่อนให้คนอื่นชาค
จึงเป็นสิ่งที่ควร จะตามใจควร ต้อง ปฏิบัติให้

หล่อนก็, แม่ ก็จะทำให้ ก็อย่าได้ สิ้นแรงให้
เห็นว่าตามใจ หรือยอมอ่อน แก่ หล่อน เป็น
อินชาด มีคน^๕ ทหลัง^๕ เรา^๕ ก็^๕ หือ^๕ ไม่^๕ ขัน^๕ ที่^๕ เขียว^๕
คาหมอก^๕ แก่น^๕ นทอ^๕ เค็ม^๕ ที่^๕ แก^๕ ไม่^๕ ร^๕ จัสมน^๕ ฐาน^๕
ของ^๕ โรก^๕ ก็^๕ ส้ม^๕ แล้ว^๕ จะ^๕ ถูก^๕ แม่^๕ เม^๕ ย^๕ ข^๕ ม^๕ แต่^๕
ถ้า^๕ ผู้^๕ ขา^๕ ยอน^๕ ๆ^๕ พวก^๕ น^๕ อ่อน^๕ เป^๕ น^๕ อย่าง^๕ หมอ^๕ ด^๕ ทวย^๕
ก็จะ^๕ น^๕ ำ^๕ ส^๕ ง^๕ เว^๕ ช^๕ ไม่^๕ น^๕ อย^๕

เสียงระฆังตี แกง, — แกง, ๒ ที ขอก
 อาตมาว่าอีก ๕ นาทีจะระฆังตี ฝรั่งได้เห็น
 หมอตัวที่จะเลิกทะเลาะเข้ามา แกแต่กตัวก็ขยิบ
 หรือ ขำ อย่างไรก็กล คือ แกเอาเกือกขึ้น
 ถูเท้า กางเกงขาชั้น เสื้อเชิ้ต และหมวก
 ของเสื้ออย่างเก่า ๆ ที่เขารวแล้วทิ้งนั้นมาใช้
 มีหนายังสพายบนยิงสัตว์ ถูข่าม, ของ
 กระสุน กระดิ่งน้ำ ขยี้แกะกระรึงรังอีกหลาย
 สิบอย่าง ๆ ไม่มีลิกกับพวกปล้นเลย แต่
 ขำพเจ้าไม่เห็น แกมี กระเป๋า หรือ หีบอะไรมา
 ลักไปเคี้ยว พอแกเข้ามาถึงก็ตรงเข้าไปใน
 ห้องชาควัว ขำพเจ้าจึงรีบวิ่งไปจับแขนที่แก
 กำลังชักเงินไว้

“กันซอไว้ให้เสร็จแล้ว, อะโรทเทล
จริง” ข้าพเจ้าพพลางจะจงแก่ไปชั้นถัด

“ขอตัวให้คนบุรี” หมอชิตถามหน้าคนๆ

“เขื่อนนี้, เรียบร้อยแล้วละ, ว่าแต่ทำไม

มรดก

เมษ

ชายัง

“คนสายไปหน่อย, แล้ว...”

“เออเนะ, เรียบร้อยแล้ว ละ, นึกขย

อู่ไหนล่ะ”

“หีย...ทำไม” หมอทำหน้าคน
พลก “... แต่แล้ว...ตัวของกัน”

“เออน่า, บอกว่า เรียบร้อยแล้ว ละก็เชิ
ยั้งซี, ปะ.....” ข้าพเจ้าถอนมือ

“กันแก จะ ไปกับกันรึ? หรือ แก จะ ไป
ไหน” หมอคำถามอย่างไม่มีภาษา

“ออะ, นึก ย้ำหะยังงี้ ก็ไป ด้วย กัน
ตามทีแกนั้กันไว้เนะสิ” ข้าพเจ้าหัวเสีย
ยังขึ้น

“กันนั้กแกไว้, ซี, นึกว่าจะไปไหนนะ”

“ปึง—ปึง” ข้าพเจ้า ตะ โทนด้วย
ความโกรธ คิดว่าหมอก็คงย้ายเสียแน่แล้ว

“ไปยั้ง—ไหน, เมืองยั้งนนะ”

“เออ, เมื่อคนนั้ แกไปเขียนหนังสือสั่งกัน
ไว้ จำได้หรือยังล่ะ”

ทันใดนั้น หมอก็กระทำการทรงพระ
สรวลเสี ยงอหยา ซึ่ง เป็นเครื่องเร้าโทษะ
ข้าพเจ้าให้ทวิชนอก จึงเฝ้าขานขึ้นหมายจะ
ตอบหน้าหมอก็เสียให้เค็มรัก แต่หมอก็รีบรว
มมือข้าพเจ้าไว้เสียก่อน

“นั้แกยังงั้น” หมอคำถาม

“แกเนะสิย้า” ข้าพเจ้ายืน “ก็แกนั้
ให้กันไปยั้งงั้นนั้ไม่ใช่อะ”

“ถูกแล้ว นึกไปยั้ง แต่ไม่ใช้เมืองยั้ง
เป็นโรงหนิงยั้ง” หมอคิดพิศแล้วหัวเราะอีก

“ก็แล้วเดี๋ยวนแกกำลังจะไปไหน”

“กันจะ ไปยั้งนกลั่นที่ทุ่งคิมพาลิ”

“ก็จดหมายที่แกเขียนสั่งกันไว้ละ”

“นั้คือ เมื่อคนกันทั้งใจจะชวนแกไป
หนิงที่โรงยั้ง เขาว่า กำลังฉายเรื่องขลุ่ย
๑๐ ประการสนุกมาก แต่ไม่พอยก จึงได้ชวน
ไว้สำหรับให้ ไปด้วยกันคั้นวันนั้ เพราะตอน
กลางวันนั้เราจะพอกันไม่ได้ ด้วยกันจะ ไปยั้ง
นกลั้ ถึงทีแกเห็นอยบ่คั้น”

“กัน นึกว่า แก จะ ไป เมืองยั้งตาม ที่ไ
ปรารภกันไว้” ข้าพเจ้าพคออย่างคอดก

“เอะ, ไปยั้ง ทำไมจะนั้คพยกันข้าวกัน
ที่นั่นก็ และเวลา ๑ ล.ท.”

“กันคิดว่าแกเขียน๑ก.ท.—เป็น๑ล.ท.”

“อ้อ, อ้ายแกมนั้คคินสิย ึงแกมหยั้ง
ถูกมณษย์เสมอเช่นนั้น” หมอคิขนาบข้าพเจ้า

“แกเนะสิ ึง แล้วยั้งอวคิ ที่ถูกแกจก
ต้องเขียนให้ซีว่า เมืองปึง หรือ โรง

พ.ศ. ๒๔๗๐

ไปเที่ยววัน

หนึ่งปีหนึ่ง” ข้าพเจ้าเกิดโทษจนออก

“หากทนน้อย, อย่าพอกเลยเพื่อน ส่วน
กันนิตยหายคำควมเข้าเฝ้าซึ่งไม่นักยัง”

“นั่นแกยงอวกโงใหญ่ ขอให้เอาหนังสือ
ที่กันเขียนไว้ให้มันษย ทั้งโลกเกิด จะมีใคร
เข้าใจผิดอย่างแกยง มีไว้ยั้งนึ่งเวลา๑๐๐ล.ท.”

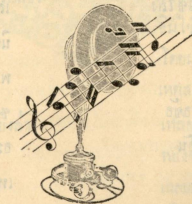
“แล้วก็คำวันนั้น จะไป โรงหนังสือนี้กัน
ไหมละ”

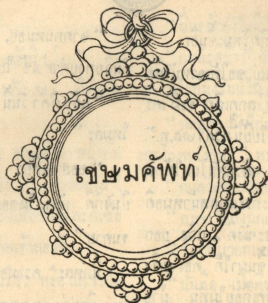
“อ้ายแกณะมัน ทัม แล้วลยโยนให้คน
อื่น” ข้าพเจ้าอยากจะทำกระทกหน้าหมอก
เข้าสัถกัก แต่พอกเสียงระงังที่ ๑ แกยง บอก
ว่ารถจะออก นกดังหีบ ขนมาไต่ ต้องรีบวิ่ง
ขนไปหอยลงมา หวุกทวิคเกอยไม่ทัน ฝ่าย
หมอกก็เลยไม่ไต่ ขนรถไฟ. ครั้นเห็นข้าพเจ้า
หิวหีบพระรุงพระรงมา และคงมีหน้าทาไม้ก็ แก
ก็เข้ามาช่วยรีบหีบไปหิวไป ๑ พากันเดิน
ออกจากสถาน

“ขอสาบเทียว โรงหนังสือนี้กันก็ ฝั่ง
ยั้งก็กันจะไม่ขอเหยียบย่างไปเลย — เช็ด
จนตาย”

นั้นแหละ ความอวกคิ อวกบ้าของมนษย
เรา มีอยู่ต่าง ๆ ๑ เช่นนั้นแหละ ก็จะเห็น
ไต่จากหมอกเป็นตัวอย่าง และเพราะเหตุที่แก
ไม่ยอมละความคินทุรัง ถึงแต่ความ ทอทม
เป็นสรวะอยู่ จนทำให้ เกิดเรื่องแกข้าพเจ้า
ครั้น ข้าพเจ้า ึ่งนำเรื่องมาเล่าเพื่อประจาน
หน้าหมอกก็เลยให้สาทม

“แก ทำให้กันไม่ไต่ ไปยั้งนวันนั้น, หาก
ทนนไปทน้อย” หมอกก็ชวนพุก

โคลงกัน

๑ นามเชษมคัพท นน

ตหย่อนเขาว บัญญา

ตวรจคำหวัคัพทหา

ยังระลึกกันกลอยพร้อง

๑ จำเนเห็นจิตอัน

กวีวากยหลดลภณชโลง

อติเรกเอกไทยก

หากจะเห็นพล่งพ้อ

๑ พงอภยฉิลิเพื่อชอ

ขมาโทษไปรทราชนัน

คำเชษมกัศยาส้า —

น่ายกบกขินแย้ง

นัยแปล โคนอ

ย้อมท้อง

เห็นแจ่ม ไกแล

พรว้าโคลง ๑

อติออก เด็กเพื่อน

เล่ห์ ล้อ

นิยมมาก มีแซ

พจนหัย ๑

ซากคำ ความฤ

อรรถแจ้ง

เห็นยกแน่ คณังน

อย่าง 'ชาว' ๑

๑ คือใครเล่าที่แท้

เถียงไม่เถียงขี้กยว

โดยใครฉิว ใครชวน

คนเื่องคนอ้มให้

๑ ฟังใจในสุขด้วย

สมคึกทั้งจกตกย

พรากจากเครื่องกังว

พลันสยสิ่งนั้นหือม

๑ ความสยายผิยงแท้

อริยบุคคลงาน

หมายสำนคั่นฤพานร

คัยยเกิดมัยหมั้น

๑ เป็นยถวิสัทธิทั้ง

มีเกยวโลกย์ ประวิ

ทุกข์สุขอย่างไรเกิด

ท่านไม่พวนพ้องทั้ง

๑ ส่วนเราเหล่าพรคพ้อง

นักคณะประพันธ์เอม

หนังสือชอชอติ

เป็นเครื่องครึกครนให้

๑ เประประ โยชน ยิงล้ำ

คุณแห่งวรรณคดีขยาย

สามารถปราชญ์จะแถลง

ปราชญ์แหะระอาวั

ปฤชณ

ย่อมได้

ชวายเพอ

เทศสยาย

กลคน

กอบพร้อม

หวังสข

หากประสังค

ทางสูง

กว่านั้น

จากโลก

แผ่นจริง

ทางประเสริฐ

หวนทั้ง

ธรรมชาติ

แต่เขม

พันซ์กั

อิมใช้

โดยมุง

เทศสยาย

เหลือแสด

หยิงขง

เฉียบเหล่า

ตรกเห็น

นายชิต บุรทัต

เมษ

๑ “ไทยเขมร” สีส้มวรรณะ
คำรพที่มีจำเอน
ระบอบออกออกอวคฬ —
ทุกเล่มเต็มล้นพร้อง

๑ กุหลาบทุกกลีบกระต๊อง
บุเรณเรยเรยเรยสาร
บุภาพช่วงซ่าน
บุกิจพิมพ์แล้วน้อม

๑ สำหรับศัพท์สรูปแท้
คือเครื่องเบิกบานกมล
ใจไทยจะสยายเปรม
เพราะเนื่องไทยผู้ให้

มีก็ ไทฤ
ไยต้อง
ปากฝาก ใครเลย
แพร่พยาน ๖
คำหนี โฉมนอ
สรรพพร้อม
นักรูป วาตฤ
เนตรฉงน ๖
“ไทยเขมร”
แม่นไค้
ปราโมทย์ มินา
เหตุสยาย ๖ :—

นายชิต บุรทัต.

A force de mal aller tout ira bien

“เพราะค่าแรงที่ชกัถวาม จึงค่านินการดี”

โดย

ปาตลาสนิช

ในสมัยเมื่อข้าพเจ้าไปเที่ยวที่กรุงโคโร
ข้าพเจ้าได้พบหนังสือนิยายแห่งบรพประเทศ
หลายเล่ม หนังสือเหล่านั้นเวลานี้ยังอยู่ที่
ข้าพเจ้า ในหนังสือเหล่านั้นมีเรื่อง ๆ หนังสือ
“อัศจรรย์ต่าง ๆ ซึ่งปรากฏแก่เมอร์ซา” ข้าพ
เจ้าได้อ่านแล้วหลายครั้งด้วยความพอใจ
ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะนำมาให้ท่านมหาชนอ่าน
ในเมื่อข้าพเจ้าหาเรื่องอื่น ๆ ไม่ได้ ใน
หนังสือพิมพ์ฉบับนี้จะกล่าวถึงอัศจรรย์ครั้งแรก
ซึ่งข้าพเจ้าแปลมาจากต้นฉบับโดยไคร์มัทธวัง

๑ โยเซฟแอคคิสัน เกิดที่จังหวัดวิลตเชอร์ ประเทศอังกฤษ เมื่อ ค.ศ. ๑๖๖๒ (พ.ศ. ๒๒๐๕)
ได้ศึกษาวิชาสามัญที่โรงเรียน แกร์มมารสกูล แห่งหนึ่ง แล้วจึงไปศึกษาที่มหาวิทยาลัย ออก
สฟอต เมื่อระหว่างอายุสิบเจ็ดและสามสิบเอ็ด แอคคิสันได้เที่ยวไปในประเทศต่าง ๆ แห่ง
ทวีปยุโรป ภายหลังได้กลับมารับราชการในหน้าที่ต่าง ๆ เมื่อ ค.ศ. ๑๗๓๐ (พ.ศ. ๒๒๗๓)
ได้เริ่มสนใจศึกษาในทางวรรณคดี และต่อจากนั้นมาหาภัยได้มีชื่อเสียงปรากฏโด่งดังอยู่จน
สมัยปัจจุบันนี้ โยเซฟแอคคิสัน ถึงแก่กรรม เมื่อ ค.ศ. ๑๗๓๘ (พ.ศ. ๒๒๘๑) รวมอายุ ๔๗ ปี

ป. ก. ส.

ใช้ ถ้วยคำให้ถูกตองตรงกันที่สุดถึงข้อไปนี้—

“เมื่อวันขึ้นห้าค่ำแห่งจันทร์คติกาล ซึ่ง
ข้าพเจ้านับถือว่าเป็นวันคติวิฑิตตามธรรมเนียม
ประเพณี อันสืบเนื่อง มาแต่ครั้ง บรรพบุรุษ ของ
ข้าพเจ้า ภายหลังที่ข้าพเจ้าได้ขอย้ายย้าย
กาย และกระทำการ พิธีสวดมนต์ ใน ตอนเช้าแล้ว
ข้าพเจ้าได้ ยินย้ายขึ้นไป ตามเทือกเขาต่าง ๆ
แห่งกรุง แยกคึก เพื่อ จะไป จำศีล ถาวรา
ตลอดวันนั้น ขณะข้าพเจ้ายืนหยดหยาดใจ
อยู่ยืนยอกเขา ข้าพเจ้าได้ พิจารณาถวียนวิฑิต
อัน แน่ว แน่ ถึง ความ หาสาระ มิได้ แห่ง ชีวิต
มนุษย์ และเมื่อข้าพเจ้าถวียนใจไปมาอยู่
นั้น ข้าพเจ้า ได้กล่าว กับ ตนเอง ว่า “แต่
ละหนอ ร่างกาย แห่งมนุษย์ เป็นแต่เพียง
เงา และ ชีวิต ก็ เป็นแต่เพียง ความ ผัน”
ในขณะข้าพเจ้ากำลัง นึกถวียนอยู่ณข้าพเจ้า
ได้ทอดสายตาดูไปรอบๆ เห็นคนคนหนึ่งซึ่งคงอยู่
ไม่ห่างไกลจากตัวข้าพเจ้า ณที่นั้นข้าพเจ้า
ได้เห็นภาพ แห่งบุรุษ ผู้หนึ่งยืนถือเครื่องดนตรี
เล็ก ๆ อันหนึ่งอยู่ในมือ และในขณะที่ข้าพเจ้า
มองดูเขา บุรุษผู้นั้นได้ ยกเครื่องดนตรีนั้นขึ้น
ประสานกับริมฝีปาก และดังตนเข้าบรรเลงเป็น
เสียงเพลงต่าง ๆ อยู่ไปมา เสียงก็วิญญู
นั้นไพเราะโหยหวน จับใจ ยิ่งนัก เพราะ มี

กระแสเสียง ต่าง ๆ สลับระคน กันซึ่ง ข้าพเจ้า
ไม่สามารถจะ พรรณนาให้แจ่มแจ้ง อย่างไรได้
เสียงดนตรีเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ ข้าพเจ้ายังไม่ เคยได้
สัทฟังเลย เสียง ดนตรี เหล่านั้น กระทำให้
ข้าพเจ้าถวียนใจไปดังเสียงดนตรี ในฟากฟ้าซึ่ง
มนุษย์ ทดทันทาย จาก โลก พิภพนี้ ได้สัทฟัง ใน
ครั้งแรก ที่ตนได้ ไปเยี่ยม เขตสวรรค์ อัน เป็น
เครื่อง เบื้อง และ ทำให้ ลืม ซึ่ง สรรพทุกข์
ทั้งหลาย และ ปลุกใจ ให้มีความ ร่มเย็นสุข
สำราญในเมื่อตนมีโอกาสได้บรรลวงวิมานอัน
เป็นสุขเกษม ในยศนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่าคงใจ
ของ ข้าพเจ้ามีความ อิ่มเอิบ เต็มทนด้วยความ
ปิติยินดีกับตน

ข้าพเจ้าเคยได้ ยินผู้อื่นเขาเล่าให้ฟังเสมอ
ว่าออกเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้านั้นเป็นที่สิง
ของผี วิเศษคนหนึ่ง และได้ มีผู้ ได้เคยฟังเสียง
ดนตรีเช่นนั้นมาแล้วหลายคน แต่ข้าพเจ้ายังไม่
เคยได้ ยิน ใครเล่าเลยว่ามี วิเศษนั้นได้แสดง
ตนออกให้เห็นประจักษ์ เมื่อเสียงดนตรี ของผู้
วิเศษได้กระทำให้ ข้าพเจ้ามีความปลาบปลื้มใจ
อยู่เช่นนั้นแล้ว โดยที่ข้าพเจ้ารู้สึกทักทาย
จะสนทนากับท่าน ข้าพเจ้าจึงแหงนหน้าขึ้น
ดูอย่าง บุคคลผู้ ซึ่ง มีความ สงสัย ผู้วิเศษให้
สัญญาแก่ข้าพเจ้าและภักดิ์มีเธอบอกให้ ข้าพเจ้า

พ.ศ. ๒๔๗๐

อัศจรรย์ซึ่งปรากฏแก่เมอร์ธา

ไปยังที่ซึ่งท่านนั่งอยู่ ข้าพเจ้าเดินเข้าไปหาท่าน ด้วยวิद्याเคารพ นอบน้อม อันพึงกระทำต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และ เนือง จาก น้ำใจ ของ ข้าพเจ้าในเวลานั้น คุกคาม ปลาย ปลื้ม อยู่ ด้วยเสียง ทิพยดนตรีซึ่งข้าพเจ้าได้สดับฟัง พอข้าพเจ้าเข้าไปถึง ข้าพเจ้า ก็พวยกาย ลง แทบเท้า ของ ท่าน และร้องไห้สลดสั่นด้วยความ อักอันในดวงใจ ผู้วิเศษมองดูข้าพเจ้า แล้วยิ้มอย่างกรุณา และแสดงมารยาท อ่อนโยน ซึ่งกระทำให้ ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสนิทสนมกับท่านมากขึ้น จนลมความหวาดกลัว หายหลาย ซึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึก ในครั้งแรกที่จะเข้าไปหาท่าน ผู้วิเศษพยางค์ ข้าพเจ้าขึ้นจากพื้นดิน พลงจับมือข้าพเจ้าแล้วพูดว่า “เมอร์ธาเอ๋ย เราได้ ยิน ข้อความ ซึ่งเจ้านกร้าพลงอยู่นั้นแล้ว สุเจ้าจงถามเรามาทางเด็ก.”

ต่อจากนั้น ผู้วิเศษได้พาข้าพเจ้า ขึ้นไปบนยอดเขา ลูก ที่ สูงสุด และ วาง ข้าพเจ้า ไว้บน

ยอดเขาลูกนั้น แล้วพูดว่า “เมอร์ธาเอ๋ย เจ้าจงมองไปทางทิศตะวันออกและบอกแก่เราว่าเจ้าแลเห็นอะไรบ้าง” ข้าพเจ้าตอบท่านว่า “ข้าพเจ้าแลเห็น มีห้วงน้ำ อัน มีหิมะ ซึ่งมี กระแสน้ำไหลหลากอยู่อย่างน่าพิศวง” ผู้วิเศษบอกกับข้าพเจ้าว่า “ห้วงน้ำซึ่งเจ้ามองเห็นนั้นแหละ คือห้วง แห่งความทุกข์ และ กระแสน้ำ ซึ่งไหลหลาก อยู่นั้น คือกระแสแห่งนิรันดร” ข้าพเจ้าถามท่านว่าเพราะเหตุใดข้าพเจ้าจึงมองเห็นห้วงน้ำ นั้น ไหล จาก ที่ ซึ่งมี เมฆ หมอก อันหนาแน่นปกคลุมอยู่อีกข้างหนึ่งเช่นนั้นเล่า?

ผู้วิเศษ บอก ข้าพเจ้าว่า “สิ่งที่ เจ้ามองเห็นอยู่นั้น คืออากาศแห่งแห่ง นิรันดรซึ่งเรียก ว่า—เวลา—อันพึงกำหนดได้ ด้วยดวงอาทิตย์ ซึ่งดวงคืน มีขึ้น นับตั้งแต่ วันสร้าง จนกระทั่งถึงกำหนด สิ้นสุด แห่งโลก พิภพ ที่นั่น เจ้าจึงพิจารณาต่อไปในท้องถิ่นซึ่งมีความมืดปกคลุมอยู่ทั้ง ๒ ด้านนั้น และบอกแก่เราว่าสุเจ้ามองเห็น

๒ นิรันดร (เวลาอันไม่มีจักสิ้นสุด) หมายถึงศัพท์ ‘Eternity’ ในภาษาอังกฤษ ตามคติทางคริสต์ศาสนามีอยู่ว่า เมื่อถึงวันกำหนดสิ้นโลกพระผู้เป็นเจ้า จะทรงตัดสินหม่มมนุษย์ทั้งหลายว่าผู้ใด ควรจะ ได้ ขึ้นสวรรค์ ฤๅจะต้อง ตก นรก เมื่อทรงวินิจฉัย ประการใดแล้ว การจะถือเป็นเช่นนั้นอยู่ชั่ววันนิรันดร ฤๅนัยหนึ่งคือไม่มีเวลาลับลับ (ไม่มีการเวียนเกิดเวียนตายตามคติทางพุทธศาสนา)

ป. ก. ส.

เห็นอะไรบ้าง?” ข้าพเจ้าตอบท่านว่า
 “ข้าพเจ้ามองเห็นสพาน ๗ แห่ง คงอยู่ในถ้ำ
 กลางแห่งกระแสน้ำ” ผู้วิเศษบอกข้าพเจ้า
 ว่า “สพานซึ่งเจ้ามองเห็นนั้นแหละคือสพาน
 แห่งชีวิตมนุษย์ เจ้าจงค่อยพิจารณาต่อไป
 ให้ถ่องแท้” เมื่อข้าพเจ้าพิจารณาต่อไป
 แล้วข้าพเจ้าจึงมองเห็นว่าสพานนั้นแบ่งออกเป็น
 โค้ง ๗ มีที่น้ำขรุขระอยู่ใต้สพาน และ มีที่
 น้ำลึกหักพังอยู่อีกหลายโค้ง ซึ่งถ้าจะนับรวม
 ทั้งหมดคงมีอยู่ประมาณร้อยโค้ง ขณะที่
 ข้าพเจ้ากำลังนับจำนวนโค้งแห่งสพานอยู่นั้น
 ผู้วิเศษบอกกับข้าพเจ้าว่า ในชั้นแรกสพาน
 นั้นมีอยู่ประมาณพันโค้ง แต่ในครั้งหนึ่งสพาน
 นั้นได้ถูกอุทกภัยใหญ่มาทำลายหักพังไปเสีย
 สพานจึงชำรุดทรุดโทรมอยู่ดังที่ข้าพเจ้า
 มองเห็นอยู่นั้น แล้วผู้วิเศษจึงพูดต่อไปว่า
 “ผู้เจ้าจงบอกแก่เราต่อไปว่า เจ้ามองเห็นอะไร
 อีกบ้าง” ข้าพเจ้าตอบท่านว่า “ข้าพเจ้า
 มองเห็นฝูงมนุษย์มากมายกำลังเดินข้ามสพาน
 นั้นอยู่ และใน ตอนต้น และตอน แห่งปลาย
 สพานนั้นมีหมอกดำมกคลุมขยงสายตาอยู่ทั้ง
 ๒ ด้าน” เมื่อข้าพเจ้าพิจารณาขยงสพาน
 นั้นต่อไป ข้าพเจ้ามองเห็น คนบางคน ที่กำลัง
 เดินอยู่นั้นพลัดตกลงไปจากสพาน และนอกจาก

นี้ ข้าพเจ้ามองเห็น บนสพานนั้นมีรูปร่างคล้าย
 อันมากเหลือที่จะคำนวณยวางช้อนอยู่ และถ้า
 คนที่เดินบนสพานนั้น ผู้ใดเดินไปสักระยะหนึ่ง
 ในทันใดนั้น เขาก็ต้องพลัดตกจากสพานม
 หายไปในกระแสน้ำ ย่างลึบนั้นมียักษ์มากมาย
 หนาแน่นในตอนต้นของสพาน เพราะฉะนั้นคน
 เป็นอันมาก ซึ่งโผล่ ออก มา จาก ถ้ำนั้น เมฆใน
 ชั้นแรกจึงมักจะพลัดตกลงไปจากสพานเสีย
 ดังแต่ใน ตอนต้น ต่อมา ใน ตอนกลาง จำนวน
 ย่างลึบนั้น ลึกน้อย เบาล่าง ลงแล้ว จึงไปมีมาก
 หนาแน่น ขึ้น เมื่อใกล้จะ ถึง โค้ง ที่ สุก แห่ง
 สพานนั้น

บนสพานนั้นมีมนุษย์ ที่เหลือรออยู่ข้าง
 แต่มีจำนวนน้อยมาก มนุษย์เหล่านั้นกำลัง
 เดินไปชะลออยู่ภายใต้ โค้งสพาน ซึ่งหักพังนั้น
 และพากันพลัดตก ร่วงหล่น ลงไปในกระแสน้ำ
 ตาม ๆ กัน ข้าพเจ้าแลเห็นมนุษย์ที่กำลังเดิน
 มาในหนทางไกล กันการ

ข้าพเจ้าได้พิจารณาถึง แปรผกประหลาด
 ต่าง ๆ ซึ่ง อยู่ ตรง หน้า ข้าพเจ้า นั้น เป็นเวลา
 ช้านาน ข้าพเจ้ารู้สึก มีความเศร้าสลดใจ
 มากเมื่อได้แลเห็นมนุษย์ เป็นอันมากพากันร่วง
 หล่นพลัดตก ลงไป จาก สพาน โดยไม่ทันรู้ตัว
 ขณะที่ตนกำลังมีวิเศษสนุกสนานรื่นเริง และมนุษย์

พ.ศ. ๒๔๗๐

อัครวิชัยซึ่งปรากฏแก่เมอรัชชา

เหล่านั้เมื่อจะพลัดตกลงไปจากสพานนั้นได้พยายามทนจนชั่วครู่หนึ่ง หาสันที่ตนจะยึดเหนี่ยวเอาตัวรอดตกเป็นที่น้ำพึ่งเวหนาน่าขึ้นนัก ข้าพเจ้าเห็นมีมนุษย์บางคนกำลังแหงนหน้าดูท้องฟ้า ทำท่าทางประศุกกำลังครึกครอง และขณะที่กำลังนึกพิจารณาอยู่เช่นนั้น ก็ได้พลัดตัวร่วงลงจมหายไปในกลางสายธารเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นข้าพเจ้าเห็นฝูงคนเป็นอันมาก กำลังมีพลัดพลินไล่ตามลูกฟองน้ำอันมีสีสดใสลอยล่องไปมาอยู่ใกล้ค้ำ และขณะที่คนเหล่านั้นคิดว่าตนจะจับลูกฟองน้ำนั้นได้ เท้าของเขาก็มีกลิ้งพลัดทำให้ต้องพลัดตกลงไปจากสพานเช่นเดียวกัน ในจำพวกสิ่งของต่าง ๆ เหล่านั้น ข้าพเจ้าเห็นมีบางคนถือคานขอย และบางคนถือถัง รองชั่งส่วระวิ่งวนไปมาอยู่บนสพานนั้น คนเหล่านั้นได้ช่วยกันแยกตัก ล้อลงคนเป็นอันมากให้เกิณหลงไปตกบ่วงลึงซึ่งตามธรรมชาติไม่น่าจะอยู่ในวิถีทางแห่งคนเหล่านั้น และคนเหล่านั้นคงจะหยุดพ้นจากบ่วงลึงไปได้ถ้าหากไม่ถลกลลอลง

เมื่อผู้วิเศษเห็นข้าพเจ้ากำลังพิจารณาภาพอันน่าพิงสลดใจอยู่เช่นนั้น ท่านได้บอกกับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้แลดูภาพนั้นนานมากอยู่แล้ว แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “เมอรัชชา

เอ๋ย ผู้เจ้าทรงหยกมองดูสพานนั้นเสียก็เกิดและบอกกับเราว่าเจ้าเห็นอะไรอีกบ้าง ซึ่งเจ้ายังไม่เข้าใจ” ข้าพเจ้าตอบท่านว่า “เมื่อข้าพเจ้ามองดูข้างบนสพานนั้น ข้าพเจ้าแลเห็นมีคล้ายฝูงนกเป็นอันมากบินร่อนเฉียดสพานอยู่ไปมาไม่มีเวลาหยุดหย่อน และบางทีบางครั้งก็ลงมาหยุดเกาะอยู่ที่บนสพาน ในจำพวกสัตว์มีปีกเหล่านั้นข้าพเจ้าเห็นมีคล้ายนกแร้งเหยี่ยว กาน้ำ นกกระทง และนอกจากนั้นข้าพเจ้าเห็นมีเด็กชายเล็ก ๆ มีปีกจับอยู่บนโค้งกลางแห่งสพานนั้นด้วย ข้าพเจ้ามีความสนทนากับโยียงนักขอท่านโปรดกรุณาอธิบายให้ข้าพเจ้าทราบแจ่มแจ้งด้วย” ผู้วิเศษบอกข้าพเจ้าว่า “สิ่งเหล่านั้นคือความอิจฉาริษยา ความโลภ ความหลงเชอ ในสิ่งเหลวไหล ความหมกหมอง ความรักและความรู้สึกต่าง ๆ ซึ่งคอยรบกวนดวงใจของหมู่มนุษย์”

ข้าพเจ้าอดใจใหญ่เมื่อได้ยินคำอธิบายของท่าน และกล่าวรำพรรณขึ้นกับตนเองว่า “อนิจจา มนุษย์เราช่างเกิดมาหาสาระมิได้ เช่นนี้เจียวหนอ มนุษย์ก็เกิดมาช่างมีแต่ความทุกข์เวทนาและเป็นสิ่งทมิฬอันจริงไม่เที่ยงเมื่อยามมีชีวิตอยู่ มนุษย์ย่อมได้รัยแต่ความลำบากแสนสาหัสมีหน้าซ้ำเมื่อตายไปแล้วยัง

จะต้องภัยสูญหายไปเช่นนี้อีกเล่า!” ผู้วิเศษ
กระโดดกายมาข้างตัวข้าพเจ้าด้วยความสงสาร
และสั่งให้ข้าพเจ้าไปเสีย จากภาพ อันน่าพิ
สยดสยอง นั้นแล้ว พูกว่า “ดูเจ้า ฆาตกร
ภาพแห่งมนษย ซึ่งมีชีวิต ซึ่ง อยู่เป็นชนใน
ชั้นแรก และกำลัง เดิน ทาง ไป สิ้นวันครัน
เสียที ต่อ จากนี้ ดูเจ้า ฆาตกร ที่ ก้อนเมฆ อัน
หนาทึบ ซึ่งกระแสน้ำใต้ โหลพิศพาคนทั้งหลาย
ไปสู่ความตาย” ข้าพเจ้าทอกลายคาถาแลไป
ตามคำของผู้วิเศษ (และ ฆาตกรจะเป็นผู้วิเศษ
ผู้ใดนั้น ก็ ยินดีให้ ข้าพเจ้ามีสายคาถาขึ้น
ๆจะเป็นเพราะท่านยังเฝ้า ยืนเฝ้าให้ไม่หมด
ซึ่งชีวิตนี้ สายคาถาข้าพเจ้า อยู่นี้ ให้หมดหายไป
อย่างไรไม่ทราบ) ข้าพเจ้าจึงมองเห็นมหัว
น้ำอึกท้วงท้วงซึ่งขยายแผ่ออกเป็นมหาสมุทรอัน
กว้างใหญ่ ในถ้ำกลางมหาสมุทรนี้มีกลางอก
ยาวเป็นทิว แบ่ง มหาสมุทรนี้ เป็น สองส่วน
มีระยะกว้างเท่า ๆ กัน ส่วนหนึ่งของมหาสมุทร
นั้นเมฆหมอกขมุกขมูยสายตาข้าพเจ้าอยู่ ข้าพเจ้า
จึงมอง ไม่เห็น ถิ่นใด แต่ใน อีก ส่วนหนึ่ง นั้น
ข้าพเจ้า แล เห็น เป็น ที่ กว้าง ใหญ่ ซึ่ง มี เกาะ
เล็ก ๆ เกิดขึ้นเหลือทีละคณานับได้ บนเกาะ
เหล่านั้นมีสัตว์ ไม่และดอกไม้ อยู่บนถิ่นนั้น และ มี
ทะเลเล็ก ๆ ห้อมล้อมอยู่รอบเกาะเหล่านั้น ข้าพ

เจ้ามองดูบนเกาะเห็นมีคนเป็นอันมาก แต่งกาย
สวยงาม สดากสด้าน คนเหล่านั้นมีดอกไม้
ต่าง ๆ เลี้ยงอยู่บนศีรษะ ข้าพเจ้าเห็นบางคน
กำลัง เดิน ไปมา อยู่ ภายใต้อันไม้ บางคน ก็
กำลังนอนเล่นอยู่ริมลำธาร และบางคน ก็กำลัง
เอนกายฟังอยู่ใกล้ ๆ ต้นดอกไม้ บนเกาะ
เหล่านั้นมีหมู่กษัตริย์ชาติต่าง ๆ กำลังร้อง
ประสานเสียงอยู่ประหนึ่งเสียงแซ่ มีเสียงน้ำตก มี
เสียงมนษยปร่าสยกันด้วยมธุราวาอันอ่อนโยน
และมีเสียงกวีขับดนตรีต่าง ๆ กำลัง บรรเลง
เพลงดนตรีอยู่ครันครึก เมื่อข้าพเจ้าได้ประสพ
พบภาพอันน่าสนกสยเช่นนี้ ความสำราญ
ยินดีก็ค่อย ๆ ยังเกิดขึ้นในดวงใจ ของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ารู้สึก ใคร่อยากจะมีอีกและกำลังอย่าง
พระยาครูเพื่อจะได้ ขึ้นไปสู่วิมานอันเป็นที่
สุขเกษมนี้ แต่ผู้วิเศษบอกกับข้าพเจ้าว่า
ไม่มีหนทางใดอื่นที่นำไปสู่สถานที่ดี มรสุนั้น
ไถ่ถอนจากจะผ่านไปทางประตูแห่งความมรณ
ซึ่งข้าพเจ้ามองเห็นกำลังเปิดอยู่คนอยู่ทุก
ขณะ แล้วผู้วิเศษบอกกับข้าพเจ้าว่า “บรรดา
เกาะอันเขียวชอุ่มสดใสนี้ซึ่ง ตั้งอยู่ตรงหน้าของ
เจ้า และซึ่งเจ้าได้เห็นลืออยู่เต็มท้องมหาสมุทร
จนแลสุดสายตา ของเจ้า นั้น มีจำนวนมากมาย
ยิ่งกว่าจำนวนเมล็ดทรายตามชายฝั่งทะเล เกาะ

พ.ศ. ๒๔๗๐

อิศรยซึ่งปรากฏแก่เมอร์ธา

เหล่านั้เงง เจ้ามองไม่เห็น ยังมอยุ่ อักเหลอที่จะ
คณานัน แม้เจ้าจะมอง ดูด้วย สายตา ก็ะ
ไม่รู้ จักสันสฤ และมิ จำนวนมากมาย เกิน
ความคึกของ เจ้าที่จะ คำถวน นันใด เกะ
เหล่านั้เหละ คือคฤหาสน์ สำหรับ คนที่ตาย
ไปแล้ว ซึ่งได้ถูกจักแยกย้ายให้ ไปอยู่ตาม
เกาะเหล่านั้ตามกำหนดและ ประเภท แห่งคุณ
ความ ที่ ซึ่งเขา ได้ บำเพญไว้ คักว่า คนอื่น ๆ
บนเกาะเหล่านั้มีความคึกทุกสิ่งทุกอย่างต่าง ๆ
กันเป็นชั้น ๆ ซึ่งได้ จัก ทำให้ มีชน ไว้เพื่อให้
เหมาะแก่ฐานะของบุคคลที่จะเข้ามาพักอาศัย
เกาะเหล่านั้ทุก ๆ เกาะ คือวิมานฟ้าซึ่งได้ จัก
สรวไว้ ให้เป็น สถานที่อันสุขเกษม สำหรับผู้
จะได้เข้าไปอยู่ เมอร์ธาเอ๋ย เจ้ายัง จะ นัง
ตาย ไม่ พยายาม ขึ้นบน มา ให้ ถึง สถาน ที่
เหล่านั้อยู่อีกหรือ เมื่อเจ้าได้มาแลเห็นสถาน
อันเป็นรางวัลอันประเสริฐของมนุษย์แล้วเช่น
เจ้ายังจะนังอยู่ อีก หรือว่า ชีวิต เป็น สิ่งที่มีแต่
ความทุกข์เขวทนา เมื่อความตายอาจทำให้
เจ้าได้เข้าไปสู่วิมานอันเป็น ที่สุขเกษม ถึงเพียง
นั้น เจ้ายังจะ คือกอยู่ อีก หรือว่า ความตาย เป็น สิ่ง
ที่น่าพิงหวากเสียวกกลัวเกรง คือกแดนไปสู่เจ้า
จงอย่าคึกคิกเลินนะว่ามนุษย์ ได้เกิดมาในโลก

เปล่า ๆ เมื่อเจ้าได้เห็น กับตาเองแล้วว่ามีเวลา
อันเป็นเงินวันคร ถ้าถึงรอบตัวเขาอยู่ ” ข้าพ
เจ้ามองเกาะ อันเป็นที่ สุขเกษม เหล่านั้ ด้วย
ความขี้ตขิงลนซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถจะพรรณ
ให้ถูกได้ ในที่สุดข้าพเจ้าจึงพูทขึ้นว่า “ ต่อ
จากนี้ข้าพเจ้า ขอ วิงวอนให้ ท่าน โปรด อธิบาย
เสียความลับ แห่งสถาน ที่ ซึ่งมีเมฆดำ ปกคลุม
และมีคิลา กันขวางอยู่ อีกข้างหนึ่งให้ ข้าพเจ้า
ทราบด้วยเถิด ” เมื่อข้าพเจ้าพูทเช่นนั้นแล้ว
ข้าพเจ้าไม่ได้ ยืนเสียงผู้ วิเศษคอย ข้าพเจ้าจึง
หันหน้าไป เพื่อจะ อื่นวอน ท่านอีก ครัง หนึ่ง
ณคิน ข้าพเจ้า จึงทราบ ว่าท่านได้ หายตัว ไป
เสียแล้ว ข้าพเจ้าจึงเหลียวหน้า มาเพื่อ คุภาพ
ซึ่งข้าพเจ้าได้ พิจารณาอยู่เป็นเวลาชำนานนั้น
อีก แต่แทนที่จะแลเห็นกระแสน้ำซึ่งไหลกล
สพาน ไค้ง และ เกาะ วิมาน อันเป็นที่ สุขเกษม
ข้าพเจ้ากลับมองไม่เห็น อะ ไรนอกจากถ้ำธาร
น้ำซึ่งไหลอยู่ริมชายเขาแห่งกรุงแยกคึก ซึ่งมี
ฝูงแพะ แกะ และอูอยู่กำลังเลาะเล็มกินหญ้าย่อย
ริมถ้ำธารนั้น
อิศรยครั้งแรกซึ่งปรากฏ แก่เมอร์ธาจึง
จบลงแต่ เพียงนี้.

คำแห่งความสวຍ

“ข้าขจร” เขียน

“เจ้าสุนทร! ข้าคิดว่าเจ้านะ ไร่ อย่าง
ยักซบ, ไร่ยิ่งกว่าฟ้าไร่, ในการที่เจ้าหลง
รักผู้หญิง เช่นนี้แล้วเจ้านั่น”

ท่านขุนเขี้ยวเชิงวิทย์ กล่าว ออกมา อย่าง
คุณเฉียว, กล่าว ออกมา ต่อหน้า นายสุนทร
วิวัฒนาภคบุตรชายคนเคียวของท่าน. ผู้ซึ่ง
เคยกินกำลังนั่ง หน้าเคียว อยู่บนเกาอี้หวาย ตรง
กันข้ามกับท่านขุนผู้บิดา.

“ข้าตรองไม่ออกเลยว่า, ที่เจ้าหลงรัก
นั่งฉันทผลาญเงินของข้าเข้าไปตั้งร้อยๆ เช่น
นี้ละ ะได้ผลตอบแทนจากมันสถานไหนกัน?”

ท่านขุน สาธยายต่อไป ดวงตา ร้อง จับ อยู่
เฉพาะหน้า นายสุนทร “มันมีคุณสมบัติเลิศ
เลอ ยังไงจะเจ้าทร, โอ้ ไร่!”

“หล่อน สวຍ — สวຍ เป็น คุณสมบัติ ของ
หล่อน” บุตรชายของท่านเน้นคำเสียงสั้น,
เขาออกจะเคืองบิดาของเขามาก, มื่ออย่างหรือ,
ท่านทว่าเขาไร่, ทว่านางสาวสาวฉันท
เสรีพงษ์. ขวัญชีพของเขาเป็นหญิงมี ไร่ ไม่
แน่นอน, และร้ายกว่านั้น ท่านทว่าหล่อน
ปอกลอกเขา, ไร่ ไหวเขารักหล่อนมากนัก
หล่อนต้องเป็นยอศรีภัก ที่เกิด คนเคียวของเขา,
เช่นนี้เขาจะยอมให้บิดาของเขาลงโทษเจ้าหล่อน
อย่างไรได้.

“หล่อนสวຍพร้อม” เขาย้ำ “หล่อน
ซื่อสัตย์ต่อผมทุกอย่าง”

“สวຍ!” ท่านขุนทวนคำเสียง
ดัง “เจ้าทร! เอ็งมันไม่ไร่ไปล่าหรรณเวีย,

พ.ศ. ๒๔๗๐

คำแห่งความสว

มันมันสลับเข้าเฝ้าอยู่ด้วยเสียแล้ว, ความสว
ของผู้หญิงเช่นนี้ถึงนิคระ มันทำคุณประโยชน์
อะไรให้แก่เจ้าบ้าง, ฉะ, ความสว, มิใช่ความ
สวคอกวี ข้าถึงไหนเข้าไป ๕๐๐ บาทเศษ”

“คุณพ่อ รัก ผู้หญิงที่ไม่สว นันครี”
นายสุนทรเริ่มซักคอกวีบ้าง “โอ! คุณพ่อ
ครี, ผู้ชายที่เขาถามถึงผู้หญิง ไก่มา
เขาคืออย่างไรกันครี? เขาถามว่าหล่อน
ฉลาดไหมหรือว่าหล่อนสวไหม?”

“ไอคนที่ถามว่า หล่อนสวไหม คือ
ไอโง่และไอขำอย่างนี้” ท่านขุนพจน
“ความสว ทำให้เจ้ามีเงินทองใช้อย่างพุ่ม
เพียร, หรือทำให้เจ้ามีสุขอย่างเลิศลอยเมื่อ
เจ้าได้เห็น, อ้าย, เจ้าทราเจ้าไม่ต้องเลียดข้า,
ความสว ของนังนิคระ ปกป้องข้า มา พอแล้ว,
หัวเกศกันข้ากข้าจะไมยอมมันอีกแล้ว”

“เงิน ๕๐๐ บาทที่ผมขอคุณพ่อไปนั้น ผม
เอาไปทำไมคุณพ่อยังจะทราบดีหรือ? ผม
เอาไปปลูกเรือนให้หล่อนใหม่หลังหนึ่ง ซึ่ง
มันเป็นความจำเป็น เพราะเรือนที่อยู่เก่ามัน
มันเก่าแล้วเห็นผมเห็นว่าควรปลูกใหม่จริง ๆ
และต่อไปเรือนนั้นมันก็ต้องเป็นของผม เพราะ
หล่อนเป็นยอดรักของผม เช่นนี้คุณพ่อเรียก
ว่า, แม่สาวนิคระ ปกป้องคุณพ่ออย่างไร?”

คุณพ่อควรจะมีใจให้มาก ๆ นาคุณพ่อ, ที่
คุณพ่อได้ลูกสะ ไร่สว และเกิดด้วยประการ
ต่าง ๆ เช่นแม่สาวนิคระ”

“เปล่า, ข้าไม่รู้สวก็มีเลยเท่าไร”
ท่านขุนพจน “เจ้าทรา, ข้าชอบออกเจ้าตรง ๆ ว่า
ข้าไม่ยอมได้คนอย่าง นังสาวนิคระมาเป็นลูก
สะ ไร่ข้า, เกียดข้าจะพลอยฉวยไปด้วย,
เมื่อเจ้าอยากได้มัน เชิญเจ้าทรา, เชิญออก
จากบ้าน ข้าไปอยู่กับมัน, คุรี, ความสว
ของนังนิคระทำให้เจ้ารอกจาก การ ท้องแห่ง
ได้ไหม?”

นายสุนทร วิวัฒนากุล หายใจยาว, ริม
ฝักส่นระริค ด้วยความ หัวเสียใน คำพูดของ
บิดา

“คุณพ่อว่าถ้าแม่สาวนิคระมาเป็นลูกสะ ไร่
ของคุณพ่อ ๆ จะ ฉวย” เขาว่า “จะ
ฉวยอย่างไรกันครี? หล่อน จะมาคอก
จะ โมย ทรีพีย สมบัติ ของ คุณพ่อ ละ กระมัง?
หรือหล่อนจะสมคบกับผมปล้นคุณพ่อ? ไช้,
คุณพ่อเกลียดหล่อน, คุณพ่อคิดว่าหล่อนไม่
ด้วยประการต่าง ๆ หากคุณพ่อต้องเป็นผมบ้าง
และ ได้ รีย เกียดริคเป็น คู่รัก ของ หล่อน นั้น
แหละ, คุณพ่อ จึง จะ ทราว่า แม่สาวนิค
หล่อนมีคุณสมบัติเลิศปานใด, หล่อน ชื่อ

สัปดาห์ก่อนมากเกือบครึ่ง, เข็มขัดถักร้อยก็
เก่ง, ความรู้ก็พอจะไม่ให้ศัตรูอื่น ๆ ข้าม
หน้าหล่อนไปได้, และ, และ, โอคุณพ่อพอก
ถึงความสวยแล้ว, หล่อนสวยมากเกือบ
คุณพ่อ, ผม คิดว่าตลอดย่านบางลำภูและ
บางขุนพรหมหรือย่านตระนาว ไม่มีใครสวย
เกินกว่าแม่สาวฉนิทแน่นอน”

“หยุดก่อน! เจ้าทร!” ท่านขุนควาก
เสียงเซียว “เจ้าไม่ต้องพุดประชดซ้ำ, ข้า
ไม่เลียงเรื่องความสวยของฉนิท, จริงของ
เจ้ามันสวยอย่างเจ้าว่า, แต่เจ้าทร, เอ็งต้อง
เข้าใจว่า ความสวย ของผู้หญิง เช่นฉนิทนั้น
จะทำให้เจ้าต้องแพ้, เจ้าจะต้องเป็นข้าเขา,
ความสวย ของ มันจะไม่ ทำให้ เจ้า มีมี เลย,
เจ้ายังโง่งน, ยังโง่มากเจ้าทร, เจ้าต้องนึก
ว่า ฉนิทนั้นใจมันไม่แน่นอนนะเว้ย, ข้าคิด
ว่าถ้าเจ้ารักฉนิทแล้ว ความเสียหายต้องมา
สู่เจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย, คน อย่างฉนิท
อึดอัดกันน้ำยังึกกว่า”

“ไม่ไหวครึ่ง!” บุตรชายสอกลเสียงถึง
“คุณพ่อลงโทษหล่อนเกินไป, คุณพ่อไม่ใช่
ผม, คุณพ่อจะให้เห็นใจหล่อนได้อย่างไร?
หล่อนก็พร้อม ทุกอย่าง, หัวใจ ของ หล่อน
บริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ชาย, เกียวก่อน, คุณพ่อ,

หล่อนรักผม และซื่อสัตย์ต่อผมมาก, หล่อน
มีคุณสมบัติที่ดีเลิศ, หล่อนเป็นขอครึ่งของผม
คนเดียว”

“ข้า!” ท่านขุนขาวชน “เจ้ายังเด็ก
มากเจ้าทร, ความรักอย่างนี้ ๆ ของเจ้า,
ย่อมถูกคนจับจิตจับใจเมื่อแรกรัก, แต่ไม่ช้า
หรือกระเจ้าทร, ภายหลังที่เจ้าถูกมันผลาญ,
นั่นแหละเว้ยเจ้าทร, เจ้าจะซึมว่า ความรัก
ในความสวยของเจ้ามันมีพิษ, เจ้ายังไม่รู้รส
ของมัน, อ้าย, ไม่ไ้ — ไม่ไ้, ถ้าข้าชน
ปล่อยให้เจ้ารู้รสของมัน ข้าเองก็กล่อนแก่น”

ท่านชนหยุดกลืนน้ำลายควั่นหนึ่ง แต่พอ
ท่านเห็น ทายตรุษชา จะเริ่ม เลียงอีก เช่นเคย,
ท่านก็เลยเริ่มเลียงก่อน

“ข้าเป็นพ่อเจ้า, ข้าเป็นผู้ใหญ่มาก่อน
เจ้า, ฉนั้นทุกสิ่งทุกอย่างข้าต้องผ่านมาก่อน
เจ้า, ยิ่งเรื่องรัก ๆ แล้ว, อ้าย, เจ้าทร, ข้า
เผชิญมามากกว่าเจ้านัก, ข้ายอมซึมึกกว่า
เจ้า, พกกันอย่างไร ๆ หญิงที่ข้าซอຍแม่
ของเจ้านั้นแหละวะ, เขามีคุณสมบัติที่ดีเลิศ,
เขารักข้าด้วยน้ำใสใจจริง, เขาไม่ไ้รัก
ความรู้หรือ สมบัติฟัสถาน ตลอดจนรูปร่าง ของ
ข้า, เขารักน้ำใจของข้า, และเขาไม่เคย
ฮั่นนอนขอเงินข้า หรือยเร้าให้ ข้าซอຍใคร

แคงควินจะทำให้นิยาย เช่นนังนิคของเจ้า, อ๊ะ, เจ้าไม่ต้องทำหน้าบึ้ง, ข้าต้องปรักปรำ นังนิคของเจ้าละ เจ้าจะเอียง ข้าไม่ได้เป็น อันซาคเจ้าทร, เจ้าฉวยเงินในเรื่อง คำน้า หอม, คำคหนึ่งกละคอนคตอจนเข้มซึกนาก แหวนเพ็ชร ที่เจ้าเอาไปฆ่าเรอมนั้นนะทั่วไพร่ แล้วละ, เงินคือนเจ้าตั้ง ๖๐ ข้าไม่เห็น มัน เหลือสักสทาค์แคงเกียว, ข้ายังมาแ่งน ๆ เอาที่ข้าอีก, ไม่ไหวว๊, เจ้าทร ๕๐ บาทก็จริง, แต่ข้าก็เสียกายแก่เขี้ยวผ่าวละ, ถ้านังนิคมันรักเจ้าจริง, ไม่ได้รักทรัพย์สมบัติของข้า และของเจ้า เจ้าทรเฮ้ย, อย่างว่าแต่ ๕๐ บาทเลยละ, เอ็งจะเอาบ้านช่องไปขาย เอาเงินไปพนอมัน ข้าก็ไม่เห็นอะไร...”

ขณะนั้นนายสุนทรบุตรชาย ซึ่งนั่ง เป็น โยธ มาช้านานแล้ว, เห็นได้ ที่ กล่าวคือพอท่านซุน หยทกลันนำลายเอือกหนึ่ง เขาก็เริ่มพอสอก กันที.

“คุณพ่อครับ! ฟังผมบ้าง สิครับ!”
 น้าเสียง ที่พูด นั้น สำแดงความ น้อยใจ อยู่ในที่
 “โอ้, คุณพ่อครับ, คุณพ่อช่างลงโทษแม่ เสาวนิคของผมเสียเหลือเกิน, ผมไม่เถียงที่ คุณพ่อว่า ผมซื้อ เข็มซึกนาก แหวนเพ็ชร หรือ อะไรต่ออะไรไปให้หลาน, แต่ความจริงหลาน

ไม่ได้ วยเราหรือซื้อจริง จากผม เลย เช่น ความ สดขี้ ผมซื้อไปให้หลานเอง พุท โช้, คุณพ่อก็ น้าใจ คุณพ่อ จะ ไม่ยอมให้ลูก สะ ไล่ ที่กละคิ ของคุณพ่อ มีเครื่อง แคงเนอ แคงตัวเท่า เข็ม ซาวบ้านเขาข้างหรือ? และความจริง หลาน ยังตกพิศค่อว่าผมเสียอีก ว่าผมมั่วสั่วร้ายจน เกินไป และเครื่องแคงตัวเช่น เข็มซึกนาก หรือแหวนเพ็ชรนั้น แม่เสาวนิคหลานยังพิศ ว่าไม่จำเป็นสำหรับหลานเลย หลานยังซื้อ ร้อง ให้ผมเอาไปคืนเสียด้วยซ้ำ แต่ผมไม่ยอม จะยื่นจะขอหลานเสียเกลี้ยงแม่ หลานจึงรับเอา ไปอย่างเสียไม่ได้ โช้, คุณพ่อครับ แม่ เสาวนิค หลาน ก็เลิก ถึงเพียงนี้ คุณพ่อยัง กลียก หลาน อีกหรือ? เรื่องการ คีหนึ่งกละคอนนะ คุณพ่อย่ำพุดถึงเลยครับ คนเรา มันต้องมึนเร่กันบ้างซิคุณพ่อ! แล้วอันที่จริงมิใช่จะ เทียว อย่าง ที่รวนน้ำก็เปล่า ดัง อาทิตยหรือบางทีคงเดือน จึงจะไปกันสักหน”

พอ นาย สุนทร หยทระ บายลมหายใจ ท่าเช่นที่เริ่มธรมิถากดาคือไป

“เจ้าสุนทร, เจ้าต้องเข้าใจว่า นังนิค มันฉลาดพอนา, เจ้ายังเป็นลูกของข้าอยู่ ลูก ของ ซุนเฮี้ยว เขียวทิพย์ ผู้ซึ่งใคร ๆ ในย่าน บางลำภูยอมซื้อมันดีกว่าข้าเป็นคนมีเงิน”

“นี่แปลว่าคุณพ่อจะไม่ยอมให้ผมรับแม่
เสาวณิต มาอยู่ที่นี่ในนามแห่งภรรยาอดีต
ของผมละหรือครับ?” บุตรชาย สอด ขึ้น
พลางลุกขึ้นจากเก้าอี้ และจ้องดู ท่านขุนผู้
บิดาเป็นเชิงวิงวอน

“แน่นอน, ต้องเป็นเช่นนั้น.....”
ท่านขุนตอบอย่างหนักแน่น แต่พอท่านอำปาก
ขยับจะพูดต่อไป ก็พอกับานประตูห้องรับแขก
นั้น ใต้ลูกเบาะออกอย่างช้า ๆ หญิงสาวรูปร่าง
แน่นน้อย หน้าดำจ๋ม ล้วนคึกคัก
ซึ่งเกิด รัยกับใบหน้าอันกลมเกลี้ยงนั้น ยิ่งนัก
หล่อนเป็นหญิงสวยมากทีเดียว ทุกส่วนของ
ร่างอันอ่อนแอของเธอนั้น ดูเป็นที่ขียว
ชวนสันทัดแก่ปวงบุรุษทั้งหลายยิ่งนัก หล่อน
เดินเข้ามาอย่างแช่มช้า มีความสง่าเลห์
ประหนึ่งนางพญาผู้ทรงศักดิ์,

“น้องเสาวณิต!” “แม่
เสาวณิต” นายสุนทร กับ ท่านขุนเขี้ยวร้อง
ออกมาพร้อมกัน ส่วนสุนทรนั้นตะลึงถลัน
วิ่งออกไประค้อนรัยหล่อน แม่เสาวณิต ขวัญ
ชีพคนเดียวของเขา หากแต่ถูกท่านบิดาถึง
แขนเสื้อไว้ความตั้งใจแรงของหยกชะงัดลง.
นางเสาวณิต เสรีพิชัย ค่อยเดินเข้าไป
หยุดอยู่ตรงหน้าท่านขุนเขี้ยว แล้วหล่อนก็

เข้กระเบาะร้างแหนาก ของหล่อนออก หีบ
ขนัตโยละ ๓๐ รวม ๕ ใบ แหวนเพชร อีก
๓ วง สายสร้อยข้อมือลั่นอกเกศห้อยอีก ๑ สาย
และปลอกเข็มขัดนาก ออกจากบนเอว หล่อน
เอาของ เหล่านี้ วางรวม กัน เข้าตรง หน้าท่าน
ขุนเขี้ยว เชิงวิทย์ ในที่สถล่อนพวกว่า

“นี่คะ! ใต้เท้า, นี่แหละเป็นของที่ อิดิน
ปอกลอก ใต้เท้า และบุตรชายของใต้เท้ามา
ทั้งสิ้น, อิดินไม่นึกเลยว่าใต้เท้าจะเป็นมณีนัย
ที่มิใช่ เข็มมโหดถึง เช่นนี้, ขอให้ ใต้เท้า
ทราบไว้เสียเถียวว่า เสาวณิตไม่ใช่หญิง
เลวแสนเลว เช่นใต้เท้าปรัก ปรำ หรือ เจ้าคะ
อิดินเป็นลูกคุณหลวงรักก็พิริยะกิจ ผู้เป็นนาย
โดยทรงของใต้เท้า อิดินหาใช่ เป็นหญิง
กำพรว้า คอยปอกลอกผู้ชายเช่นใต้เท้าเข้าใจ
ไม่หรือเจ้าคะ, อิดินลาใต้เท้าละคะ, หวัง
ว่าคุณพ่อ ของ อิดิน คงจะ เห็นแก่ หน้าใต้เท้า
ด้วย.....”

หล่อนพูดเพียงนั้นก็ผลัดสนออกปอกจากห้อง
นั้น ทั้ง ความ ตกตลึง ให้ แก่ ท่าน ขุนเขี้ยว
เชิงวิทย์ เป็นเอนกปริยาย. ส่วน นายสุนทร
วิณนาถบุตรชายของท่านนั้น วิ่งตามไปทัน
กันเมื่อหล่อน ย่างเท้า ขนรยจนครแล้ว โดย
เหตุนเองเมื่อคนขับรด ขับรดคั่นนั้นแล่นไป

พ.ศ. ๒๔๙๐

คำแห่งความสวดย

ความฉนวนหลอว จ้งมีนายสุนทร น้งเคียงคู่ไป
กับแม่เสาวนิตด้วย.

“น้องไม่ยกโทษให้คุดพ่อของพี่ละสินะ”
เป็นเสียงนายสุนทรเอ่ยขึ้น “ไฉน้องจำ, ถ้า
น้องโกรธคุดพ่อของพี่.....”

“ใครบอกว่าน้องโกรธเล่า? ก็เมื่อน้อง
บอกว่าน้องไม่โกรธแล้ว ทำไมน้องจะถือสา
ใน คำพุดคุดพ่อ ของ คุดพ่อกวียเล่า.....”
เป็น เสียง หวานแจ้ว ของ นางสาวเสาวนิตพุด
ตอบเป็นเชิงตักพ้อ ต่อจากนั้น เสียงของนาย
สุนทรได้เจียบหายไประเดี๋ยวมเสียงอีกเสียง
หนึ่งเป็นเสียงของผ้หญิงร้องออกมาว่า

“อ้อ! คุณพ่, คุณข้งว่าข้งเอาใหญ่,
อ้อ! วัย!... คุณพ่!”

รุ่ง เข้านางสาวเสาวนิต เสรีพงษ์ได้
วัย จ. ม. ลมยหนึ่ง จากท่านขุนเชียว เชิงวิทย์
มีใจความว่าดังนี้

แม่เสาวนิตถูกรัก

การแต่งงานของลูก คุดหลอวกับพ้อ
ได้ตกลงกันแล้วว่าเดือน ๖ แรม ๑๓ ค่ำ
เป็นฤกษ์เหมาะ พ้อได้มอຍเงินมาให้ลูก
พันบาท ตลอดจนเครื่องทองรูปพรรณอีก
ทั้งหมด พ้อหวังว่า คุดเจ้าสุนทร เจ้ายาว
ของลูก คงจะ มาข้งแรง ข้อความ อะไรวาง
อย่างแก่ลูกเป็นแน่

แต่พ้อ

ขุนเชียว เชิงวิทย์.

A grands seigneurs peu de paroles

“เรจจกัยเจ้านาย พ้งใช้ถ้อยคำจำกัด”

เพราะจะไม่ทำให้ท่านเสียเวลาฟังเกินไป หรือมีคนนึกเท่ากัยเห็นไปว่าท่านไม่เข้าใจพ้ง
จึงต้องพุดยักยว

ของ ผดวน.

หนีไม่พ้น

ด. อนันตสมบัติ

แปลและเรียบเรียง จากเรื่อง Twice faces ของ E Almay stout.

เสียง นาฬิกาปลารส ตีดังก้องกังสาลสนั่น
ไปทั่วห้อง เป็น ระยะ ชั่ว ๆ นับได้ ๓๓ ครั้ง
ครั้นแล้วเสียงหายไป ปล่อยให้ความสงบเงียบ
อันแสนเงียบ แท้งวัดกัลยาณ คลื่อนเข้า ครอบงำ
ต่อไป ต่อหน้า ๆ จึงปรากฏเสียงถอนใจยาว
ดังซัด! กังวาลจนทำลายความสงบดังครั้ง
หนึ่ง บุคคลเจ้าของเสียงนั้นเป็นชายหนุ่มรูปร่าง
งาม. นุ่งจีวรหางหงอย สวมมือท้าวยัน
เกาหย่นั่น หนายางตงเคียวคดสลัดเกอย
คเหมือน สีขาว ริมฝีปากเน้นกระซัยสนิท.
ท่าทาง สะแดงว่ากำลังใช้ความทวิตรอง อย่าง
ลึกซึ้ง เพื่อทำความตกลงใจอะไรสักอย่างหนึ่ง
ตาม ขรรพคา ชายผู้นั้น มีเคย ปล่อยให้ ความขม
ขมเลือนหายไปจากใบหน้า แลออกยักยิบ

ก็อบรมไปด้วยความรุ่มร่าม สภาพอ่อนโยน
เป็นนิตย์ นรุตร์ แต่เหตุ อันใดเล่า ทำให้
ชายหนุ่มผู้นั้นต้องตกอยู่ในห้วงมหันตทุกข์ •

ดูเพดาน แล้วกลับ สายตา มากตัวอักษรมัน
ปรากฏบนกระดานโทรเลข แล้วจึงจ้องอยู่
ฉะเพาะอันอื่น ทำดังนี้อยู่หลายครั้งจนมีเห็น
ข้อพิถินส์ คนใช้ชะว้างรำลึกก็เดินเข้ามา
ในห้อง ภาพที่แลเห็น ทำให้ คนใช้ ผู้เฒ่า
สนเท่ห์ ใจเป็นที่ยิ่ง ที่เห็นนายทริค ของตน
เปลี่ยนแปลงลักษณะไป — เกือบไม่เชื่อ สายตา
ว่าเป็นคน ๆ เดียวกัน ข้อพิถินส์ ขยาดร้องก
อีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ยังเห็นภาพ อันไม่เคยเห็น
อยู่นั่นเอง.

“โอ! อะไรเป็นเหตุให้คน ของผมหมก

พ.ศ. ๒๔๗๐

หนึ่ไม่พิน

ความสำราญใจ” แกร่งด้วยความปลาคใจ

“เฮอแน่ หน้ชักราวกับทรวากอสุภ”

เขา “เลวสิมิดัน” เจยหน้าคุณไช
ด้วยสายตา อัน สะแดงความ ร้อนรน แล้ว
กล่าวว่า

“จริงหรือ? หน้ชักร! ฉันรู้สึกไม่สบาย
ใจเล็กน้อยเท่านั้นเอง”

“การพักผ่อนอากาศและสถานที่ ไม่ทำ
ให้คุณได้รับ ความสบาย คิดว่า อยู่ ในลอนดอน
หรือ?”

“ฉันแรกสบายมาก ฉันนึกว่าพ้นความ
รำคาญใจแล้ว ที่เคยว. ฉันได้รีบ โทรเลข
ของคุณพ่ออ่านแล้วหน้ามึน” เขาโยนโทรเลข
ลงบนโต๊ะ “คุณพ่อเฒ่า - ข้อความสั้นเข้าใจ
ง่ายก็หรือ ออะไร ทำเป็นไม่มีกันไปได้ นั้ง
ลงก่อนเถื่อน่า”

เฒ่าซอฟกิ้นส์หยิบขึ้นดู โทรเลขนั้น
ใจความว่า:—

“ถ้าเจ้าไม่กลับมาแต่งงานตามสั่ง อย่า
กลับมาให้ข้าเห็นหน้าข้าพ่อลูกกัน ถ้าล
รอกำทอย”

อาเชอร์

“คุณควรปฏิบัติตามความพอใจ ของท่าน
คิดว่า” ซอฟกิ้นส์พูดเปรย ๆ

“แต่ฉันไม่รักหล่อนเลย ความสุขจะ
ยังเกิดขึ้นแหละหรือ เมื่อฉันแต่งงานกับหล่อน
คงไม่มีเลยจริงไหม?”

“ขอรับ กระนั้นก็คิดควรเชื่อท่าน”

“ฉันจะไม่เสียใจเลย ถ้าท่านจะให้เวลา
แก่ฉัน สักเล็กน้อย สำหรับ ทำความ กันเคยกับ
หล่อน น้อยุมักไม่บอกเล่า แก่สีย ฉัน
น้อยใจจน ไม่อยากอยู่ใกล้หล่อนคอน ซึ่งใคร ๆ ก็
ว่าเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยความสนกสนาน ถึงจะ
หวังก็จริง แต่ก็เหมือนแกล้ง”

“ท่านเป็นผู้ ใหญ่ย่อมมีสายตาคิด เชื่อ
ท่านเถะครับคุณ”

“ไม่ไหว. พ่อเฒ่า- อยากจะเชื่อหรือกล—
แม้ว่าเจ้าสาวของฉันจะพิการด้วยประการต่าง ๆ
เขาเข่ง หูหนวก คายอก สันหลังเคาะ ก็
อาจะยอมได้ทั้ง ไม่เคยเห็นหน้าใด ยินข้อ ฉัน
เป็นผู้ชายไม่เห็นแปลกะไร. แต่พ่อเฒ่า
ไม่รู้บ้างเลยว่า ฉันมีทหวงทอน— หลานสาว
ตาเทรฟลอยด์ ยังโง่ละ”

“อ้อ! แม้ศิวิล์โพค. ชาวนาถัย
ชาวกรง — คุณ”

“แม้ชาวลอนดอนหัวสมัย ใช้เงินเพิ่มขึ้น
เขานั้น นอกจากทหวงทอนกระเข้า แล้วหล่อน
คงไม่ยอมวิวาห์กับใคร ที่ไม่มีความรักสำหรับ

๘. อนันตสมบัติบุรณ

หล่อน”

“คุณผู้หญิงเกินไประคุณ”

“ความจริงเป็นเช่นนั้น — อย่างพวกนี้เลย —
ฉันจะเล่าเรื่อง ของฉันให้ฟัง เมื่อนั้นฉัน
ไปหาตาพริ้มเมอร์ ไปขอหลานสาวแก่ แก
ทำท่าประหลาดใจมาก เรียกตัวแม่ไฉวไป
ซักไซ้ ไต่เลียงจนเย็นท้องใจ ตอนนั้นใจฉัน
ฉันเต้นบอกยกพักตร์ ไม่ทราบว่าจะได้รับคำ
ตอบอย่างไร ? แกก็อยู่ๆ หันแล้วตอบว่า
เต็มใจ แต่ต้องเปลี่ยนสมอเป็นสาวงามเช่นแก
ไปอยู่กับแกเพื่อได้ ทรัพย์สินสัสใจคอ แลพิศน
ความรักของฉันเสียก่อน ถ้าทนได้สักสามสั
เดือน ก็เป็นอันว่าไม่มีการซักไซ้ —”

โอ! คุณรูปร่างอ่อนแอแบบงั้น เช่นนี้จะ
ทนความลำบากกรากกรำได้สักกี่วัน”

“ไหวไม่ไหว ก็ต้องทน จำเป็น แล้ว
พ่อเฒ่า — พรุ่งนี้จึงกลับไปบอก คุณพ่อเถอะ
ว่า ฉันขี้เสียว”

“คุณครีดย่ำกึกว่า —”

“ฉัน ตกใจแล้ว ไม่อยาก เปลี่ยน
ความประสงค์เลย”

“เป็น ครั้งแรกในชีวิต ที่ไฉว บินว่า
ผู้ชายหนีว้าห —” เฒ่าซอพิงส์ หัวเราะ
ด้วยความขบขัน “เขาเถอะ ผมจะปฏิบัติตาม

คำสั่งของคุณ”

“ไอวี เทรพลอยด์”

ชื่อเสียง น ย่อมขึ้น อยู่ กับโลโก้ ประสาท ของ
บรรดาชายหนุ่มทั่วไป — แล่นย้อนกันอัยหนา
ที่ชายหนุ่มทั้งหลายที่อยู่ในเขตรัชมณฑลพิพ็ค
จะไม่รู้จักรูปร่างของสตรีสาวผู้เป็นเจ้าของนาม
นี้. ทั้งนั้นก็เนื่องจากเจ้าหล่อนมีสิริโฉมและ
มารยาทอ่อนโยนยิ่งเห็นแก่ ผู้ประสพอย่างขึง
แฉะ เป็น เครื่อง รุ่งโรจน์ ให้ บรรดา บุรุษ หนุ่ม ค่าง
แข่งขัน หวัง ชั่วชิง ยัก ถ้อ กรวมสิทธิ์ ไว้ เป็น
ของตน ในที่สุด — ความมึนซึ้งทั้งมวล ได้ถูก
รวบรัดอยู่ในกำมือชายหนุ่มนามเลวิส มิลตัน
เจ้าหล่อน ได้ยอมยถิศแล้วพร้อมสิ้น คลอศกกาย
ให้แก่เขา — ความรัก ซึ่ง ยังเกิดขึ้นแม้
จะแตกกิ่งก้านสาขางอกงามในเวลาฉับพลันก็
แต่ก็เป็นความรักอันเป็นสิ่งที่ส่วนน่าทึ่งยิ่ง
กว่าสิ่งทั้งหลาย. แลได้ปรากฏลงจาวรืออยู่ใน
หทัยประเทศ ของ คู่หนุ่มสาว ทั้งสอง เสียอย่าง
แน่นหนา ยากที่จะผลแยกออกจากกันได้.

ถึงได้กล่าวแล้วว่า อำนาจ แห่งความรัก
ได้มีคุณค่ามหาศาลทั้งสูงแล้วอย่างแน่น ฉะนั้น
จึงไม่แปลกใจที่ควรสงสัยว่าเหตุใด เลวิส มิลตัน

พ.ศ. ๒๔๗๐

หนีไม่พ้น

จะไม่กล้าละ ตำแหน่งทายาทแห่งกองมรดกอันใหญ่โต. ยอมรับเป็นข้า ช่วงใช้ ของคาฟรีเมอร์ — เพื่อพิสูจน์ความรัก ของคนให้ประจักษ์แก่ตาของคาฟรีเมอร์ —

นับแต่วันนี้ เลวิส มิลตัน ได้เปลี่ยนฐานะลงเป็นชาวนา. ทำให้เขากลายเป็นคนแข็งแรงกว่าเดิมมาก — กล้ามเนื้อแขนเป็นมัด — ผิวหนังกำด้าลงเล็กน้อย. การงาน ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าหนักหรือเบา — ล้ำยากง่ายเพียงใด — เขามิได้รู้สึกเบื่อหน่าย ดังออกตั้งใจทำงานสำเร็จ ล่วงไปทุกสิ่ง กระนั้นหรือ คาฟรีเมอร์จะไม่รักใคร่ไว้วางใจ — เขา — ย่อมต้องรักใคร่ไว้วางใจเขาเป็นธรรมดา. ฉะนั้นแกจึงกำหนดวันแต่งงาน ระหว่าง เขากับ หลานสาว ของแกทันที — เมื่อเลวิส ได้ทราบข่าวว่าเขาบ่มเสี้ย แทบแถม จะปรี๊ดด้วยความยินดี ที่ การกระทำของเขาได้บรรลุผลสมดังมะโนปรารถนาณะเวลานั้น — หากว่าคาฟรีเมอร์จะ ไซ้ ให้ ไปยกภูเขาทั้งลูก ก็ยังดูเหมือนจะยกไหว.

แต่ อนิจจา — ความไม่เที่ยงแท้ย่อมเป็นเหตุประจําโลก. มีสิ่งใดเล่านอกจากความเกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้ว ที่จะมีผู้ใด กล้าพยากรณ์ว่าเป็นของเที่ยงแท้ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง! โดยนัยดังนี้ ก่อนหน้าทว่าวันอันแสนยรมสุขของเขา

จะมาถึง วันหนึ่งในเวลาเช้ารุ่งอรุณ. คาฟรีเมอร์ ผู้ซึ่งยอมแบ่มื้อรับเขาไว้เป็นหลานเขย แล้วนั้น เดินทำหน้าที่ยอมความโกรธ เข้ามาในห้องนอน ถู่วิสสาสะกระซางแซนเลวิส. ลงไปคว้าเขามาอยู่บนพื้น พร้อมกับคำรามว่า:—

“อ้ายย้า! อ้ายโกหก! เฮ้! ลกซัน!”
ชายหนุ่มงงจนพูดไม่ออก ได้แต่นิ่งทาคาปริย ๆ นิ่งอยู่กับพื้น คิหน้าระเหยอย่างขมขื่นมากที่สุด

“เป็นเหตุเพราะมึง — เพราะมึงคนเคียว”
คาฟรีเมอร์ ร้องตะ โทน จนหน้าเขียว. ซึ่งดูเหมือนคลลกระดกกำลังออกทำร้าย.

“อะ.....อะ.....ไร.....กัน” เลวิสถาม คิกอย่างกึกกัก ๆ.

“เลือกถามอะไรหา — คุณแนะเฮ้ย — ข้าไม่มีเวลา จะบรรยายให้เองฟัง” แกกรรโชก — ชายหนุ่มถอยกรูดไปติดฝาจึงหยุด หากว่าไม่ถอยไป ก็คงไม่หยุด เพียงแค่นั้น หรือว่า มีความสามารถแซกฝ่า รอค้อง ไปได้ ก็คงไม่อาจจะร่อนหน้าคาฟรีเมอร์อยู่ได้.

“จดหมาย กระดาษ สี่ ชมฉา อ่อน ตก อยู่ตรงหน้าพอเอื้อมหยิบ ถึงกระนั้นก็ดีกว่าเลวิส จะหยิบขึ้นอ่าน ได้ ก็กินเวลานาน และเมื่อคล

๘. อนันตสมบัติ

ออกแล้วก็ต้องใช้เวลาชะงัก อีกพักใหญ่ เพื่อส่งความวิปាកของทวงค่าที่ไ้เห็นตัวหนังสือพากันเดินร่ำเหยียดเหยียด ๆ อยู่ในกระพริบ” รทหายานมีความว่าดังนี้.

กรวยเรียนเชือกที่รัก.

ขอให้เข้าใจว่า ขณะที่ท่านรทหายานลยขึ้นที่ดินไ้เหลือ แคนาม อยู่บนพื้น โลกแล้ว. เหตุไ้จึงไ้เห็นเธอไปเสีย ก็ดินจะไม่อธิบายเป็นหน้าที่ของเธอที่จะต้องคิดเอง. ทางที่กควรจงกลับไปสำรวจสภาพความผิดปกติของเธอละยมวิว่าที่กับคู่หมั้นเสียจะดีกว่า ที่จะมัวนั่งเล่นถึงที่ดินอยู่ หากว่าเธอเป็นดิน อยู่ในฐานะเช่นที่ดิน เธอจะสามารถทนแต่งงานกับคู่ซึ่งมีเจ้าของทวงหนี้ไ้หรือ. เธอลอง นึกดูให้จงหนัก.

ในที่สุดนี้ หวังว่า เธอคงปฏิบัติ ตามที่ขอรับรองไว้ยังรักที่ดินอยู่เหมือนเคย, ขอพระผู้เป็นเจ้าจง คุ้มครองเธอ ให้ไ้รับ ความสุข สวรรูปพร้อมทั้งกายและใจ.

โอว

“ไป! ไปให้พ้นบ้านข้า” คาฟรีเมอร์ กล่าวด้วยความฉุนเฉียว “ถ้าข้ากลับจากนายยังไ้เห็นอ้ายคนลวงโลกอยู่ในบ้านข้า หมายความว่า มั่นชากนอนโรงพยาบาล.” พุก

แล้วลงสันออกไป.

การนอนพักที่โรงพยาบาล เลวิส เห็นเป็นของไม่เหมาะ สำหรับตน หรืออะไร ก็เหลือเคาจึงตั้งใจรวบรวมสัณหาระบงอย่างย้ายหน้าดินกลุ่มจากโรงนาออกจากบ้านโดยพลัน แล้วเดินเรื่อยเรื่อยไปตามทาง ถึงสถานรถไฟ เมื่อไรไม่รู้สักตัว ชั่วชวขึ้นที่ ๑ รถเทียบล่อง กลับลงก่อนเที่ยวแรก. เมื่อรถเทียบชานชาลาสถานเลวิส. กระโดดขึ้นรถแล้วก็หมกตัวอยู่บนเก้าอี้ตลอดเวลาและทำตนเป็นคนขี้แยเรื่อยไป.

๑

๑

๑

“ผมนึกแล้ว อย่างไรเสียก็ต้องกลับ” สอฟักินส์ปราศัยเมื่อเห็น เลวิส มีคัน ไซด์เข้าประตูคุกหาสน์.”

ชายหนุ่มยกมือชนลยเหงื่อที่คาง พุกเบาๆ ว่า.

“คุณพ่ออยู่ไหม? พ่อเฒ่าช่วยไปบอกที่ว่าฉันจะมาสำรวจผลิต.”

สอฟักินส์ หายเข้าไปในห้องโถง ครู่หนึ่งกลับมานำเลวิสเข้าไปหาบิดา.

“เจ้าตกลงใจแน่นอนแล้วหรือ?” มีสเตอร์อาเซอร์ มีคันถาม.

“ครับ- ผมยอมปฏิบัติตามความพอใจของ “คุณพ่อทุกประการ.” เลวิสแจ้งใจตอบเต็มที่

พ.ศ. ๒๔๗๐

หน้าไม้พิน

พลาทลายสายตาจากบิดา.” ผมรู้สึกว่ามันทำ
ไปแล้วนั้นเป็นความโง่เขลาที่สุด”

ถ้าข้าเป็นเจ้า ข้าจะไม่กลับ เมื่อเจ้าเห็น
ผิดแล้วข้ายอมยกโทษให้ครึ่งหนึ่ง.” มิสเตอร์
ฮิวเซอร์พุกแน่นคำ “แต่ข้าจะต้องสอนเจ้าสัก
เล็กน้อย หากไม่เจ้าจะคลุกฟุ้งอยู่”

ไม่ทันที บิดาจะลงโทษบุตรชายอย่างไร.
ฮอฟกินส์เย็บประคเข้ามามี. ขานซอซังๆ ว่า—

“เลิกไวโอเล็ต แวดลาค็อต”

คู่หมั้น ของเจ้ามา. เป็น นาทิ ของเจ้า
จะต้องรับรอง. เมื่อหล่อนถามถึงข้า. บอกว่า
มีอะไร” ท่านกล่าวแล้วก็เสด็จออกไปจากห้อง

เสียงสายแพรตึงกระทบ โสตร์ โกลด์เข้ามา.
ก่อนเสียงฝนเทามาๆ เกิดเข้ามาในห้อง. แล
หยุด เลวิสก็หันหน้าเธอ— ไม่พักปรวนนา
อยากกลแลหน้าเจ้าหล่อน เขายืนชนเลือนเกาะ
ตัวหนึ่งให้แขก

“เฮียหนึ่ง — เสียใจ ที่คุณพ่อกำลังทำหะ
อยู่ เชื่อว่าไม่ช้าคงสำเร็จ” เลวิส — พุกเบาๆ
แต่ซึก ส่วนตาคางใจองคพวนเธอ.

“ฮือคุณเลวิส — กลับจากสัพไฟค์แล้ว
หรือคะ — อากาศที่โน้น คงทำให้ คุณสบาย
มาก”

เลวิสเงยหน้าข้าๆ จึงก็แขกสาวของเขา
ครึ่งหนึ่ง โดคเข้าไประโกล — ร้องว่า —

“โอ้ว — พระเจ้าหล่อนหรือ?”
สตรีสาวยิ้ม ตอบว่า “คะ คิณแองคือ
โอ้วโทรฟลอยด์. ปลาคใจหรือคะ เลวิส”

เลวิสพุกหน้า “ไปรออธิบายให้แจ่มแจ้ง
หน่อยขอกรัก.”

“คิณไม่มเื่องที่ทะเล — เหตุการณ์เป็น
เช่นเดียว กับที่เธอ ผ่านมา เหมือนกัน. เรา
ต่างคนต่างหนีวาทักด้วยกันทั้งคู่”

“แล้วคาฟริเมอร์ เป็นอะไร กับหล่อน.”
เขาถามเร็วปรือ.

“เป็นตา คะ — เธอ ไม่ต้อง สงสัย อะไร
เลื่องราวที่เกิกจน. คิณขอรับรองให้แกช่วยเหลือ
ทั้งสัน. เธอเสียใจ มาก ไหมคะ ที่คิณ หนี
มาเสีย”

ชายหนุ่มไม่ยอม ก้าวเข้าไปโกลด์สตรีสาว
อีก.

ขณะนั้น มิสเตอร์ฮิวเซอร์. ก้าวข้ามชวณ
ประตูออกมาเล็กน้อย เห็นภาพหนุ่มสาวทั้งสอง
กำลังตระกองกอดกันอยู่ ก็ซึกก็ ค่อยๆ หัน
ประตูควยอการเขยาสักๆ แล้วมกับควยความ
พอใจ.

— :: :: จบแล้ว :: :: —

❀ โคลงนิราศห้วยแก้ว ❀

โดย

“ วิกบาง ”

คำนำ ห้วยแก้วเป็นตำบลหนึ่ง อยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ ห่างจากตัวจังหวัดออกไปทางทิศ
ตะวันตกเฉียงเหนือ ระยะทางจากเวียง (ตัวจังหวัด) ถึงห้วยแก้ว ถ้าขับรถ
ก็กระชั้นอยู่อย่างเร็ว ๆ ก็อยู่ในราว ๓๕ — ๔๐ นาที มีน้ำตกแลธารน้ำไหลลงมาจากภูเขา
เป็นสถานที่ดี ๆ น่าเที่ยวเล่นหาความชื่นบาน เสียงน้ำตกกังวาน ประสานกับเสียง
จิ๊กระจันพรรณไพร ซึ่งร้องระงมทำให้ผู้ฟังวังเวงใจ แต่ก่อนสันกาล ๆ พระเจ้า
อยู่หัวรัชกาลที่ ๖ ได้ทรงสร้างโรงเรียนชนบทห้วยแก้วโรงเรียนหนึ่ง คือโรงเรียนมหาดเล็ก
หลวงเชียงใหม่ โรงเรียนรุ่งเรืองอยู่ได้สมัยหนึ่ง แต่แล้วก็กลับร่วงโรยลงอย่างน่า
อนาถ ผลที่สุดเลยเลิกกันไป

สหายที่สนิทของข้าพเจ้าคนหนึ่งเคยเป็นนักเรียนกินอยู่หลับนอนประจำอยู่ในโรงเรียน
นี้ ตลอดเวลา ๒ ปี เมื่อออกจากโรงเรียน กลับเข้ามากรุงเทพฯ แล้ว เขาได้เขียน
โคลงไว้หลายบท เป็นทำนองกล่าวความในใจที่อาลัยถึงโรงเรียน, เพื่อนนักเรียน
และภูมิประเทศ มีภาษาชาวพื้นเมือง (คำเมือง) ระคนอยู่ด้วย ข้าพเจ้าเห็นว่า
แปลกพอใช้ได้ จึงได้ขออนุญาตต่อเจ้าของ เพื่อนำมาลง ในหน้าหนังสือนี้ เขา
ก็อนุญาตให้ด้วยความเต็มใจ ข้าพเจ้าขอแสดงความขอใจไว้ ณ ที่นี้ด้วยเป็นอย่าง
สูงยิ่ง ภาษาเชียงใหม่ บางคำข้าพเจ้าเกรงว่าท่านจะไม่เข้าใจ จึงได้นำคำ
แปลมาลงไว้ ในตอนท้ายของโคลงเหล่านี้ด้วย ส่วนท่านที่เข้าใจแล้วก็ขอได้โปรด
ให้อภัย

โดยความนี้คือ.

“ วิกบาง ”

โคลง ๔ ต้น

๑ คุ้ยเคยอยู่ห้วย	หัดเรียน	๒ เพื่อนเอ๋ยเคยอยู่พร้อม	เพรียงกัน
กินเล่นและนอนใน	ณีน	ขอเพื่อนคยงจำ	จดไว้
เคยนั่งคึกคักเขียน	คุณเลข	หลยฝันว่าคนหิน	หาเพื่อน
โอว่าห้วยแก้ว	ก่อนเนา	เขียนถูกล่าไ้ไกล	ภัยจริง
๒ เนตรหลยเห็นภาพโพ้น	พระนรย โลกฤา	๗ ยลลำนแม่เจ้า	พระยา
คอยสเทพทอดเงา	แจ้งฟ้า	ถวิลแต่ว่าเมยั้ง	ไขแล้ว
โสทรศรยกระแสงสาย	น้ำตก	สอเยสั่งสินข้มา	สั่งข่าว เรียมฤา
ฝ้งจิตขของข้าน้อย	เนินนาน	สินข้สั่งเสียงเจอยแจ้ว	ภัยใจ
๓ ทั้งสีกกกอกเอียง	อยยวล	๘ ทวหลาเวยม งาม	งามว
กลั่นช่อเชียงใหม่มาลย	มาคได้	ช่างเคียน ใดเพรงใคร	เขียนช่าง
แสงร่าย บ่หายทวล	หอมคน	สองณีน ณีนค	เคมเถอน
กลั่นสยขาวไ้ค้อง	คิกแก	มาเมอลน แล้วร้าง	เริกไกล
๔ มาทจากห้วยกลย	กรงไกร แล้วรา	๙ อักขรโขทแคว้น	แกนเห็นอ
ทวจากใจห่อนแห	ห่างห้วย	เทอคอยคทอดเทียมไจ	ดงจากฟ้า
คุ้ยอยู่แต่ใจ	คุ้ย	อัยร อมรเมือ	แมนสู่ ไคฤา
ฝากเพื่อนไว้พูน ห้วย	กุเริม	ฝากชาๆ พุทธเจ้าหล้า	แหล่งสรวง
๕ ระลึกรสเฒอโซซล้า	เคยลง	๑๐ ผาเอ่ยเผืออกว่า	หวันขวัญ
ใบเมี่ยงทมกลลือเคม	หมากพาว	มาจากจักเปเล่าทรวง	โคกข้า
ข้าวหนึ่ง ๗ แขนบวคอง	คูกาก	อ่อนโอนคิร อญ	ชุดีเทศ พระนา
แรกกลยกลั่นข้าวจ้าว	ยล้า	ไทรรัตนโรจนเรืองล้า	เลิศไกร

วิภาง

๐๖๖๗ เมษ

๑๑ แดงเรืองนราคว้าง	แรมสถาน	๑๒ เซลึงสารเสาวสร้อย	กรองคำ
โคลงบุ๋กแบบไทย	ถ้องแท้	เพียรประภินิหารพิเชียรพวง	พัวร์้อย
โกพลากปราษฎนราคาญ	คาวโสตร์	เฉลิมเกชอยุเบศล้า	รวลโลก
เชิญช่วยแปลแก้ให้	เก็คควง	กวยศหยาดยอชฟ้า	เพื่องิน

๑ กิจ เท่ากับ หมก
 ๒ เอียง ,, กล้วยไม้
 ๓ แล้ง ,, เวลาเย็น
 ๔ งาย ,, เวลาเช้า
 ๕ หอมคน ,, หอมพวง, หอมตระหลิบ
 ๖ พูน ,, ที่เนิน
 ๗ หมากร้าว ,, มะพร้าว
 ๘ ขาวนง ,, ขาว เหนียว ขาวเมือง ชอย
 รัชประทานต่างข้าวจ้าว แต่
 ไม่มุลกะทิ
 ๙ ทุ้กาติ ,, “ทุ้” เป็นชื่อยายแม่คำชา
 ประจำคนหนึ่ง “กาติ”
 แปลว่า ที่ขายของเช่นตลาด
 ๑๐ ย่อล่า ,, ไม่ร่อย
 ๑๑ แม่ยัง ,, แม่ยัง

๑๒ ฉางเียบ เท่ากับ บนเขา ค่ายล ห้วยแก้ว มท
 แห่งหนึ่ง ทศลายันล่า ออก
 มามาก คนที่ไปเที่ยวชอย
 หยกพิภิน
 ๑๓ ช่างเคียน ,, เป็นชอย ห้วย อีกแห่งหนึ่ง
 ๑๔ เมอลิน ,, ภายหลัง
 ๑๕ เมอ ,, ไป
 ๑๖ ชาคู ,, บน ยอด คอย สเทพ มีเจดีย์
 ใหญ่เป็น ทองธรรมา ทั้งองค์
 ขาวเมือง เรียก ว่า พระชาคู
 ข้าพเจ้าเข้าใจว่าบรรพ พระ
 บรมสารีริกธาตุ (ถ้าไม่ใช่
 ก็เป็น ความ เข้าใจ ผิดของ
 ข้าพเจ้าเอง

ข้าพเจ้าไม่มีความลืม อันผู้แน่น
อยู่ในหัวใจ ตั้งแต่แรกเริ่ม ได้สัมผัส
ทราบทำ ถึงทักกัน ก็ยัง มีวาทะ นักสนทนา
เสมอไม่เสื่อมคลาย ถึงแม้ว่าได้ผ่านพ้นมา
เป็นเวลานานปี แลก็ตาม แต่ก็มีวาทะทำให้
ข้าพเจ้าระลึกถึง จะมีเหตุผลใด ข้าพเจ้า
ก็แปลตัวของข้าพเจ้าเองไม่ออก นอกจากจะ
แสดงได้แต่เพียงว่า หัวใจข้าพเจ้าวน ๆ เวียน ๆ
คิดเสียค้ายก็เสียค้าย ไม่อยากพยายายอะไร
ไม่อยาก ต้องการ ช่วยเหลือ อุปการะ ก็
ต้องการโดยใจ สงสาร เพราะ เสียค้าย ของที่
จะตกตมขมขื่นเสีย. ข้าพเจ้าวนเวียนคิด
อยู่เช่นนั้น ตลอดตั้งแต่แรกพบปดมเหตุจนทราบ
เท่าที่ทักกัน แลยังเชื่อต่อไปอีกว่า จนกว่า
ชีวิตของข้าพเจ้าจะหาไม่ คงจะไม่สิ้นใดมา
ทำให้ ข้าพเจ้าลืมได้เป็นแน่แท้ เรืองนามนี้คง

ข้าพเจ้าจะได้เล่าให้ท่านฟังต่อไป
ข้าพเจ้าเป็นบุตร คนเดียว ของบิดามารดา
ข้าพเจ้า ซึ่งนับว่าเป็นตระกูล พอมิ อันจะกิน
แล ประกอบ การ อาชีพ ต่อเนื่อง กันมา ในทาง
ราชการบ้าง คำขายบ้าง ตามกาล ตามเวลาที่
นิยม ได้ปฏิบัติการตระกูลสืบเรื่อยมาจะมี
เสียหลายหรือบกพร่องทางใดก็ตามได้ ส่วน
ตัวข้าพเจ้าเองเป็นคนอาภัพอยู่ คือมารดาของ
ข้าพเจ้าได้ ทั้ง ข้าพเจ้าแลบิดาไปสู่ขั้วโลกเสีย
ตั้งแต่ยังเล็กที่ดำรงอยู่ในวัยไม่เตียงสา คง
เหลือแต่ บิดา ผู้เดียวที่เป็นผู้ช่วยอุปถัมภ์เลี้ยงดู
สั่งสอนปลูกฝังนิสัยให้ ข้าพเจ้าตลอดมา. ข้าพ-
เจ้าได้ศึกษาวิชาชั้นมัธยมสำเร็จบริบูรณ์แล้ว
บิดาจึงส่ง ข้าพเจ้า ไปต่างประเทศเพื่อแสวงหา
วิชา การ อาชีพ ต่อไป แต่ ท่านหาได้กะ
เกณฑ์ให้ ข้าพเจ้าว่าเรียน วิชา สิ่งใด ไม่

ฟู

เมษ

เป็นแต่เพียงสิ่งว่า เมื่อไปเรียนรู้ภาษาต่าง สกสัย เมื่อข้าพเจ้าใส่ใจคำนึงอยู่นั้นแล้ว ประเทศเข้าใจ ก็แล้วเห็นวิชาใดที่จะเหมาะ ไม่ช้านานนักข้าพเจ้าได้สยโสภาศสมหวัง คือ แก่ประเทศบ้านเกิดเมืองนอน แลสัสมควรวาด ได้พบ ท่าน ศาสตราจารย์เฒ่าผู้หนึ่ง ซึ่งมี สัมัยแล้วก็เลือกเรียนได้ตามความพอใจ ข้าพ กิริยาอัธยาศัย ตรงกับความงานของข้าพเจ้า เจ้าก็ได้ทรงไปสู่ ประเทศที่โลกนิยมว่า ศิวลีย ทุกอย่าง ข้าพเจ้าไม่ยอมละ โอกาสให้เน้น ตั้งแต่นั้น ส่วน วิชาการศึกษาทั้งห้าได้ ข้า ได้นำตนเองไปหาท่าน แลแสดงความ คดกล ปรองใจ ไม่ว่า จะเรียนสิ่งใด. ต่อเมื่อ ประสงค์ ที่ข้าพเจ้าฝังแน่น อยู่ใน กวงจิตต์ ให้ ข้าพเจ้าได้เรียนภาษาต่างประเทศครบ ๓ ปีให้ ท่านฟังตลอดทุกประการ แม้! ท่าน, ข้าพ เจ้าได้ รับคำคอมแนะนำจากท่านผู้เฒ่าอย่าง หลัง แล้วจึงได้ทำการหัดทรงตัวจนกว่าวิชา ชื่นใจที่เรียกได้ว่า “หากำยอมีไ้จริง ๆ” สิ่งใดจึงจะเหมาะแก่ภูมิประเทศ แลกาสละทิศ ซึ่งการ วงศ์ตระกูล ของ ข้าพเจ้าให้ วัฒนา ข้าพเจ้า ไม่มีความหวั่นหรือสิ่งใดที่จะสนองหรือคอย ถาวรต่อไป เมื่อใคร่ควรวณร่อยคอบแล้ว จึง แทนท่านให้สัสมแก่คำคอบอันมีค่าสูงแลสัสมหวัง มาคำนึงไ้ว่าใน โลกนี้สิ่งใด ที่ประเสริฐยิ่ง ของข้าพเจ้าอย่างเอก, นอกจากแสดงกิริยา ไปกว่า “เงิน” เห็นจะไม่มี. แต่จะทำ วาจาอันเคาพรพนนอยอย่างสุภาพเรียบร้อย แล อย่างไรจึงจะได้เงินมากมายให้สัสมหวัง นอก สูงสัสมที่ข้าพเจ้าจะแสดงสนองคุณท่านไ้. ท่านนี้ จากจะใช้เงินค่อเงิน ก็คือ ทำการ ค่าขาย บั๊ บั๊ แต่แทนที่ท่านจะปลายขุดม อย่างที่ข้าพเจ้าคาด นั้นเอง. อ้อ: ข้าพเจ้าได้ม กล่าว ว่าเวลานั้น หมาย บั๊ บั๊ กลับตรงกันข้าม ท่านเพียงแต่ลย อายคัม ข้าพเจ้า ๒๐ ขยบริวรรค์ ซึ่งนับว่าเป็น หลังข้าพเจ้าแลกล่าว่า “เจ้าหน่อย ฉันรู้ ชายฉกรรจ์แล้ว จึงคิดต่อไปว่า เวลานั้นยัง แล้วว่าเจ้าเป็นอย่างไร ประสงค์ สิ่งใด, แล เกิดเมืองบิคร ซึ่งเป็นที่รักของข้าพเจ้านั้น ยัง ยานเกิดเมืองนอนของเจ้าเป็นอย่างไร, ฉันได้ ค่อยด้วยวิชาการ และการศรัยวิทย์ทั้งสัน ตั้งใจไว้แล้ว ตั้งแต่นั้นเห็นหน้าเจ้าครั้งแรก จำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องเสาะหาอาจารย์ทักมใจ แล้วว่า จะยินดีช่วยเหลือเจ้าทุกอย่างที่จะพอ กรุณาผู้เคารพนับถือแลสัสมสารผู้กระทำความก ช่วยไ้ เพราะเชื่อนว่าเจ้าจะเป็นคนดีแล และพยายามหาความที่จริง ๆ ท่านไม่ต้อ

ของเจ้า เพื่อช่วย ทำให้เจริญ ขึ้นทันเทียมต่าง
ประเทศเขาย่าง เพราะพลเมืองของเจ้าก็เคย
พลเมืองที่ทักท้วงใจ ช่วย บ้านเมือง ให้ ดำเนินส
ทางเจริญของโลกอยู่แล้ว”

ข้าพเจ้า ปลื้ม! ปลื้ม! จนมาถึงคำพูด
คำใดที่จะคอยเสนอท่านไม่ออก เพราะคำของ
ท่านได้ครอบความในใจของข้าพเจ้าเสียมีคชิก
แล้ว นอกจากจะน้อมคำนัยท่านอย่างสุดซึก
แล้วคอยท่านได้ คำเดียวว่า “จริงซอรัย ๆ”
เท่านั้น, ท่านจึงได้บรรยายความเป็นมาของ
โลกที่แล้วมาแล้ว ความกำลังดำเนินกิจการ
ของโลก, แลการที่จะเป็น ไปในภายหน้า
ของโลกอีกยาว ซึ่งจะนำมา แสดง ในที่นี้ ก็
เห็นจะต้องนำท่อมทั้งเป็นแน่ แต่ข้าพเจ้าจะ
ขอสรุปรวมใจ ความเพียงย่อ ๆ พอได้ความตาม
ทาง ดำเนิน ประวัติ ของ ข้าพเจ้ามิให้ขาดตอน
เสียเท่านั้น.

ท่านผู้เฒ่า ได้กล่าวว่า “เจ้าหนูเคย
บ้านเมือง ของเจ้านั้น ยิ่งเสกนัก ทั้งวิชชาการ
ต่าง ๆ ก็ยังยกพร่องอยู่มาก เมื่อวิชาต่าง ๆ
ยกพร่องแล้ว ส่อให้เห็นชัดว่า การทำมา
หากิน, การรักษายานเมือง, การสามัคคี, การ
บำรุง, การรักษาตัว อนามัยดี แลสิ่งอื่น ๆ
แล้วผู้อื่น, ย่อมยกพร่องทั้งนั้น, ขอให้เจ้า

คำต่อไปที่จะกล่าวถึง ฝังในใจเจ้าไว้อย่างแน่น
แถมอย่าลืมนึกคำนึง พิจารณา ทุกเมื่อในคราวที่
เจ้าจะทำ สิ่งใด ๆ ไม่เลือก ว่าเวลาใด หมด.
ข้อใหญ่ใจความที่ข้าจะกล่าวถึงก็คือ

๑, รักท่าน ถนอมท่าน เพราะประสงค
รักตน และบ้านเมืองของตน.

๒, ช่วย บำรุง ท่าน, บำรุง บ้านเมือง
เพราะหวังบำรุงตน

๓, ซ่อมแซมสิ่งชำรุด ก็กว่าทำใหม่

๔, ระลึกเสมอว่าสถานะของตนเป็นหม้อดิน

๕, ดำเนิน กิจการใด ให้เหมาะ แก่กำลัง
ของตน

เมื่อ ท่าน กล่าวถาถา ๕ ข้อ แล้วก็ไม่มี
สิ่งใด อีก นอกจากข้าพเจ้าขอให้ ท่าน อธิบาย
ความหมาย ของข้อหนึ่ง ๆ โดย แจ่มแจ้งแล้ว
ข้าพเจ้าก็น้อม คำนัยท่าน ลา กลยที่พัก แลได้
จำฝังใจไว้ เพื่อดำเนินการพิจารณาต่อไป

ต่อจากนั้น ข้าพเจ้ายังได้ รัยความแนะนำ
จาก ท่าน ศาสตราจารย์ ให้ ไปเรียน วิชชา
พาณิชย การ ใน โรงเรียน แห่ง หนึ่ง ซึ่ง
ข้าพเจ้าก็ได้ ไปเรียนนักเรียนสมหวัง แต่การ
เล่าเรียนของข้าพเจ้านั้น ยังมีที่นจะสำเร็จเรียบ
ร้อยบริบูรณ์ ก็ยังเกิดผลกระทบมาขึ้นหน้ามิให้
ข้าพเจ้า สมประสงค์ตลอดไปร่ง ล่วง ไป ได้

พื

๐๓๖๓ เมษ

กลอุก. ข้าพเจ้า ใ้รับ โทรเลข จาก เมือง
ของข้าพเจ้าว่า “ให้ วยกลับ เพื่ จักการ
มฤตก” พอข้าพเจ้าอ่านโทรเลขขยก็ใจลอย
ใจหายทันที เพราะผู้ที่เขีนนามในโทรเลข
นั้น ข้าพเจ้ามิไ้เคยรู้ จักหรือไ้ยินไ้ฟัง
เลย จะเป็นใครก็ตาม ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ
อย่างเกียว่า บิคาของข้าพเจ้าคงจะถึงแก่
มรณะกรรมเสียเป็นแน่อนแล้ว โทรเลขร่ว
ลงจากมือข้าพเจ้า แลไม่มีความคิดความเห็น
อย่างใดทั้งหมก นอกจาก นั้ น้ำตา ร่วง อยู่
แล้วเป็นเวลาเกือบ ๓ ชั่วโมง จึงระลึกลงถ่าน
ศาสตร์จารย์เฒ่า ซึ่งเปนสณาคมของข้าพ
เจ้าขึ้นมาไ้ไ้เท่านั้น ข้าพเจ้า ถึลักขิน หยิบ
โทรเลขขยนั้นไ้ใส่กระเป๋าสื่อแล้วออกเดินตรง
ไปหาท่านผู้เฒ่าโดยทันที พอไปถึงท่านแล้ว
ข้าพเจ้าส่งโทรเลขให้ท่านดู แลมิไ้กล่าว
คำพควาใดออกมาไ้จนออกจากคุกเข้าอยุ่ที่ตรง
หน้าท่านแล่น้ำตาไหลอยู่วิน ๆ เท่านั้น
เมื่อท่านศาสตร์จารย์อ่านโทรเลขขยแล้ว
ท่านจึง ลุย คีระ ข้าพเจ้า แล้วให้ โกวาท ถัก
เกื่อนว่าเปนธรรมคา เจ้าไมควรรโศกเช่นคน
เขลา ควรรยคึก จักการต่อไป อย่าผลอ
ปล่อยสติ, เจ้ามิใช่เด็กทารก, เจ้าควรคึก
หาทางทั้งคน เปนพ้อมันยารุงชาติตระกูลของ

เจ้าแทนยิคาต่อไป.
แม่ ! ท่านเอ๊ย พอข้าพเจ้าไ้สยัศรัย
ฟังโอวาทของท่านแล้วไ้สยัศรัยมาทันที ทำให้
คึกคึกตนเองว่า “โง่จริง” ท้าะไมเช่นนั้นที่
ไม่มีพระ โยชนเลย ไ้แต่ันแหละ ใครย่างจะ
ไมเปน เช่นข้าพเจ้า แต่เกิดมา จนถึง วันัน
ข้าพเจ้ายังไม่เคยเปล้าเปลี้ยวใจเหมือนคววนี้
เลย การ ขาขวามารคา คนหนึ่ง ก็ในเวลาไม
เกียส่า แต่ที่หัวง้อยตรงเศาะรยิคา บัคน
สัณยิคาเสียอกแล้ว ใจใคร ย่าง จะไมลอยแล
หมกหัวง แต่พอไ้ โอวาทท่านศาสตร์จารย์
เฒ่าแล้ว ทำให้ ข้าพเจ้าคมสยัศรัยทันทีว่าคน
ของทนจะต้องบ้ายัญตนให้ เปนผู้ สยัศรัยวงค์
ตระกูลต่อไป เวลานั้นแหละกระทำให้ หัวใจ
ข้าพเจ้ารู้ สักคั่นแรง แลความคิดก็รยิบแยกไ้
ผุคขึ้นจนทำให้รู้ สักว่าตกอยู่ในฉณะผู้ ใหญ่
แต่ัยคนเสียแล้ว
เมื่อ ข้าพเจ้าไ้สยัศรัยให้ เปนปรกติแล้ว
จึงกล่าวขอยคนท่านผู้เฒ่า แล้วนั้มค่านย
อ่าว่า ท่านรยกลับมายานเมือง เพื่จักการ ศพยิคา
แลทรพ้อมฤตก, เมื่อข้าพเจ้ามาถึงบ้าน แล
ไ้ จักการ ปลูกศพยิคาเรียบร้อยแล้ว จึง ไ้รับ
ลงมือคำวิที่หาช่องทาง ทำมาหากินต่อไป
ตั้งแต่ ข้าพเจ้า ไ้ คำนิม การ อาชีพของ

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลิศเจริญ

ข้าพเจ้าแล้ว ก็นับว่าปรกติเรียบร้อยตลอดมา
ไม่ค่อยจะมีอุปสรรคใด ๆ ก็ที่ขวาง แต่ยังมีเงิน
คราวหนึ่งผู้เก็บเงินของข้าพเจ้าก็ลืมมีรายต่อ
ข้าพเจ้า คือ ข้าพเจ้าใช้ ให้นำเงิน ๕๐๐๐ ไป
ชำระค่าสินค้ายังจังหวัดหนึ่ง แต่เขาหาได้
นำเงินนั้นไปใช้ ให้แก่เจ้าหนี้ไม่ โพล่โกลไป
เสียทางใดไม่ทราบ ต่อมาประมาณ ๓๐ วัน
ข้าพเจ้า ได้ รับ โทรเลข เคียนให้ส่งเงิน ไปใช้
จึงทราบว่า เจ้าคนเก็บ เงิน ของข้าพเจ้าได้
เห็นไปเสียนอกทางแล้ว กระทำให้ข้าพเจ้า
ร้อนใจ ต้องรีบ รวบรวมเงินได้ครบจำนวน ๕๐๐๐
แล้วส่งหีบเป็นค่าพาหนะไปมาได้แล้ว ข้าพ
เจ้าก็นำเงินนั้นไปใช้ ด้วยตนเอง
ทางที่จะไปนั้น ต้องไป โดยรถไฟ แล
จำเป็นต้องค้างในรถไฟ ๒ คืนจึงจะถึง เมื่อ
ข้าพเจ้าได้รวบรวมเงินใส่กระเป๋าสี และ
เตรียมเครื่องเดินทางใส่กระเป๋าค้นเสร็จก็ตรง
ไปยัง สถานี รถไฟ ซอยหัว ซันที่ ๒ ได้แล้วก็ไป
ขึ้นรถ ระหว่างที่ข้าพเจ้านั่งรอรถไฟเคลื่อนที่
อยู่นั้นกำลังคิดถึงกิจการค้าขาย แลคนเก็บเงิน
ที่พาเงินหายสาบสูญไป แลคิดว่าคืนเดือน ๕ ซอย
ของท่านศาลาตรวจรายเค้าม้วนเวียนอยู่ ก็พอ
เหลียวไปเห็นหญิงสาวคนหนึ่งยืนมาบนรถคัน
ที่ข้าพเจ้านั่งอยู่, แม่; ท่านอยู่; ข้าพเจ้า

ยอมสารภาพทันที เทียบว่า ตั้งแต่ ข้าพเจ้า
จำความได้ แลได้ท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ทั้ง
ต่างประเทศแลบ้านเรามากแล้ว ยังไม่เคย
พบเคยเห็นหญิงคนใดที่ระส่ำระสายระส่ำใจ ข้าพ
เจ้าเหมือนหญิงคนใดเลย เป็นคนแรกแลครั้ง
แรกแท้ ๆ รูปร่างหน้าตาภิรยาทำทางดูระมุน
ระม่อมไม่มีที่จะคิดได้ ทำเอาข้าพเจ้าลึบความ
คิดต่าง ๆ เสียสิ้น หยดซงกักทั้งประหนึ่ง รถที่
กำลังวิ่ง แล้วถูกห้ามล้อทั้งหน้าหลังฉันใด
หัวใจ แลความคิด ของข้าพเจ้าก็ เพ่งเล็งอยู่แต่
เจ้าหล่อนฉันนั้น ในที่สุดมีความคิดอย่างหนึ่ง
เกิดขึ้น ซึ่งข้าพเจ้ายังมีไม่เคย นักฝัน ถึง
โดยว่า เวลานั้นข้าพเจ้ามีอายุ ๓๐ ปี บริบูรณ์
ตกอยู่ในฐานะพ่อบ้าน หรือเรียกว่าผู้ใหญ่แล้ว
ก็ไม่ผิด แต่ที่ยังขาดอยู่อย่างหนึ่งก็คือ ความ
รัก หรือจะเรียกอย่างคำสามัญว่าควรจะม
ักรรพาให้ไปเห็นหลักฐานตามประเพณีนิยมเสีย
ก็เป็นเวลาสมควรแล้ว ข้าพเจ้า ไม่อยาก จะ
กล่าวชม โสม ความ สวยงาม ของเจ้าหล่อน ให้
มาก นอกจากจะขอกล่าวซ้ำว่า เจ้าหล่อน
สวยอย่างไม่มีที่ติสักอย่างก็เลยแลทั้งไม่มีความ
รังเกียจ เจ้าหล่อนด้วย ยังมีหน้าซ้ำนั้น นัก
ภาวนา อยู่ว่าจะมี สิ่งศักดิ์สิทธิ์ อินใดหนอใน
โลก นี้ ที่ จะ บันดาล ฤทธิ ให้หล่อน มานั่งข้าง

พื้

๐๖๖๖ เมษ

ข้าพเจ้าได้

โอ้ โอ; ท่าน ขอรับ สมหวัง จริง ๆ
 หล่อนค่อย ๆ เดินมอง พิจารณา ทางโน้นข้าง
 ทางนี้ข้าง แต่ไม่ หยตแห่งใดเลย ๆ มาจน
 ใกล้ เกือบยวที่ข้าพเจ้าแน่นแล้ว หล่อนจึงหยต
 ยืนนิ่งอยู่ ข้าพเจ้ารีบยกเขยสรวพระข้าง ๆ
 ควให้ เรียบร้อย ยิงแถมควักผาเซ็ดหน้าจนมา
 ยัก คอยคุมเชิงมองกเจ้าหล่อนว่าระยนิคหรือ
 ไม่ ก็พอหล่อน ยมแลกล่าว คือนำเสียงอัน
 ไพเราะออกมาว่า “ขอบพระคุณมากชะ”
 แล้วเจ้าหล่อนก็ลง คอนันข้าพเจ้าคิดแล้วคิด
 อีก แลก็ทำความเรียบร้อยให้หล่อน โดยคงใจ
 ออชื้อ; อคานเลอตกคณิชนหาข้าพเจ้าถึงชต
 สังก เกือบกล่าวไ้ว่าความปลมใจคิใจของ
 ข้าพเจ้าแทบเย็นย้า. ไม่ทราบว่าจะทำอะไร
 ไม่ทราบว่าจะทำอะไร, หวีไ้ตนคันทมหก ไ้
 แต่ข้าเลื่องกหล่อนอยู่เท่านั้น พอสักครู่ใหญ่ ๆ
 ถึงเวลา ๖ ๓.ท. ทรง รถไฟ เข็กหวัค ให้อาณค
 สัญญาแล้วรถก็เคลื่อนที่ออกเดินทาง ไป
 ท่านคงจะคิดเห็นว่าปลาย่างใกล้จะถึงปาก
 แมวอยู่แล้ว จะมีกัแต่แมวระกนหรือยังเท่านั้น
 ไม่ใช่หรือท่าน? มีใช่เลย, มีใช่ปลาย่างเลย
 ข้าพเจ้าก็มีไ้ นึกว่าตนเปนแมวในเวลานั้นเลย;
 จะเป็นด้วยไรก็แปลไม่ออกยกไม่ถูก ออกใจ

เดินตึกตัก ๆ คิคอะไรไม่ถูกต้งสติอารมณ์ ไม่
 อยู่ สมองปล่านกเง้าเือก ไม่ทราบว่าจะทำ
 อะไร ไม่ทราบว่าจะเริ่มหาเรื่องอะไรมากล่าว
 เก้นจ้วหน้าก่อน เพราะแม้ราชสัทของข้าพ
 เจ้านั้น นิ่งสงบ สงบ ยม วาง สง่าเฉย ๆ เยนที่
 ประหนึ่งมสังภูมิใจอยู่ในที่ ส่วนข้าพเจ้าเฝ้า
 แต่หาโอกาส สงบ อารมณแลพยายามหาเรื่อง
 ที่จะเยนทาง นำให้ ไ้เริ่มแสดงการช่วยเหลือ
 เจ้าหล่อน หรือไ้ สันทนาวิสาสะ กับเจ้าหล่อน
 ตามที่กระหายถึงชียกชยอยู่แล้ว รถไ้แล่น
 เร็วยไป พอเวลาเข้าไ้เข้าไฟ ข้าพเจ้า
 นึกว่าจะพอลาโอกาสสนทนาปราสาชียกับหล่อน
 ไ้ แต่อีก นั้นแหละ หล่อนไปพลไปหียบ
 กระเข้าเดินทาง มาเข็กหียบสมคหนึ่งลือเลม
 ออกมาจ้งอ่านเสียแล้ว “แป๊ะชะวาครวาน!
 หาโอกาส ยาก เสียแล้ว” ข้าพเจ้ารำพึง
 แต่ในใจ เลยหมกทำคันใจขึ้นมาอีก ข้าพเจ้า
 ถ้าใจ จำหียบ หนึ่งลืออ่านเล่นขึ้นมาทาง ย่าง
 ท่านคงทราบแล้วว่าข้าพเจ้าไ้ หนึ่งลือเลมนั้น
 ทางออกพอเป็นเพื่อนแก้เก้อไปพลาง ๆ เท่านั้น
 เอง ถึงจะอ่านก็คงไม่ไ้เรื่อง แต่ก็ต้องทน
 ยก ๆ วาจ ๆ วนอยู่เท่านั้น จนเวลาล่วงมา
 ๖ ๓.ท.เศษ ยังหาโอกาสสงบอารมณ์ ไ้ไ้เยน
 ปรกติไม่ไ้ ยังเิน ข้าพเจ้านักจน มา ถึง

ซ็อกโกเล็ทได้. แม่; ออกดีใจไซ้ จึงรืวาง
 สมุกหนึ่งสี่อ หยิบกระบังซ็อกโกเล็ทออก
 จากกระเข้าหนึ่งแล้วมีผ้าออก ยืนส่งไปให้
 แม่ยอกสั่งาของข้าพเจ้าพร้อมก็ยกกล่าวคำเชิญ
 ว่า “โปรคลง รัยประทานซ็อกโกเล็ท
 สักหน่อเล็กไซ้” แม่; เสียงข้าพเจ้าเกอย
 สันเครือ กัง สำเนียงซอไวโอลินก็เกยว ทั้ง
 ลังเลใจว่า ถ้าหล่อนไม่แตะต้องละก็ข้าพเจ้า
 มีแอ็กหรือ? กำลังท่หวั่น ๆ ใจอย่นั้น
 เจ้าหล่อนไคว่างสมุกหนึ่งสี่อ ลงบนตัก แล
 ยิม แล้วกล่าวว่า “ขอบพระคุณไซ้”
 พร้อมก็ยบนมือมารัย กระบัง ซ็อกโกเล็ท ไป
 จาก ข้าพเจ้า แล้ว พิจรณาหยิบ ก้อน
 ซ็อกโกเล็ทซนจากกระบัง ๒ ก้อน กล่าว
 ว่า “ซ็อกโกเล็ทซนกินอรัยหนาตะ; ก็ฉิน
 ซอยมากกว่าอย่างอื่น;” แม่เจ้าไวย;
 ข้าพเจ้าลิงโลก แทนจะร้องตะโกนออกมาจน
 สุกเสียงว่า “เฮเฮเฮ, เสยายใจ ชน
 สวรรค์แล้ว” พอข้าพเจ้าคุมสติอยู่ แต่
 ยืนนึกหา คำคอยประสาณคำของหล่อนให้เป็น
 เรืองสนียกยวไม่ทันเลยหลกโพล่งออกไปว่า
 “ไซ้ ฉินก็ซอยเหมือนกัน แซ่ๆ!” หล่อนก็ลอก
 ตะกั่วออกแล่นรัยประทานเรอย ๆ อย่คนเคียว
 ข้าพเจ้าก็กระรัยประทาน เป็นเพื่อนหล่อนย่างกั

ยังไม่ได้ เพราะหล่อน ยังไม่ส่งกระบังซ็อก
 โกเล็ท กลับคืน ให้ ข้าพเจ้า ซัก ะbungให้ชนมา
 อีก คล้าย ๆ หล่อน จะ แกล้ง ทรมาน ให้
 ข้าพเจ้าอแตก ะนั่งมองปากหล่อนก็ไม่ณค
 ะซอกระบังคืนก็เกรงใจ ทั้ง ข้าพเจ้า ก็ม
 คิกตัวไปกระบังเคียวเท่านั้น ซักพิพิทพ้วน
 ซอยกล ไม่ทราวยะทำทำไหนคักกลตองนั่ง
 นั่งใจ พล่าณ ค่อไปอีก — จนหล่อน รัยประทาน
 ซ็อกโกเล็ทก่อนนั้นหมดแล้ว ะเบยทวยหล่อน
 นกชนใด หรือ หล่อน ะ แกล้ง ลองใจข้าพเจ้า
 หรือด้วยควม กรณาให้ข้าพเจ้า โด่งใจ ก็ไม่
 ทราวย หล่อนจึงกล่าวชนเคย ๆ ว่า “อูยลัมไป
 ซอประทาน โทย หนาตะ ักฉิน ลัมคินกระบัง
 ซ็อกโกเล็ทให้ท่าน.” แล้วหล่อนก็ส่งคืนมา
 ให้ ส่วน ข้าพเจ้า ะ คอยหล่อนอย่างไร
 นั้น ท่านก็คงทราวยแล้วว่า นอกจากว่า “ไม่
 เปนไรหรือไซ้” เท่านั้น มีอย่างอย่หรือท่าน
 หล่อนรัยของข้าพเจ้าไปทั้งกระบังแล้วยกว่า
 ลัม ทำลัมอย่างนั้น นแหละเกิดเรองซัดใจฉิน
 เสียงนี้ไม่มีถวนร่ายแล้ว เมื่อหล่อนส่งกระบัง
 ซ็อกโกเล็ทคืนให้ ข้าพเจ้าแล้ว หล่อนไคว่เริ่ม
 ลอก ปอก อีก ก้อน หนึ่ง แล รัยประทาน ค่อไป.
 คราวน ไม่เปนไรละข้าพเจ้าอันใจแล้ว จึงเริ่ม
 ลงมือ ทำอย่าง หล่อนย่าง เพื่อเป็น เพื่อนหล่อน

พู่

๐๒๖๓ เมษายน

ในระหว่างที่ข้าพเจ้าเคี้ยว ซ็อก โกลีทอยันนาค
อกใจ เป็น ปกติ ชื่นมาก ก็เอะใจว่าทำไม
วัยประทานยาย้อมหัวใจแล้วชานหนึ่ง ก็พอ
นักถึงสายใยที่ทำการสนทนาให้ติดคอขึ้นมา
ได้ จึงรีบตบ คนไม่ยอมให้เสียเวลา สัก
นิกเดียว

ข้าพเจ้า “เมื่อสักครุนี้อ่านหนังสือเรื่อง
อะไรล่ะ?”

หล่อน “เรื่องไฮโต ทุ่งสีชะ”

ข้าพเจ้า “แม่; เรื่องไฮโต ทุ่งสีชะ เป็นเรื่อง
ที่เขาแต่งขึ้นมาล่ะ”

หล่อน “ชะ; สนุกตลอดเรื่อง แต่น่าสงสาร
หนาคะ”

ข้าพเจ้า “ชะ; น่าสงสารทั้งนามิโกะและคุณ
สาวกของเขา”

หล่อน “ชะ; แต่ตอนที่เขาพากันไปเที่ยว
เมื่อแรกแต่งงานนั้น น่าสนุกเสียจริง
หนาคะ!”

ข้าพเจ้า “แหม; อีตอนนั้น ถ้าใคร ได้ เป็น
กึ่งนั้นแล้วเห็นจะลืมนะไรต่ออะไรหมด
หนาคะ”

หล่อนยิ้ม ๆ ๆ ๆ แต่ไม่ตอบคำถาม
คำถาม เสกกล่าวว่า “ตอนนั้นนามิโกะ
เจ็บ แลดูไล่ให้ ไปนอนเจ็บอยู่บ้าน

ของตัวนั้น เต็มที่หนาคะ ถ้าใคร
โดนเข้าอย่างนั้นบ้าง เห็นจะอกแตก
เพราะสามีกี่ไม่ทราบเรื่อง”

ข้าพเจ้า “ก็เห็น จะโดนแต่นามิโกะคนเดียว
ละชะ เพราะสามีของเขาไปส่งความ
เสีย ถ้าเขาอยู่ ฉันเชื่อว่าเขาจะไม่
ยอมให้ เป็นเช่นนั้น ได้ เป็นอันขาด”

หล่อน “ก็ฉันออกรู้ สักกลั้วแลชามาก”

ข้าพเจ้า “เพราะเหตุไฉน; คนทุกคนยอม
ไม่มีหนทางแต่ทางเดียว แลชะตา
รายก็ย่อมแตกต่างกัน”

หล่อน “นั่นน่ะ ไม่กล้าว่า กระไร
ข้าพเจ้าจึงพูดต่อไปว่า

ข้าพเจ้า “ฉันหวังใจ แลขออานวยพรแก่
หล่อนว่า ขออย่าให้หล่อนได้ประสพ
เช่นนั้นเลย แลอยากจะเชื่อว่า หล่อน
คงจะไม่มีโอกาส ได้ถูก กระทำเช่น
นามิโกะ”

หล่อน “ใครจะตอบใครได้คะ ว่าจะได้
อย่างนั้น เมื่อ ยังไม่ถึง คราวก็มอง
ไม่เห็น”

ข้าพเจ้าอยากจะปล่อยเยี่ยงออกไป
อย่างจงสัดเบ่งหนึ่งแล้ว แต่ยังเกรงใจ
หล่อนอยู่ จึงเป็นแต่เพียงตอบไปว่า,

“ที่หล่อนกล่าวนั้นก็จริงอยู่บ้าง แต่ฉันอยากจะทำนายหรือวิธีรองว่าหล่อนคงจะไม่ได้ประสยเช่นนั้นเลย”

หล่อน “ทำไมคะ; ท่านเป็นหมอกุหลอมวิชาความรู้ได้อย่างไร จึงจะวิธีรองที่ฉันได้”

ข้าพเจ้าทั้งสองก็หันหน้าลายเสียก่อนอย่างผกคอกเอือกหนึ่ง แล้วจึงกล่าวว่า

“ฉันอยากจะทำวิธีรองแต่ — — —”

แล้วข้าพเจ้าก็พูดไม่ออกอีกต่อไป

หล่อน “แค่นั้นแหละซี; ที่ฉันเคยเช็ดเสียแล้ว”

ข้าพเจ้า “เคยเช็ดมาอย่างไรคะ; โปรดเล่าให้ฉันฟังสักหน่อย ถ้าไม่รังเกียจเชื่อว่าฉันจะมีทางช่วยเหลือได้บ้าง”

หล่อน “ซี; ที่ฉันจะเล่าให้ฟังก็ไม่ใช่คือเมื่อที่ฉันเรียนจบหลักสูตรของโรงเรียนแล้วสอบไล่ได้แล้ว ยิภา มารดา จึงคอย แต่ง ที่ฉัน แก่ ชาย ผู้ หนึ่ง ที่ ท่าน ผู้ ใหญ่ ได้ตกลงปลงใจ กัน ไว้ แล้วตั้งแต่เดิม ครั้นแต่งงานกันได้สักเศษยิภา มารดา ของที่ฉัน ถึงแก่กรรมทั้งสองคน เป็นคราวเคราะห์ของที่ฉัน, ต่อ จาก นั้น มา สาม ของ ที่ฉัน ก็ เริ่ม

ประพฤตินั้นเป็นนักเลงสุรานะไรต่ออะไรต่าง ๆ ที่ไม่เอาด้วยทรัพย์แลไม่สังสาร ที่ฉัน ๆ ได้พยายาม อ่อนนอนห้ามปรามสักทั้งเท่าใดก็ไม่ฟัง ลงผลที่สุด กลับแฉ้ว มาโกรธที่ฉัน พาลทะเลาะวิวาทต่าง ๆ ที่ฉัน อายเขา ไม่อยากจะทำอะไรเลย เขาชวน ๆ จึงทำ ความ ตกลง กันอย่าง เงียบ ๆ ว่า ถ้าต่างคน ต่าง ไม่พอใจกันแล้วก็แบ่งทรัพย์ หมดไป ตามส่วน แล้วเลิกกันดีกว่า สามที่ฉันก็ตกลงยอมทำให้ จึงไปแบ่งทรัพย์ กัน แล้วที่ฉันก็กลับ

มาอยู่ บ้านที่ฉัน เก็บหอมรอมริบเลี้ยงตัวต่อมาจนขึ้นทะเลาะ ซะ ทุกสยายก็ไม่มีหัวมันโยใคร”

ข้าพเจ้า “น่าสังสารหล่อนจริง ๆ; คราวเคราะห์ร้ายจะทำอย่างไรได้ แต่เรื่อง การแต่งงานโดยผู้ ใหญ่ตกลงกันเองนั้น ฉันซึ่งเต็มที. ถ้าทำตามสมัครแล้ว พอใจของเราเองแล้ว ฉันเชื่อว่าเรื่องอย่างนั้นจะไม่เกิดขึ้นโดยเล่ห์หนำ; หล่อนนักเชื่ออย่างใหม่หรือ?”

หล่อน “นั่นแหละซี; บางทีก็อาจเป็นได้”

ข้าพเจ้า (ได้ ท แล้ว) “จะ ๆ เป็นได้ อย่าง แน่

นอนที่เดียว”

หล่อน “ถ้าฝ่ายชาย นักสังสาร มีหญิง แลเห็นอก อยู่ข้างว่าเป็นเพศที่อ่อนแอแลจะเอาชนะคะคานผู้ชายอย่างใดก็ไม่ไหวแล้ว บ้างทีก็จะไม่สู้ ช่มเหละ เคนงร้ายนักหนา”

ข้าพเจ้า “แน่นอนที่เดียวจะ; ดินทำอย่างนั้นไม่ได้เป็น อัน ซาค เพราะ หัว ใจ ดินสังสาร แลกรุณา เพศอ่อนแอ มากอยู่เสมอ”

หล่อน “ถ้าเช่นนั้น ก็เป็นอยู่ ของผู้ที่จะถูกทำนเล็ก”

ข้าพเจ้า “เป็นแน่นอน;” ข้าพเจ้ากล่าวอย่างแน่นแน่น

หล่อน “ท่านได้เลือกพบผู้ที่จะได้ ได้รับความกรุณา แล อยู่การ ของท่าน บ้างแล้วหรือคะ?”

ตอนนั้น เล่นเอา ข้าพเจ้า ออังกอบไม่ถูก เพราะ ตั้งแต่เกิดมา ข้าพเจ้าก็ไม่เคยได้ใจถึงเวรอันเลย จะตอบว่า ยัง ก็ไม่เคยสู้ทนที เพราะได้เริ่มเดินทางไปสู่คติสุขขยที่ละเล็กละน้อยแล้ว แต่จำต้องตอบไปทีหนึ่งว่า “จะ; แต่ก่อน แต่ ไร ก็ยังไม่พบ ที่เหมาะๆ คา

เหมาะใจเลย แต่ฉันคิดว่าเห็นจะอีก ไม่ช้าช้า;” ตอนนั้นพอคอยหล่อนแล้ว ก็ต้องกลืนน้ำลายลงไปเอือกใหญ่ หล่อนยิ้ม คล้าย ๆ กับรู้เท่าทัน ความหมายของข้าพเจ้า

ส่วน ข้าพเจ้า ก็ยอมรับ แลกล่าวต่อไปว่า “ถ้าฉัน พบปะ ผู้ที่ พอใจแล้ว จะยอมหน้าใจแลให้ ได้ ได้รับความสุข อย่างยอดเยี่ยม ที่ฉัน จะทำให้ได้ แล จะไม่ให้ มี เวลา ชุ่มหอมง น้ำใจเลย”

หล่อน “ก็ฉัน ก็ว่า ซาคิน ก็ฉัน เห็น จะหาความสุข อันมนุษย์เรา พึง ปรารถนาไม่ได้ ไม่พบเสียอีกแล้ว”

ข้าพเจ้า “ไม่ใช่เช่นนั้นจะ; โยธาณท่านว่าไว้ว่า ‘บุญนำกรรมส่งจะ’ ถ้ามีกุศล ละก็ ถึงอย่างไร ๆ อยู่ที่ไหน ๆ ก็ตาม, ต้องได้พบได้ปะแลมีความสุข ภายหลังใจจนได้ละจะ”

หล่อน “ถ้าเช่นนั้นที่ฉันก็อาจจะถูกกุศลของ ที่ฉันสั่งข้างสักคราวหนึ่ง แลบางทีก็อาจ ะได้ ได้รับความสุข กับเขาบ้าง กระมัง”

ข้าพเจ้า “จะ; ดินอยากจะกล่าวว่าแน่นอน

ระ หล่อนคงจะไ้ รัยความสุขอัน
พึงใจ ที่หล่อนประสงค์ แลหล่อน —
—ง่า — —

หล่อนยิ้มแลเข้าเลื่องตามากุข้าพ
เจ้า อย่าง มีเลศนัย คล้าย คำตอบ ว่า
“รู้เท่า”

ข้าพเจ้าก็รู้ ว่า ถึงคนโง่ ๆ กว่า
หล่อน ก็ คง เข้าใจ ความหมาย ของ
ข้าพเจ้า เพราะคำพูดของข้าพเจ้า
ก็เกือบตรง ๆ อยู่แล้ว ยิ่งซาบแต่คำ
ว่า “รัก” เท่านั้น ข้าพเจ้าเห็นที่

หล่อน เอียง มาทาง ข้าพเจ้ามากแล้ว
ไม่สมควร จะนั่ง ให้เวลาล่วงไปโดย
ไร้ ประโยชน์ เลยแข็งใจ ทำใจให้
กล้า ที่ สุก แลตัดสินใจ พก ออกไป ว่า

“ฉันขอกล่าวว่า ตามคำที่ฉันพูดกับ
หล่อน ทั้งหมดนั้น หล่อนคงเข้าใจ
แล้วว่า มีความหมายเพียงใด” ตรง
นั้น ข้าพเจ้า รู้ สึก เลือดกลัขึ้น หน้า อีก

ชั่วใหญ่จนต้องขงักพูดต่อไปอีกไม่ได้
หล่อนหันมายิ้มอย่างอัมเมิบ แม่;
ท่านเอ๊ย; ทำให้ ใจข้าพเจ้าขมขื่นอีก
เป็น กอง เลยทำให้ กล้ากล่าว ต่อไป
อีกได้ ว่า “จริง ๆ หนาเจ้า; ถ้า

หล่อน จะ เชื่อใจ ใน ความซื่อตรง,
ความสัตย์, แลความตั้งใจเจตนา
ของฉันที่ ได้ แสวงแก่หล่อนแล้ว ฉัน
จะรู้ สึก ภูมิใจ แลจะเป็น ผู้ ที่มีความ
สุภาพ สบายใจ กับเขาได้ คนหนึ่ง”

หล่อนยิ้มอย่างสบายใจ แลกล่า
ว่า “ก็ฉัน ขอประทานโทษ หนาละ
นี้ท่านมิจะจะไปแห่งใดไม่ทราบ?”

ข้าพเจ้า “ฉันจะ ไปตระที่นระจะข้าก็จะ”

หล่อน “มิจะหรือคะ?”

ข้าพเจ้า “คือฉัน ทำการค้าขาย ติดต่อกัน อยู่กับ
เพื่อนในวัยที่หนึ่ง”

หล่อน “อ้อ; การค้าขาย เห็นจะมีกำไร
นะคะ?”

ข้าพเจ้า “ก็; ย่นองงามขนมาก เราต้อง
หมุนเงินกันเรื่อย”

หล่อน “เอ๊ะ; หมุนเงินอย่างไรกันคะ?”

ข้าพเจ้า “คือว่า เขาส่งสินค้ามายังฉัน เมื่อ
ฉันจำหน่ายได้เงินแล้วก็ส่งไปใช้เขา”

หล่อน “ก็ทำไม ท่านจึงต้องไปเองละ?
จะใช้ คน แทน หรือ จักการ อย่างอื่น
ไม่ได้ หรือคะ?”

ข้าพเจ้า “ได้ก็ออกจ้ะ; แต่ไว้ ใจยากเสียแล้ว
เพราะคนเก็บเงินของฉันพาเงินหนีไป

เสีย ๕๐๐๐ เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง”

หล่อน “แหะ; น่าใจหายหนาอะ; อ้อเงิน
เป็นกำย เปนกอง เช่นนี้ นเล่า ท่านถึง
ต้องนำไปเอง”

“ค้อจากนี้ต่างคนต่างสนทนาเรื่อง
การทำมาหากินบ้าง เรื่องการส่วนตัว
บ้าง ก็ล้งระปลงรอยกันก็ตลอด นับว่า
ไม่มีสิ่งขัดข้องเกิดขึ้นเลย จนเวลา

ล่วงมาถึง ๓ ก.ท. ข้าพเจ้า ชักง่วง
นอนพักแรมที่ ในชั้นต้นก็เอียงศีรษะ
ไปพึ่งหล่อนแลเคย ๆ หลับ ๆ ลงลึก
ท้าย ตัวข้าพเจ้าเลยกระแคงลง ศีรษะ
หนุนคอกหล่อนแล้วหลับไป

ข้าพเจ้ารู้สึกตัวขึ้นโดยความ
ตกใจที่ หล่อน ข้าพปลุกเจ้า ด้วยเสียง
กระโชกว่า “ตื่นเถิดท่าน จงระวัง
ภัย!”

ข้าพเจ้าตกใจตื่น แล คำตก
กระเฝ้าที่ใส่ ของขนานมิตร ไว้ กว้างใจ
เป็นห่วง ยังอยู่เรียขระยัก จึงถาม
ว่า “อะไรกัน”

หล่อน “๓ ก.ท.เศษแล้ว ท่าน หลับเสีย ข้าพเจ้า
ก็ฉินเหงาว่วงแรมที่ ลึกซึ้งนัยกันอีก
เถิด เพราะอีกไม่กี่สถานแล้ว ก็ฉิน

ก็จะลง”

ข้าพเจ้าจึงวังกั้วง เสียไม่ได้ คุย
กับ หล่อน สักประเดี๋ยว เดี๋ยว ก็ล้มลง
หลับค้อไปอีก ประมาณ สักครู่

ใหญ่ ๆ หล่อนปลุกข้าพเจ้าอีก แล
บอกว่า สถานข้างหน้า ที่จะถึง หละ
หล่อนจะลง ขอให้ ข้าพเจ้าลงไป

เป็นเพื่อนหล่อนสักหน่อย แต่ข้าพ
เจ้าปฏิเสธ เพราะ มีธุระร้อน จะต้อง
รียนำเงิน ไปใช้ เขา ลงท้าย เมื่อ

ข้าพเจ้ายังไม่ยอมลง ไปกับหล่อน ก็
หล่อนเสียกายแล้วเสียกายอีกทั้งอาลัย
ในการที่เราจะต้อง จากกัน ขอ

ให้ท่าน นึกดูบ้าง ชั่ว ๆ ใจข้าพเจ้า
เวลานั้นเป็นอย่างไรม้าง ทั้งรัก ทั้ง
อาลัย หล่อนแสนที่จะตันใจ

แต่
ข้าพเจ้า จะ ปลดปล่อยให้การอาชีฟ ของ
ข้าพเจ้า หลกมือ หรือ ขาถการ ติดค้อ

เช็ดถูเสียแล้ว ก็เท่ากับทำให้หล่อน
แล ข้าพเจ้า ไม่ ได้รับ ความสุข ใน
ภายภาคหน้า

“ฉินใจจริง ๆ ที่ระเสียเวลาฉินก็
ครวณ ไม่ได้เลย เพราะจะทำให้การ
ทำมาหากิน ของฉินขาถคนก็ค้อแล

จากความรักใคร่ซึ่งกันและกัน”

หล่อนนั่งนิ่งเป็นนานแล้วจึงกล่าว
ว่า “ถ้าท่านลงไปเป็นเพื่อน ก็ฉัน
ไม่ไป ก็ฉันก็ยังไม่ได้ เพราะเป็น
เวลาพักผ่อนแล้ว ต้องลงไปอีกให้
จวนสว่างเสียก่อน แลยอมให้รถไฟ
เขาไป”

ข้าพเจ้าก็ใจอ่อนเห็นใจหล่อน,
ส่งสารหล่อนอย่างรีบๆ แต่ไม่รู้จะ
ทำอย่างไรดี จำเป็นจำใจต้องส่ง
การอาลัยถึงดวงชีวิตไว้ก่อน

ตกลง หล่อนยังไม่ลง จากรถแล
จากข้าพเจ้า เราคงนั่งสนทนากัน
เรื่อยไป แต่ข้าพเจ้าจวนนอนหลับ
เพราะ เป็นเวลาใกล้สว่าง คุณกันไม่
ทันนาน สักเท่าใด ข้าพเจ้า ก็ล้มลง
หลับไปอีก ประมาณเวลาราว ๕ ก.ท.
เศษ หล่อนปลุกข้าพเจ้าอีก เมื่อ
ข้าพเจ้าตื่นขึ้นแล้ว เจ้าหล่อนจึงพูดว่า
“คุณจะต้องลง ที่สถานที่จะถึง
ข้างหน้าแหละแน่นอน เพราะเคย
มาใกล้แล้วจวนสว่างแล้ว ถ้าท่าน
จะลงพักชั่วครู่ก็เที่ยวเล่นแล้วไปรถ
เที่ยวหลังจะไม่ได้เที่ยวหรือคะ?”

ข้าพเจ้าเห็นใจ ไม่ทราบบรรดา
คดีกันอย่างไร เพราะเคยผ่านมา
ครั้งหนึ่งแล้วไม่อยากจะกล่าวซ้ำ แล
มานั่งพักที่หนึ่งส่งสารหล่อนว่าต้อง
ลงไปอีกคนเที่ยวเล่นแล้ว คอยรถ
อีกขบวนหนึ่งสวนมา หล่อนจึงจะกลับ
ไปยัง สถานที หล่อนต้องการจะลงนั้น
ได้ แลถึงข้าพเจ้าจะไปถึงนั้น
ช้าก็ช้าไปชั่วครู่ขบวนเดียว ก็เห็นว่า
ไม่ทำให้เสียอะไรได้เป็นแน่ จึงตกลง
ยอมลงไปกับหล่อนเพื่อช่วยเที่ยวเล่น
แลสัมนการให้หล่อน จึงต่างคนต่าง
เตรียมตัวที่จะ ลง จากรถ ใน เมื่อถึง
สถานข้างหน้า

พอรถไฟ แล่นเข้าสู่ สถาน ที่เรา
ตั้งใจ ลง หล่อนลุกขึ้น หวกระเบา
หนึ่งเล็ก ของ หล่อน แล้ว ก็ออกเดิน
ส่วนข้าพเจ้ายังเก็บ โทน เก็บรวบรวม
บรรจกระเบาเดินทางของข้าพเจ้าแล
ตรวจสิ่งของที่จะลงสัมนผลของไว้
เมื่อไม่มีแล้วก็เดินลงจากรถ ทั้ง
ข้าพเจ้า รวบรวม สิ่งของลงบรรจกระ
เบาเสร็จแล้วหันหน้ามาจะเดินลงจาก
รถเที่ยวมองหาหล่อนทั่วในรถก็ไม่พบ

เห็นอยู่แห่งใด ข้าพเจ้าเลยลงจากรถ
ขึ้น ชะเง้อ หาล้อน อยู่ อีก ทิวทิศที่
ชานชะลาก็มีได้พบหล่อน นึกกลุ้มใจ
เต็มที ระวังไฟที่ใช้ จักร ออก จาก
สถานีไปแล้ว ข้าพเจ้า จึงเที่ยวเดิน
เขย่งมองหาล้อนต่อไปในสถานี

ทันที นายตำรวจ ผู้หนึ่ง เดิน ตรง

มายังข้าพเจ้าแลถามว่า “ท่าน

มองหา ผู้หญิงหรือผู้ชาย?”

ข้าพเจ้า “ผู้หญิงขอรับ;”

ตำรวจ “เชิญ ท่าน มากับ ข้าพเจ้า ประเดี๋ยว
แล้วนายตำรวจนั้นออกเดินนำข้าพเจ้า
ไป ข้าพเจ้า จึงเดินตามไป มีข้าม
นาน ก็ มาถึง กรง หรือ เรียกว่า ห้อง
ขี้เหล็กซึ่งนักโทษ พอข้าพเจ้าชะเง้อ
มองเข้าไปในกรงนั้น ก็ทำให้ ใจ
หายวูบ เพราะข้าพเจ้าประสพหน้า

แม่หวานใจของข้าพเจ้ายืนอยู่ในกรง

นั้น กำลัง ยืนของ บรรดา ขนาคับ

ตรง มายังข้าพเจ้าแลพูดว่า

“นั่นแหละท่าน ขนาคับของ

ท่านอยู่นั่น”

ข้าพเจ้ายืนคน ในเดิมที ทั้งรักทั้ง

แค้นประดังมาพร้อมกัน หมกคอกหมก

ใจที่จะพูดจะทำประการใด เกินตรง

ตรงไปรับ ขอนอนนับคร มาจากหล่อน

แล้วหยิบออกนับครวญ ยังมี อยู่ครบ

บริบูรณ์ ทั้งครวญไฟ สุกที่จะพูด

ว่าอย่างไร นอกจากคำว่า “ขอบ

ใจ” หลุดออกจากปากไปลอย ๆ

เท่านั้น

หล่อน “ก็ฉันขอเล่าเรื่องให้ท่านฟังสักหน่อย

คือ การ อาชีพ ของ พวกคิฉินน์ มีอยู่

ทางเดียว โดยใช้ รูป ว้าง หน้าคาอัน

หมกคอกแสดแต่งตัวให้ สดากเรียบร้อย

เพื่อทำให้ผู้ชาย หลงแล้ว ตีสนิท เข้า

ทำ การ ลัก ล้วง เลี้ยง ชู้ฟ เช่นนี้ ตาม

สถานต่าง ๆ เมื่อสย ไซค์แห่งใดก็ทำ

การลักลวงเมื่อนั้น เมื่อยังหาโอกาส

ไม่ได้ก็ต้องลง ทน คำรตติคตามไป

ถึงที่คิฉินน์ ทำมาแล้ว”

ข้าพเจ้า “เพราะเหตุใด แกร่งรู้ว่าข้ามเงิน

มากมาย” ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดว่า

หล่อน “คิฉินน์ ก็ไม่ ทราบ แน่ที่เกี่ยวคอกจะ

แต่สังเกตได้ ว่าผู้ที่ไปทางไกลมักจะ

มีขระมาก แลมักจะมั่งเงินติดตัวมาก”

ข้าพเจ้า “แล้ว แกล้วงเอา ของข้า ไป ได้แค่

เมื่อใดเล่า?”

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลศเจริญ

หล่อน “ในชั้นนี้ฉันยังไม่ทราบว่าท่าน
เก็บเงินไว้เท่าใด แต่ฉันได้ทราบ
เมื่อเวลาขอลูกท่าน แลเตือนให้ระวัง
ภัย เพราะธรรมชาติคนเราเมื่อจะมีภัย
เกิดขึ้นแล้วต้องงัดเงาเงินกัน สิ่ง
มีค่าสูงส่ง อย่างน้อยก็ใช้ตามอง
เมื่อท่านคนนั้น ท่านเอามือคลำที่
กระเป๋าสตางค์ของนายตำรวจไว้ ฉัน
จึงได้ทราบ ”

ข้าพเจ้า “แล้วแกวิ่งไปไหนล่ะ?”

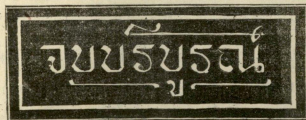
หล่อน “ฉันวิ่งออกมาได้เมื่อท่านหลบ
ครึ่งหลัง ก่อนหน้าจะลงรถเองซะ ”

ข้าพเจ้า “แล้วทำไมตำรวจเขาจึงรู้เรื่องของ
แกล่ะ?”

หล่อน “เรื่องการลวงเอาเงินของท่านมานั้น
ไม่มีผู้ใดรู้เห็นออกกะ ตำรวจเขา
เห็นแต่จับฉันได้ เมื่อเวลาลงรถเอง
คือ ฉันเห็น คนโดยสาร อีก คนหนึ่ง
เก็บซองนายตำรวจหลวมอยู่ริมๆ มือ

นำหยิบเสียเหลือทน จนหนึ่งก็หาย
เสียไม่ได้ ฉันจึงเอามือไปหยิบ
เอามา ตำรวจจึงจับได้ แลนำตัวฉัน
มาขังที่แหล่งชะ เพราะเงินไม่เท่าใด
นักออกกะ ถ้าฉันจะเอาแต่เงิน
ของท่าน แล้ววิ่งหลบไปเสียให้พ้น
แล้ว ก็คงไม่เกิดเรื่อง ฉันต้องลา
ท่านไปรับโทษตามโทษานุโทษของ
ฉัน แลขอเตือนท่านที่รักแลสุขภาพ
เรียบร้อยของคิดฉันว่า การหากินของ
พวกฉันนั้นยังมีอยู่อีกมากหลาย ท่าน
จงระวังตัวไว้ก็ดี แลขอให้เย็นสุข
เจริญ ๆ เกิดชะ

ข้าพเจ้าสักรักสุกแก้นไม่มีอะไร
จะพูด จะทำ นอกจากนั่งรอ พอรถไฟ
ขบวนหลังมาถึง ข้าพเจ้าขึ้นโดย
สารเลออาลาขอยใจนายตำรวจ แล้ว
ไปสู่แหล่ง ดำเนินการอาชีพของข้าพ
เจ้าต่อไป

ติดเชื้อมัจฉาภย

โดย ป. ส.

พระยาไต้ ชายคา แห่งเรือน บนหยาน้อย
หลังหนึ่ง ซึ่ง ประภิชฐาน อยู่ในตรอก ตอนหนึ่ง
ของถนนบ้านแขก จังหวัดพระนคร ผู้เป็น
ประมุขของบ้านนั้น มีนามว่า ติดเชื้อม. พัก
ไถ่อันเอกเขนกอย่างเอื้อละเหย อยู่บนเก้าอี้
หวายข้างริมหน้าต่าง กำลังทำกิจวัตรอันยาโย
จากพื้นคว้นคืบ ๆ ขนสู่พาดาน่วนอยู่ด้วยความ
เคร่งขรึม ปลอ่ยให้สติเลือนลอยไปแล้วแต่
เจตสิก คุประทนต์ว่าคว้นแห่งบุหรืของคนนั้น
ไต่เป็นมักคเทศนำดวงวิญญาณของตน ขนไปสู่
เบืองสวรรค์ หรือวิมาน ที่หมายในอากาศ
อะไร อยู่ณั้น ในที่สถปรากฎว่ากันบุรืทนต์
พยายามคิดเสีย จวนเกือบหมด จนกระทั่ง แทบ
ไม่ม่ที่จะจับมันออกจากปากไต่ พร้อมทั้ง
ความรื้อน แห่งไฟ อันน้อย ลามมา จนรู้สึก
ร้อนรุ่มผ่ปากทะหิดิก ๆ นั้นเอง เจตสิกแก
จึงไต่วกกลับเข้าสู่ความทรงจำเลขาที่ทึงทักใจ

งการสร้างวิมานเสียชั่วคราว ทลสมาทักใจ
คายกันยหรือนักบวชจะหาความยาวมิได้ ทั้ง
ก้วยความอดายยิ่ง พร้อมทั้งสายค้ายงแลตาม
จนกระทั่งมันลงไปอนหนึ่งอยู่ในกระโถน แก
ไต่เพ่งพินิจอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ถลนหายไป
เชือก! พลงทศส่ายตากลับมา เผอิญไป
ประสพ หนึ่งสี่พิมพ์ ผยบหนึ่ง ซึ่ง วาง อยู่
บนโต๊ะ อันเกือบจะบอกไม่ถูกว่า ไต่วาง
หนึ่งสี่หรือสองของแน มีโอเว่ท่าความคึก
อันเป็นนิสัยยประจำต้นคานของพทิก คือแก
มีพิกรอให้เสียเวลา พลันทันใดนั้นแกไต่เอื้อม
มือไปหยิบหนึ่งสี่พิมพ์ผยบนั้นมา ปรากฎว่า
มันแปน หนึ่งสี่พิมพ์ บางกอกการเมือง พอ
แลเห็น ซือเท่านั้น ก็ทำ ให้พทิก รู้สึก คุมมอยู่
ในใจแล้ว พลงว่าพ้งว่า “อ้อ! ค้แล้ว
อ้ายเกลอแก้ว ข้าพห้วว่าเจ้าคง จะเป็นเพื่อนคุย
กับ ข้าในยามเงียเหงา ไต่ ค้ที่สุด ถ้า

พ.ศ. ๒๔๗๐

ทิศเชื่อมผจญภัย

แม่นยำจริงจะทำให้ ชาร์ลส์ คริกครัน ชนอีก
ไม้น้อย.” โทนี่ม็อกพลิด พลั่! พลั่!!
ชนหน้าแรก “เออเฮอ!” ทิศเชื่อมได้ร้อง
อทานขึ้น ส่วนตาซึ่งปรือเกือบยกไม่ชนมือ
สักครู่ก็พลันล้ม โพล่งชน ทันที พัดแล้ว
ขยิบตาแล้ว หล่วักแล้ว ๑๑ ประการ คล้าย
ประทุว่า ใช้อำนาจสายตานันคาคคนภาพ
ที่ประสพให้ ชงจริงชนอกเท่ากับความตึงการ
ของ แกล่นน ภาพน มีไอ ชน โกล คอ ภาพ
การตุนเสลาชนข้างชนแผน ตอนชนแผนชน
ชนหานางพิม นันเอง แกล่นนแต่ๆ ร้อง ๆ
หล่วตาซ้ายแล้วซ้ายมาตาขวา ส่วนปากก็ทำ
อาการกุกกัก จ๊ว! ในที่สุดก็ไต่ทอกสายตา
ลงมาอ่านตัวพิมพ์ของลงความว่า “เจ้า
งามปลอมกยอครักของพลายแก้ว ไ้มาแล้ว...
...ฯลฯ.” ซี. ซี. ซี. ... เกิดจริง เอออย่าง
ขึ้นะ มันถึงจะเห็นใจกัน ทิศเชื่อมได้อมยิ้ม
ละมัยอย่างน่าทึ่งอยู่ในหน้าไ้ โพล่งชนมาด้วย
ความขำในใจ แล้วต้งค่น พลิดไป พลิดมา
อีกค่อไปพลางสายตาก็กวาดคั่ววต่าง ๆ ด้วย
ความขมกัซม้น แต่ในที่สุดก็ขั่วงผลลงไป
ยั้งพิน “ใช่. นักรว่าจะวลยพิศดารไปสัก
แค่ไหนหรือ” ขั่ววขั่ววไม่เห็น — — —
ปากว่าหัย ๆ ยังไม่ทันซาคคำ เผอิญตา

สอกลง ไปเห็นหนังสือพิมพ์ ช่งจำเพาะ หนังสือ
เจ้ากรรม อ้ายหน้าการตุนหงายชนมาเสียด้วย
เลยทำให้ พ่อเจ้า ประคณ พิศ อ้าปาก ค้างอยู่
แค่นั่นเอง ชุ่มเสียง พลอยแหงเหง้าหายเข้า
ลำคอไปหมก พลันทันไค่น ความคึก
อันหนึ่งก็ไต่อยคัชนมา ลอยเก้น อยู่ในกองจิต
วิมลปาก อันหนา ประคณผาดะมี ก็ค้อย ๆ
เลยอชนยม — — ยมอย่างมันใจว่า โปลิซี
กัคนนไก่น คงจะสำเริงสมคังม โนระหมาย
เย็นแนแท้ พลันทันไค่น แก่ไค้ทอลง ลกชน
ถมอชงก้นและก้นอชไปมา “เสิร์จกักรณ
เย็นไค้ ชนวิมานท่งเย็นและอ้ายทิก.” ในที่สุด
แกไค้ทอานออกมาอย่างร่าเริง.
กาลไค้ลล่งมาจนกระทั่งถึงสายันห์ แห่ง
ราตรี แต่เผอิญจะเป็นโชคหรือเคราะห์อะไร
ก็ตาม พ่อเจ้าประคณ ผนชกัลงมาเสีย จัก ๆ
เย็น เวลนานาน จัง ค้อยซา แต่ยั้ง หาซากมีกัไม่
คงพว่า ๆ อ้อยอกร้อย ๆ เป็นเหตุให้ถนน
หนทาง เขายาง ผู้สัณจร ไปมา สำหรัยคั่นวันน
ยั้งถนนย่านแซก ด้วยแล้ว จะหาสนช สักตัว วัง
ออกมากัก็ยาก สักครู่ใหญ่ ๆ มีบุรุษผู้หนึ่ง
นุ่งผ้าขาวม้า ช่งโจง กระเบนไว้ คุกคล้าย ๆ
ผ้าเตยผดนั้น ไค้บุรุษคร่นำกรวยออกจาก
ตรอกบ้าน ของคนไปสั ยั้งอึก ตรอกหน่ง ช่งอช

พ.ศ. ๒๔๗๐

ทิศเชื่อมผจญภัย

แสนกลัว ส่วนความเขี่ยออกก็พอทำเนา แต่
ย้ายความ รุกเสียดคนแต่ละ เหลือ กำลัง ที่เคียว
เจ้าประคุณเอ๊ย เล่นเอาพิทก้องนอนนัยคอก!
อึก!! แขน้าฝนอยู่เป็นครู่ พอค่อยรู้สึก
ว่างพิชิตทเลจากอาการรุกรานพิทก้อง ฟ้าทมิ
วรลงลูกขึ้นได้ก็โดยสลับขาว หน้าตักอกเห็น
ออกมาจากครอก พร้อมกัยก้อนอุบลวิตาม
หลั่งมาเป็นท่าฝน แต่หาได้แสดงอิทธิฤทธิ์
ดังกัมมไม้กวาดไม้ เห็นจะเป็นเพราะเวลาน
เลือนทุก ๆ หยดในร่างกายของพิทก้อง ลึกแรง
พอประทุงไว้ ได้อันเป็นเครื่องหมายว่า ถ้าขึ้น
ทำเป็นโปลาชีวิต พิทก้องเป็นเซตกักละ ส่วน
ควรวิตก้องภาวนาและรำพึง ถึงเรือนคู่ยาก ทุก
ลมหายใจเข้าออก “อู...! อู...!!
อู...!!!” นัยคอกสรวลในเชิงของพิทก้องทาน
ออกมาตามจังหวะที่ก้อนศิลา สัมผัสกับหลังอัน
เกลี้ยงไปด้วย โคลนและเหงอมหากาฬผสมกัน

“เสิร์ฟ.. เสิร์ฟ.. กูในครั้นนี้ ไทเกรวพิงพลาง
ท่าอาการหรือพลาง จนบรรลึงบ้าน แต่
อารามกลัว เลยทวยระไร ซึ่งพี่แก ขึ้น ๆ ลง ๆ
จนนัยคอกไม่ถ้วน ไม่พวย. เลยคอกเสด็จเลย
เข้าไป หมอย กระแตก เรียก ขวัญ อยู่
ใน
เล่าโกได้นสลับพิทก้องใหญ่จนแน่ใจว่าปราศจาก
อันตรายแล้วจึง ได้ค่อย ๆ ย่องพวย ว่างอันแสน
จะระดมป่วนราวตามสารพางค์กาย มาขึ้นเรือน
ด้วยอาการสันสท้านง ๆ เงิ่น ๆ จะเป็นด้วย
ความหนาวความกลัวหรืออาการขัดขอยกยาก
ที่จะมอดถูก แต่ถ้าใครอุดรวิคอกเข้าไปถาม
ถึงอาการเหล่านี้แล้ว พิทก้องจะ ยืนทรมึง
๓ นาที.

ในวันรุ่งขึ้นถ้าท่านผู้ใดเดินผ่าน ทางหน้า
บ้านของทิศเชื่อมแล้ว ก็คงจะแลเห็นพิทก้อง
ทำขระง่วนอยู่กัยเจ้าน้ำมันสะ โทกแกผู้เดียว.

“ฤทธิความพยายาม”

โดย

จ. จินตนา.

“โอ, เตลมา! ต่าย! ต่าย! ฉันจะ
ทำอะไร มันพ้นโทษออกมาอีกแล้ว ฉันเห็น
มันน้อยทอนัน ฉันจะอย่างไรเล่า”

เตลมาโกลกขุ่นจากเก้าอี้ วิ่งตรงไปยัง
ลลิต ซึ่งยืนขยิบหน้ามือเหนือตัวสนอยู่ราวกับจะ
สิ้นสติสมประ ฤทธินั้น ลลิต หลอน เขยิบเข้าไป
ซิก เตลมา พร้อม กับ อากา หวันกลวิ สมเพท
ส่งสารพลางเผยหน้าขมมอกเตลมาด้วยทวงตา
ซึ่งมีแววความหวาดกลัวเจืออยู่

“ต่าย! ต่าย! ฉันจะ ทำ อย่างไร”
หลอนว่าพรณชนอกด้วยความประหลาดใจ
และเกรงขามเป็นที่สุด “โอ, เตลมาทำไม
ฉันจึงเป็นทุกข์เป็นร้อนไปเช่นนั้น?”

“เรื่องอะไร —นะ ลลิตรัก” เตลมาพก
ขบะ เมื่อหิบบวมกขุ่น จากศีรษะของลลิต และ
ลลิตคงออกจากมือที่กล้างสนอยัน วางไว้ใน
ตอกแห่งหนึ่ง “นั่งลงก่อนเถิด ฉันจะไป

เอาน้ำชามาให้ดื่ม แล้วจึงค่อยเล่า ให้ฉันฟัง
ว่าเรื่องราวเป็นอย่างไรงั้น”

เมื่อเตลมารินน้ำชาให้ลลิต และเคี้ยวขนม
ให้หลอนรับประทาน ขนมน้อยขนาดเล็กละชิ้นหนึ่ง
เพื่อเป็นยารองท้องแล้ว หลอนจึงตรากายลงนั่ง
บนเก้าอี้ตามเดิม ฟัง ลลิต เริ่มเล่า ถึงเรื่องราว
และเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นแก่ตัวหลอน

ฉัน ต้องขอ ย้อนไปกล่าว ถึงเหตุการณ์ ที่
เกิดขึ้นกับตัวฉัน ในเมื่อครั้งฉันยังเป็นเด็กมีอายุ
๑๐ ขวบเสียก่อนเวลานั้นฉันอยู่กับคุณพ่อของฉัน
แลพี่สาวของฉันอีกคนหนึ่ง ส่วนคุณแม่ของฉัน
ท่านได้ลาโลกล่วงลับไปแล้วเสียแล้ว ทั้งแต่
อายุฉันได้ ๓ ขวบ ฉันอยู่กับคุณพ่อ แลพี่สาว จึง
คงอยู่ด้วยกันเรื่อยมาในท่าของเรา ลำกับ
ฉันยังมี ขยิบทกล อีกตระกูลหนึ่ง คงบ้านเรือน อยู่
บนฝั่งแม่น้ำตรงข้ามกับบ้านของฉันไม่ห่างไกล
จากกันนัก ฉันมักชอบไปเที่ยวเล่นที่บ้านนั้น

จ. จันทนา

เมษ

ปลื้ม” ถ้อยคำของมันเป็นสิ่งเปล่งออกมาออกมาด้วยความโกรธแค้นอย่างลึมตัวครั้งนั้น ใคร ๆ ที่อยู่ไหนก็ได้ยินด้วยกันทั้งหมึก “จงระวังตัวให้ดี นางตัวเอ๋ย อีปากคัน กุพมมั่งอยู่คนเกลียววันใด มั่งจงระวังสัก อโงกทก มั่งเห็นนก เปน ลูกเย็บ” เมื่อฉันได้ฟังถ้อยคำมัน สำทับ ชู อย่าง จะ มีลสิ่ง ความ อาฆาต มาทราญของเวรของกรรมเช่นนั้น ฉันมีรี ที่จะ พกหรือทำประการใด เลยยืนตัวแข็งนั่งอยู่กักราวกับไม่มีสติที่เกี่ยว

กาลล่วง ต่อมาได้ประมาณ ๒-๓ เดือน วันหนึ่ง ฉัน กำลัง เดิน ไป ตาม ริมฝั่ง แม่น้ำ กับ คุณพ่อของฉัน ฉันได้ยินเสียงเหมือนคนกำลังแหวกกิ่งไม้อยู่ ทางข้างทางที่ฉันเดินไป ฉันจึงเหลียวหน้าไปดู่ ทันใดฉันก็ประสพหน้าเจ้าเด็ก แคฟเฟอร์ คน นั้น กำลัง แหวก กิ่ง ไม้ ออกมา ครั้นแล้วมันมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าคุณพ่อ ของฉัน มัน ยกทอก ทิ่มน ถ้อยอยู่ใน มือ เอาปลายช ชนไปใน อากาศ พลง โค้งตัวลง เป็นที่แสดงความเคารพแล้วก็ถอยตัวลงข้าง แลลทอกลงมาถึงไว้ ในท่าเดิม

“การท่านผู้มีฉวในอันผ่องขาว” มัน กล่าววชน แลลว่ามีการถอยตัวเจืออยู่ “ข้าพเจ้า มีความ ประสงค์ ใด จะ มีลสิ่ง ชีวิต แห่ง

บุตรสาวของท่าน ฉันข้าพเจ้าขอบอกกับท่าน จงระวังบุตรสาว ของท่านไว้ ให้ ังค” พอ คำพคของมันเป็นฉากห้วงลง มันก็ถอยหลังหันเดิน ถอยหายเข้าไปในพุ่มไม้ ทิ่มนออกมาเมื่อแรกนั้น คุณพ่อของฉัน แทนที่ท่านจะนึกหวั่นหวาด ค้อถ้อยคำของมัน ท่านกลับหัวเราะและบอกกับฉันว่า “ลล อย่ากลัวเลยลล มันแกล้ง มาล้อให้เจ้าตกใจเล่นเท่านั้น”

แต่ฉันหาได้ รั สักคัง เช่นที่ คุณพ่อของฉัน เข้าใจไปไม่ เพราะฉันรู้ ก็อยู่ว่า สัญชาติ พวก แคฟเฟอร์ ย่อมมีนิสัยขี้ขลาดในความพยายาม ถ้างได้ โกรธเคืองใครแล้ว เป็นต้องพยายาม หาโอกาส แกะแค้น ให้ เป็นผลสำเร็จ เสม ความ ปรารถนาของมันจนได้

ค้อ จากนั้น มาจน อายุฉัน ย่าง เข้า ๑๐ ปี ความจริงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น กับตัวฉัน ในเมื่อครั้งยังเป็นเด็กอยู่ ได้ลยเลือนหายไ้ จากความจำของฉันแทบสิ้น. จนกระทั่ง วันหนึ่ง ขณะที่ ฉันกำลัง เดิน จะ ไป เยี่ยมเยียน พวกย่านแห่งตระกูลแยเนเสน พอกันแลไปเห็น เจ้าเด็ก แคฟเฟอร์ สัทร ประจำชีวิต ของฉัน กำลังกลาน ตัวมเคยมอยู่ บนปากคดง ข้าง โนน ทันใดถ้อยคำ ของมันทกล่าว อาฆาต มาทราญ ต่อฉันเมื่อ ครั้งกระ โนน ก็พลัน ถลยคืน มาสู่

ห้วงความทรงจำของฉัน จนเมื่อจะ คงเกิน
ต่อไปยังที่หมายใด เมื่อเป็นเช่นนั้นฉันจึงหัน
หน้ากลับออกจากรถไปยังบ้านทันที มิได้รีรอ
เหลียวแลทางเบื้องหลังว่าจะมีเหตุการณ์อย่าง
ใดเกิดขึ้นหรือไม่มุ่งแต่จะรีบหนีไปให้พินิน
เสียด้วยใจ

เสียงวิกฤต สิ่งหนึ่ง หัวใจฉันข้ามศีรษะฉัน
ไปโดยเร็ว ขณะเมื่อฉันล้มเหยียดยกพยางค์ลง
ตรง หน้าประตูบ้าน เป็นเหตุให้ปลายอันคม
แหลมของวิกฤต ซึ่งกำลังจะตกลงสู่พื้นดินมา
ต้องแขนของฉันเข้า วิกฤตสิ่งนั้นคือหอกของ
เจ้าเคฟเฟอร์ ซึ่งมีพุ่งมา ขณะเมื่อมันไล่ตาม
ฉันมาข้างหลัง ครั้นมันเห็นฉันประสพอันตราย
สมความประสงค์ของมันแล้ว เช่นนั้น มันจึง
ย้ายหน้ารีบเดิน กลับไปยังฝั่งแม่น้ำทันที
มีขีว้างของมันถลันหายไปจากสายตาของฉัน

คุณพ่อของฉันจึงรีบเข้าไปในเมือง นำความ
ไปแจ้งกับเจ้าหน้าที ตามเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้น
แล้วนั้น รุ่งขึ้นจึงได้มีตำรวจ ๕ คนพากัน
มาทำการไต่สวนยังบ้านของฉัน แลเลยไปทำ
การ ขี้กม ขี้เคอร์ ขี้ยาน ของมัน เมื่อปรากฏ
ความผิดของมันขึ้นในชั้นศาล มันจึงถูกตัดสิน
ให้จำคุกไว้ มีกำหนด ๕ ปี วันนั้นฉันพ้นโทษ
ออกมาแล้วฉันเห็นมันในถนน "

“ฉันจะทำอย่างไร” หล่อนรำพรรณ
ขึ้นอย่างมักแก่บ้าน แลเห็นเห็นหมดหวัง

“หล่อนไม่ต้องทำอะไรตกอก อย่าเป็นทุกข์
เป็นร้อนไปเลย” เต็มมาพักขณะเมื่อลุกขึ้น
จากเก้าอี้ “มันคงไม่ทำอะไรกับ หล่อน แล้ว
เวลานี้”

การที่เต็มมา พักขึ้นเช่นนั้นก็โดยคิดเห็นว่า
ไหนเลยบุคคลที่พึงระหัดพินินโทษออกมาจะมี
ทันต้นกลืนควา จะหาญก็กระทำการมีคัมภีร์
ขึ้นอีก

“ไม่ใช่เช่นนั้น ! ไม่ใช่เช่นนั้น” ลล
ค้านขึ้น “พวกเคฟเฟอร์ ย่อมไม่ละเลิก
ความพยายามในเมื่อมิได้ผล ฉะนั้นเมื่อ
มันสาบสูญไว้ว่า มันจะฆ่าฉัน มันต้องฆ่า
จะล่ายากยากแก่ฉัน สักเพียงใดก็ตาม มัน
ต้องพยายามฆ่าฉันให้จงได้”

“ถ้าเช่นนั้น ฉันนั้นมันคงยังไม่ฆ่าหล่อน
ตก” เต็มมาพักอย่างรู้สึกเบื่อ “สัก
เครื่องแต่งตัวเด็กแล้วจะให้ไปหล่อนนอนพักผ่อน
ร่างกายเสียบ้าง”

ลล ค่อยทรง ภายลุก ขึ้น จาก เก้าอี้ ด้วย
อาการอันละเหยียดยื้อ หยอเยิน พลาญเกิน
ไปยังห้องนอนของหล่อน ปลดปล่อยเต็มมาให้คง
อยู่ กระทำหน้าที่ กับหนังสือ ซึ่งกระจัดกระจาย

อยู่นั้นแต่ผู้เดียว ขณะเกิดมากำลังรวบรวม
หนังสือเหล่านั้นอยู่ หล่อนได้ยินเสียงเหมือน
มีคนเดินอยู่ ภายนอกห้อง หล่อนจึง หยค
งีบไต่คร คอยครีบกิ่งอยู่ แต่ ครั้นแล้ว หล่อนก็
กลับลงโทษ หของหล่อนว่าหว่ากไต่ ยืนไปเอง
เพราะเสียงนั้นมีไต่ ปรากฏถึงคนอื่นในขณะนั้น
จนต่อมาสัก ครู่ใหญ่ ๆ หล่อน จึงกลับรู้สึก
เสียงที่ ปรากฏ มา กระทบ ไส้คร ประสาท ของ
หล่อนเมื่อแรกนั้นเป็นความจริง ทั้งนี้เนื่องจาก
ขณะที่หล่อนเงยหน้าขึ้นมองไปทิศทางต่าง ๆ
พลัน ประสิทธิภาพ ดวง หน้าของคน ซึ่งมี ผิวดำ
เกือบ เป็น ดิน หมีอ กำลัง แล่น ล่น ปลิ้นตา
แยก เขียว ชู่ตะคอก หลอกหล่อนอยู่ เหนือชาน
หน้าต่างมอง นอก กุฎี พยัคฆา ลำแสง
อาภัพ ภิริยา ชู่คำรามอยู่กึ่ง ภิริยาหาร ของมัน
ฉนั้น ประมาณ ๒-๓ ชั่วโมง ภาพดวงหน้า
ที่หน้าเกลยคนากกลวนก็กลับหดหายไป

เตลมา จึงรีบ ลกจาก เก้าอี้ตามไป ชะโงก
หน้าคท หน้าต่าง บานนั้น ทันที แต่หาปรากฏ
วแววเป็นพิริวว่ามสิ่งใดอยู่ ณ ที่นั้น ไม่ ทดสิ่ง
ทุกอย่างยังคง เป็นปกติคืออยู่ กังนั้น หล่อนจึง
ยักหน้าต่างนั้นเสีย แล เดินกลับ ไปยังห้อง ของ
หล่อน ขณะหล่อนเดินผ่านห้องลไป หล่อน
เสพุกขึ้นเป็นที่เล่นที่จริงว่า

“เมื่อเราไม่ประสงค์ จะให้ ใครอื่นเข้ามา
ในบ้าน ของ เรา ๆ ก็ยกประตู หน้าต่าง เสียให้
มิดชิด ก็แล้วกัน ”

เพื่อกะทำตามคำแนะนำของเตลมา ลล
ค่อยลกลขึ้นจากเตียงนอน เดินไปยังหน้าต่าง
ห้องนอนของหล่อนซึ่งกำลังเปิดกว้างอยู่ ทันใด
หล่อน รู้สึก ใจหายววาย เพราะ ขณะที่หล่อน
เขมมมือไปประ ไล่สลัก มือของหล่อนหา ไต่สัมผัส
สลักคงอยู่ ในที่เดิม แม้แต่สลักอื่นด้วย ทั้งนี้เป็น
เหตุเพิ่มความกลัวให้แก่หล่อนยิ่งขึ้น

“ตาย ! ตาย ! สลัก หน้าต่าง ถูก งัด
ออก หมดแล้ว จะ ทำอย่าง ไร เล่า เตลมา ”
หล่อนร้องขึ้นอย่างพลอดตัว

“ถ้าเช่นนั้นไปนอน เสีย ด้วยกัน กับฉัน ก็
แล้วกัน ” เตลมา คอย อย่าง รู้สึก หัก ใจ

“เฮา — — — ฝ่าฝืน ทนอน หรืออย่าเอา ไป
เลย เอาทำเป็นรูปของหล่อนแล้วเอาผิวคลุม
เสีย หลอก ให้มันเข้าใจผิด ลั่นกฤษณะประทุ
ทางหน้าห้องของฉนั้นเสียก็แล้วกัน ถ้าแหละ
เจ้ามัสเตอร์ บเคอร์ ยังมีความประสงค์ ที่จะ
มาเยี่ยมเยียนเรา อยู่อีก มันจะได้รู้ ว่าเรา
กำลัง เตรียมตัวคอย คอยรับ มันอยู่เหมือนกัน
แต่ถ้ามันขึ้นโต๊ะ หน้าเข้ามาในห้อง ก็ต้อง
นับว่าเป็นเคราะห์ ของมัน เท่านั้น ถ้า ฉนั้น ไม่

พ.ศ. ๒๔๗๐

ฤทธิความพยายาม

ปราบเสีย ด้วยมัน ก็คงโทรศัพท์ เรียกตำรวจ ให้
มา เชิญ ตัวไป พักผ่อน อธิบายท อยู่ ใน ทรงซัง
เช่นแท้” ครั้นแล้วหล่อนจึงเดินกลับมา พลอง
เถยวแซน ก็กลับ พาเดินไปยังห้องของหล่อนซึ่ง
อยู่ถัดไป

ขณะกำลัง ตกใจคน ขน โสโครประสาธ แล้ว
เสียงชนิดหนึ่งเข้ามา เป็นเวลา ๒๔ นาฬิกาเศษ
หล่อนจึงส่งเสียงฟังว่า จะ มีเหตุการณ์ อันใดเกิด
ขึ้นบ้าง ทนใจหล่อนได้ ยินดีเท่าคนกำลังเดิน
อยู่ในห้อง อีก ห้องหนึ่ง เสียงนั้น ปรากฏอยู่
ประมาณ ๒ — ๓ นาที แล้วก็กลับเงียบหายไป
ครั้นแล้ว กลับ มีเสียง ขน พมพ้า ของ บุคคล ซึ่ง
กำลังเดินวนเวียนอยู่ในห้องนั้นออกอย่างเร่งร้อน

“เตลมา”

“อะไร !”

“หล่อนนอนอยู่หรือ !”

“คน”

“ได้ ยินเสียงอะไรบ้างหรือไม่ ?”

“ได้ ยิน”

“รีบไปโทรศัพท์เถอะ”

“อย่าเพื่อเลย รอขม้นก่อน”

ครั้นแล้วหล่อนทั้งสอง จึงคงพากันนอนนิ่ง

คอยรอดเหตุการณ์ต่อไป

มีเสียงประตูเขย่าดังขึ้น เขา ๆ พร้อม กับ

มีเสียงขนพมพ้า อยู่ในลำคอด้วยความโกรธจัด
จนฟังไม่ได้ศัพท์ ครั้นแล้วมีเสียงเท้าเดินเข้า
ที่ประตูดังเปรี๊ยะใหญ่

“ใครนั่น !” เกิดมาทะ โจนถามออกไป
พลองกระ โทกขึ้นจากเตียงนอน แล้ววิ่งตรงไป
ที่โทรศัพท์โดยเร็ว

“จงส่งตัวนางคนนั้นออกมาให้ข้าเดี๋ยวนี้”
เสียงเจ้าแคฟเฟอร์ ร้องมาจากภายนอกเป็นเสียง
บังคับ “มิฉะนั้น ถ้าข้าเข้าไปได้ ข้าจะ
สังหารนางเองเสียทั้งสองคน”

เจียง — ไม่น่าเสียงค่อย ต้องเพิ่มความ
โกรธแค้น ให้ กับเจ้า มนุษย์ ใจร้ายคนนั้นหนัก
ขึ้น มันจึงรวมกำลังโจมตีตัวเข้ากระทำการทำทชนา
การกับยานประตุนั้นทันที

แม้ ว่าลุดะกำลัง ตกอยู่ในห้องแห่งความ
ตระหนก ตกใจ และ หวากเกรง คอยภัย อันอาจ
บังเกิดขึ้น แก่ตัวหล่อนได้ อย่างไรหาบ ใจคว่า
ก็จริง หล่อน ยังได้ ยินเตลมา ส่งเสียง พกภัย
พนักงาน โทรศัพท์ แลเจ้า หน้าที่ ได้ ชักใจ
แจ่มแจ้งก็ กระทำให้หล่อน รู้สึกค่อยโล่งใจ
ขึ้นบ้าง ครั้นเตลมา ช่างแจ้ง เหตุการณ์ที่
กำลัง เกิดขึ้น และตอบ คำถาม ของ เจ้า หน้าที่
เป็นที่ เรียบร้อยแล้ว หล่อน จึงกลับ ไปยัง
เตียงนอน พากันลุกขึ้นนั่ง คอยดูอาการกระทำ

จ. จินตนา

ของเจ้าแควเฟอร์ต่อไป เสียงประทัดซึ่งกำลังดัง
ทาลาย ^{อยู่} ^{นั่น} ^{ยิ่ง} ^{ถึง} ^{หนัก} ^{ขึ้น} ^{ที่} ^{สุด} ^{ไม่} ^ท ^{ยาน}
ประทัดจึงออกมาแผ่นหนึ่ง

“อนิจจาตำราวยังไม่มา ก็ขอให้พระผู้
เป็นเจ้าได้ทรงช่วยคุ้มครองไว้ด้วยเถิด” ลล
ว่าพระฉพลางถอนหายใจอย่างหมดหวัง “กับ
ไม้ยานประทัดพระฉพลางจะแข็งแรงทนอยู่ได้สัก
แค่ไหน”

เดี๋ยวนั้น ^{อยู่} ^{ด้วย} ^{ความ} ^{ชุ่น} ^{แค่น} ^{มือ}
ถือบนคออยู่ ^{พร้อมกับ} ^{เสียง} ^{ไม้} ^ท ^{ยาน}
ประทัดดังกระแทกพื้น เจ้าแควเฟอร์ได้เอามือ
สอดเข้าไป คลำที่ ลูกกลุญแจ แต่แล้ว มันก็ต้อง
ชักมือมันกลับออกไปอีก โดยมเสียงบนต้น
ขึ้น มันแข่งชักหักกระดูกด้วยความซัดแค่นใจ
เหตุด้วยกระสุนบน ไค่แล่นไปต้องมือของมันเข้า
มันหยุดยืนนิ่งอยู่ราว ๒-๓ นาที ครั้นแล้ว
จึงกลับสอดมือเข้าไปไขกลุญแจ พอยานประทัด
เปิดออก มันก็ถลัน วิ่ง เข้าข้างในทันที ลล
ร้องกรีด ด้วยความตกใจ

“หยุด—นี่อยู่เพียงนั้น อย่าเลยเข้ามา
นะ” เดี๋ยวยังคับ “มีฉนั้นฉนั้น จะยิง

แกเสียเคียวนี้”

เมื่อเจ้าแควเฟอร์ไค่ขึ้น ถ้อยคำอันออกอา
ของเดี๋ยมา พร้อมกับเห็นปากกระบอกปืนกำลัง
จ่อจ้องตรงไปยังมัน เช่นนั้น มันจึงต้องหยุด
มันยืนอยู่ ลากเลา อยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้ว กลับชูหอก
เป็นเชิงยอมแพ้ พลังค่อย ๆ ย่างเท้าออกเดิน
เข้ามาข้างหน้าอย่างเฉื่อยช้า มีสีหน้า ซัด
สลัดด้วยความกลัว

เดี๋ยมาดังตัวตรงขึ้น สบงใจนั่งรออยู่น
กระทั่ง มัน ก้าวเดิน มา ข้างหน้า ได้ สอง ก้าว
หล่อนจึงเริ่มขยับไค่ทันที

เสียงดัง เปรี๊ยะ ! เปรี๊ยะ ! ตึก ๆ กัน
สองครั้ง ทันใดว่าง เจ้าแควเฟอร์ ถลัน พาดลง
กับพื้นอย่าง เด็ดแรง พอคิ ประจวบ กับเวลา
ตำรวมาดัง ตำรวว คนหนึ่งจึงเดิน ตรงไปยัง
ร่างของมันซึ่งกำลังนอนเหยียดยาวถอนหายใจ
แหม่ว ๆ อยู่ นั่น โดยคิดว่า มันได้ สิ้นลม
ฮัสตาสะเสียแล้ว ครั้นมันลง เพื่อ ชัดสูตร
เขากลับไค่ขึ้นมันว่าพระฉพลางน้ำเสียงหาย ๆ

เป็นเชิง อาฆาต จะ พยายาม ทำร้าย ผู้ที่ มัน
เกลียดชัง จึง ได้ เขาก็ เป่า นกหวีดเป็นอาณัติ

พ.ศ. ๒๔๗๐

ฤทธิความพยายาม

สัญญาเรียกพวก ตำรวจ ที่กำลัง คอย ระวังเหตุ ซึ่งไม่เกิน กว่าเหตุ จึง พินาศมาให้ จำคุกมัน
การณ้อย ภายนอกเข้ามา ช่วยกัน จักการณำ มีกำหนด ๓๐ ปี
ตัวเจ้าแคฟเฟอร์ใจร้ายพาไปยังที่ทำการตำรวจ
ทันที

การประราฏ ต่อมาในวัน รุ่งขึ้น ตามคำ
พิพากษาของศาล ถือว่าเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้น
ครั้งนี้ เกิดมาได้ อยุติโยไป ในงาน ของกันตัว อันต้องพลอยทั้งกาลอวสานสู่สันลงณะเพียงนี้

มันถูกจำอยู่ในคุกได้เพียง ๒-๓ ปี ก็สิ้น
ชีวิตเสีย ก่อนเวลาที่จะ ได้ หลุดพ้น จาก โทษ
ทั้งนี้ ฤทธิความพยายาม ของมันจึงเป็น

๗๖

Aide toi le ciel t'aidera

“จงช่วยตน แล้วสวรรค์จะช่วยท่าน”

การ อนุมัติ ของเราในคราวทุกขยากนั้น จะหวัง ให้ พระเจ้าช่วยไม่ได้ จงพยายามบากบั่น
ขึ้นแข่งต่อการงานเข้าเถิด ผลสำเร็จอันงามจึงจะบังเกิดขึ้น (ซึ่งเท่ากับสวรรค์ช่วยนั่นเอง)
อย่าลืมนึกว่าคนของตนเป็นที่พึ่งแก่ตน ใน มหาปรีนิพพานสูตรกล่าวไว้ว่า “จงทำการช่วยตน
ด้วยความรู้ความเพียรของตนเอง”

๑ ผา^๕ค^๕ระ^๕พ^๕ง^๕น^๕เ^๕อ^๕ม
ราก^๕ล^๕ก^๕ก^๕น^๕ย^๕ว^๕
ผา^๕ไ^๕ย^๕อยู่^๕ที่^๕ค^๕ว^๕ว^๕
ก^๕น^๕เ^๕ย^๕ก^๕ผา^๕ท^๕ร^๕ก^๕น^๕

๑ น^๕าย^๕ท^๕น^๕ง^๕ซ^๕ง^๕ก^๕อ^๕น^๕ไ^๕ก^๕
เ^๕ก^๕ย^๕ว^๕ท^๕อ^๕ง^๕ค^๕อ^๕ง^๕ค^๕เ^๕ค^๕เ^๕ย^๕ย^๕
ย^๕ก^๕ท^๕น^๕ง^๕ก^๕ล^๕ย^๕ด^๕ง^๕เร^๕ญ^๕
เ^๕เ^๕น^๕เ^๕ท^๕ห^๕าก^๕ซ^๕ิ^๕พ^๕เ^๕น^๕

๑ ค^๕น^๕ง^๕เ^๕เ^๕น^๕เ^๕น^๕เ^๕ท^๕ห^๕ใ^๕
ห^๕น^๕ม^๕อ^๕ย^๕ค^๕ร^๕แ^๕ป^๕ร^๕เ^๕น^๕
เ^๕ว^๕ย^๕น^๕พ^๕ย^๕ส^๕ล^๕ว^๕เ^๕ญ^๕
ไ^๕ซ^๕เ^๕ย^๕แ^๕ล^๕ว^๕ด^๕ง^๕เ^๕า^๕

๑ แ^๕ท^๕เ^๕ค^๕าก^๕ล^๕ว^๕ว^๕
ท^๕า^๕ซ^๕ว^๕ย^๕อ^๕ม^๕ซ^๕ว^๕น^๕า^๕
ด^๕ง^๕ซ^๕ิ^๕พ^๕อ^๕ย^๕ย^๕ง^๕ก^๕ร^๕ร^๕ม^๕
ค^๕าย^๕ไ^๕ซ^๕ค^๕าย^๕อ^๕า^๕ล^๕ง^๕

๑ ห^๕มา^๕ย^๕ป^๕ระ^๕พ^๕ฤ^๕ท^๕ิ^๕ย^๕ก^๕อ^๕ย^๕ว^๕าง^๕
ท^๕า^๕แ^๕ค^๕เ^๕ค^๕ม^๕ล^๕า^๕
ผ^๕ล^๕ก^๕ิ^๕ย^๕อ^๕ม^๕พ^๕า^๕ก^๕า^๕
ค^๕าย^๕ย^๕อ^๕ม^๕ค^๕าย^๕ส^๕ย^๕ท^๕ง^๕

๑ เ^๕ว^๕เ^๕ค^๕เ^๕ม^๕เ^๕ย^๕อ^๕ย^๕ค^๕ว^๕ย^๕
ก^๕ร^๕ร^๕ม^๕เ^๕ร^๕ย^๕ย^๕ป^๕ระ^๕ท^๕น^๕ง^๕มา^๕ร^๕
เ^๕ห^๕เ^๕ม^๕เ^๕น^๕เ^๕ว^๕า^๕ก^๕ิ^๕เ^๕น^๕า^๕น^๕
ป^๕ร^๕า^๕ซ^๕ญ^๕ป^๕ระ^๕พ^๕ฤ^๕ท^๕ิ^๕ช^๕ร^๕ร^๕ม^๕อะ^๕เค^๕อ^๕

จ^๕า^๕ห^๕าว^๕ เ^๕เ^๕น^๕เ^๕ย^๕
ไ^๕ย^๕ซ^๕น^๕เ^๕ล^๕น^๕
ก^๕ิ^๕น^๕ท^๕ว^๕น^๕ ไ^๕ว^๕น^๕า^๕
จ^๕าก^๕ห^๕ล^๕า^๕เ^๕ย^๕ห^๕าย^๕ ๗
ค^๕า^๕เ^๕น^๕ร^๕ ซ^๕ิ^๕พ^๕น^๕า^๕
ซ^๕ิ^๕พ^๕เ^๕ค^๕เ^๕น^๕
จ^๕ร^๕ญ^๕ค^๕ัก^๕ก^๕ิ^๕ ย^๕ค^๕เ^๕ย^๕
ม^๕อ^๕ค^๕ม^๕ย^๕ห^๕ม^๕ค^๕ว^๕ร^๕ ๗
ห^๕ว^๕น^๕เ^๕เ^๕น^๕ อ^๕า^๕ค^๕ม^๕พ^๕อ^๕
แ^๕ก^๕เ^๕ค^๕า^๕
ซ^๕ิ^๕ค^๕ก^๕ล^๕อ^๕ค^๕ น^๕น^๕น^๕า^๕
เ^๕ช^๕ท^๕ร^๕เ^๕ม^๕เ^๕อ^๕ง^๕เ^๕ล^๕ ๗
ว^๕าน^๕ล^๕า^๕ เ^๕เ^๕น^๕ย^๕ก^๕เ^๕ท^๕อ^๕ญ^๕
เ^๕น^๕เ^๕ย^๕ซ^๕าง^๕
ก^๕อ^๕ค^๕อ^๕ย^๕ ส^๕น^๕อ^๕ง^๕เ^๕ย^๕
ซ^๕ิ^๕ว^๕าง^๕ม^๕ล^๕าย^๕ห^๕าย^๕ ๗
ช^๕า^๕ช^๕ร^๕ร^๕ม^๕ เ^๕เ^๕ก^๕ิ^๕พ^๕เ^๕น^๕
เร^๕เ^๕ค^๕ง^๕
เ^๕เ^๕ก^๕เ^๕ย^๕ร^๕ค^๕ิ^๕ เ^๕เ^๕ก^๕เ^๕น^๕เ^๕ล^๕
ผ^๕ริ^๕ท^๕ด^๕ว^๕น^๕ม^๕ว^๕ล^๕เ^๕ก^๕ย^๕ม^๕ ๗
ก^๕ร^๕ร^๕ม^๕ค^๕าล^๕ ฉ^๕ร^๕น^๕น^๕า^๕
ผ^๕ย^๕เ^๕ม^๕เ^๕อ^๕
เ^๕น^๕เ^๕น^๕อ^๕ย^๕
เ^๕เ^๕ร^๕ง^๕ไ^๕ว^๕ห^๕ว^๕ง^๕ว^๕ิ^๕ค^๕ล^๕ย^๕ ๗

คุณวุฒิ— จะต้องถูกเลือกให้เข้าพิธีวิวาห์กับชายชราอย่าง ชาคือค้อลั่นเช่นนั้น.

ไม่เป็น การยาก หรือ ประหลาดอะไรนักที่เจ้าหล่อนจะหลงรักอะมารัน เขาทั้งสองได้เติบโตขึ้นมาด้วยกันจากครรภ์ของแม่ยังเป็นคนหนึ่งและเด็กชาย ซึ่งยังมีภาวะขัดสนหรือหิวหามแต่อย่างใด ในการพบปะ เล่นหัว ของเขาในวัยนั้น แลก็พึงจะมาถึง วาระอันฝ่ายหญิงต้องคลุมหน้าเสียแทนที่ที่เขาทั้งสองพึงจะทำความเข้าใจในความรู้สึกแห่งหัวใจ ของ กัน แลกันไว้

ศรายนกระทั้ง ถึงวันสุดท้าย แห่ง การพบปะกันอย่างเป็นอิสระ ขณะที่เขาทั้งสองกำลังยืนอยู่ด้วยกันภายใต้แสงที่ส่องลอคันตัมลงมา นั้น จึงรู้สึกได้ว่า ความสัมพันธ์ ที่ผูกพันเขาทั้งสองอยู่นั้นมีความหมายเป็นอย่างไ แล ด้วยความรู้สึกนั้นก็ยิ่งเกิดความยินดี เป็นยอกยิ่งแลความหวาดกลัวซึ่งเสียวปลายเข่าทงจิตคนทันที - ยินดีก็เนื่องจาก เขาได้ รับความหมายแลค่าแห่งความรัก ในกันแลกัน ที่ครั้งเกรงก็เพราะว่า ความรัก เช่นนั้น อาจถูกทำลายให้แตกสลายเสียในเวลาหนึ่ง เวลาใดได้ โดยผู้มีอำนาจเหนือเขาทั้งสองนั่นเอง !

อะมารัน เด็กหนุ่มหรือเทพบุตรอันทรวิ

๑๑ พรหม กวเนตรเป็นประกายแววมวค้ำจกแสดงความแวววาว แขนแลขางามสมส่วนแลแข็งแรง มีศีรษะอันสม่าง กับปาก ซึ่งประกอบขึ้นด้วย ส่วนโค้ง ที่ปรากฏเป็น คำอันอ่อนหวาน ไพเราะ ภัยใจ เขาเป็นบุตรชายคนโตของช่างเย็บรองเท้า เป็นชายหนุ่มที่แสนจะทั้งทางทรัพย์แลทางชื่อเสียง ซึ่งไม่น่าจะกล้าเสียหน้าประจานตามองกับข้าข้างของใครเลย ถึงกระนั้นก็ตาม ภายในจิตลึกของเขา เขาก็ยังรู้สึกว่าเขาคือคู่สวาม อันแท้จริงแต่ผู้เดียวเท่านั้นของหญิงงามผู้นี้ ผู้ซึ่งรักเขาดูด้วยชีวิตแลจิตใจ ความเป็นไปของเจ้าหล่อนก็เทียบเท่ากับของเขาเอง ทั้งความงามในรูปสมบัติก็ราวกับจะเป็นส่วนหนึ่งในความสมบูรณ์แห่งร่างกายของเขาคน

ในวันเดียวกันกับที่นายช่างทอง ทำการตกลง กับข้าข้างของเขานั่นเอง คนทั้งสอง - หญิงสาวอายุ ๑๔ แลชายหนุ่มซึ่งมีอายุแก่กว่าเจ้าหล่อนราว ๗ ๔ ปีแทบไม่ตั้งใจแลกับการหมั้นพิศกันแลกันเป็นครั้งแรก เป็นครั้งแรกที่เต็มไปด้วยความปลื้มปิติมรรวกับของวิเศษ ซึ่งอาจสามารถเปลี่ยนแปลง โลกได้ ทั้งโลก ฉะนั้นเป็นการหมั้นพิศครั้งแรก แห่งชายหนุ่มหญิงสาว ผู้บรรลุความหวานไวเป็นเอก รสหวานอย่าง

พ.ศ. ๒๔๗๐

รองเท้านารีแสด

ละม่อม เสมอ ค้วย น้ำผึ้ง จวบ แรก ซึ่ง แผลง
เจ้าของพยายามกลั่นจากสกลันหมอลวด
แลต่อจาก ความ เสียว กระตัก ใน วาระ แห่ง
ความบรมสขนั้นแล้ว ขาวกาวิวาทักยชาย
ผู้เฒ่าแก่เลือนลอยเข้าสู่ โสภประสาธของโซโรกา
ในทันที.

ตลอดวาทะกาลโซโรกาไม่อาจหลยลงได้
หล่อนนอนลึ้มตาเห็นแต่ภาพอะไรต่ออะไรต่าง ๆ
ผุดโผล่ขึ้น ในท่ามกลางแห่งความมืด จวบ
รุ่งสว่าง หล่อนจึงลุกขึ้นอย่างแทบไม่ยอาก
ระขยิบคิ้วค้วยเกรงว่าคนเฝ้าจะ คนชนมาทำลาย
พิธีการของหล่อนเสีย หล่อนค่อย ๆ รุ่มหน้า
ลงไปล้างในอ่างน้ำซึ่งลอยด้วยกุหลาย ครั้น
แล้ว ก็พริ้ง ค้วยผ้าน สัตว์ อย่างก็ สีขาวไป
รอบ ๆ แล้วจึงค่อย ๆ นำคนออกจากห้อง
แสงหิรัญแห่งเวลารุ่งอรุณ!

กาลนั้นเป็นเพลาเช้าตรู่ เข้ามาจนม
เอชชิน^๒ ก็ยังมีได้ ทำการ คือนรับคองอาทิตย
อุทัย แต่ทางฟากฟ้าของบุรพาทิศก็ปรากฏ
เป็นสีชมพูอยู่อย่างจางกับกลียกหลายอันมาก
หลายได้ ถก โปริยปราย อยู่ เต็ม นภาภาคแล้ว
ณ^๓ นักระคุ่นคือนให้หล่อนสำนึกได้ทีเดียว

ว่าไม่มีเวลาพอที่จะซักซ้ออยู่ได้แล้ว!

หล่อนรีบเผ่งร่าผ่านสวนไปโดยค้วนค้วย
เท้าเปล่าจนกระทั่งถึงสวนส้มและตะหนัน ตาม
ที่ใดตกลง สัญญา นัคนะ กันไว้ เมื่อ คนก่อน
หล่อนก็พอมะมารันนั่งค้อยอยู่แล้ว ภายใต
แสงเงินแสงทอง แห่งเวลาอรุณนี้ทำให้แลดู
เขาหนุ่มแน่นแสงงามจนมาก มีข้อมลิ้น
ทักสอค้อยเห็นอยู่ นวนั้นแวววามกำลังคล้า
เล่น อยู่ กับขลุ่ยค้ายาก แต่ยั้งหากด้วยแรง
เพลง อะไร ชน ได้ ไม่. ในเมื่อเห็นหน้า อัน
เศร้าสลก ของสาวรักเช่นนี้ เขาผลุกลุกขึ้น
ทำการต้อนรับหล่อนในทันที

“หล่อนเป็นอะไรไป แม่กวงจันทร์คูชีพ
ของฉิน! แม่จามรีผู้มีดวงตา อัน ค่างาม
หล่อนเป็นทุกข์หรืออะไรหรือ?” คำซอท

เขาได้สรวกกล่าวอย่างอ่อนหวานค้อย ๆ ถึงวาล
ออกมาช้า ๆ “เมื่อเวลาอาทิตย์ออกคตเมษ
วันวานเราก็จักไปค้วยความวุ่นใจไม่ใช่หรือ
แต่ทำไมหนอ แต่ทำไมหนอ ชั่วเวลาทั้งกัน
แต่เพียง ๓-๔ ชั่วโมง เท่านั้น จึงทำ ให้หล่อน
ซบซึ้งถึงผิดตา รวกับจันทร์นรมแห่งเดือน

๒ มอชชิน: ผู้ซึ่งมีฐานะคล้ายกับเจ้าหน้าทีในทางศาสนาและพระภิกษุ ซึ่งประจำอยู่ที่
โบสถ์ มีหน้าที่คอยบอกกล่าวเวลาทำสังฆกรรมจะต้องกระทำการสวดมนต์ภาวนา.

แปลและเรียบเรียง โดย ท. ไชตินันท์

แต่พออายุของเจ้าหล่อนได้ ๔๖ ปี เจ้าหล่อน
ก็ย้ายเข้าสู่เขตคตแห่งความเป็นสัตว์สาวรุ่น
กำกับ ผู้ประกอบ ด้วย สารีพางค ชนโสภาคย์
กระพริบตาขึ้นแอ่น เขวกลมส่มส่วน ถึงแม้
ว่าฉวีวรรณแห่งนางจะขาดความขาวสดบริสุทธิ์
ก็จริงอยู่ แต่ก็ยังดูผ่องผุดด้วย เลือดผำ
ปร่าง ทั้งสอง เยล่ง ปลั่ง เป็น พวงพุ่ม นำ จมพิศ
ประกายแสง แห่งแววตาอันข้าวคม เป็นมัน ปลาย
ราวกับ จะปรากฏ เป็นคำพอกัน อ่อนหวานยอก
ความเสรีภาพ แลความไม่เกียจสำอย่าง เด็ด ๆ
แต่ก็ยังมีความแห่งความเป็นสัตว์สาวอย่างเต็มปร
ฉายอยู่ในดวงคำคั่นนั้นบางขณะ หรือมีฉนั้น

ก. ไชยตินันท์

เมษ

ก็ปรากฏอยู่ด้วย ไก่แห่งวิมลปาก อันงามจ่ม
ลุ่ม ซึ่งราวกับ จะสร้างขนไว้ เพื่อแลเฉพาะ
แต่ความรักแลความสันทัดเท่านั้น

ในบรรดาประเทศไทยมาก สัตว์เพศมัก
บรรลุนิติภาวะ แต่อายุยังเยาว์ ในวัยที่สัตว์
ชาว ชัยภูมิประเทศ หรือ ชาว อังคกฤษ กำลัง
เรียนอยู่ตามโรงเรียน เล่นหัวซุกซนกันตาม
ประเพณีประสา เรียนก็แต่ขบถเรียนเยี่ยงคนอย่าง
เด็ก ๆ เหล่านี้ พวกสัตว์ชาวบรรดาประเทศ
ในวัยเดียวกัน ถิ่นถิ่น จะมีตำแหน่ง ภรรยา แล
มารการด้วยกันแล้วทั้งสิ้น ถึงแม้จะเป็นมารการ
ก็แยกขาง, น่าสังเวช, ไม่สมควร, ไม่สม
แต่ก่อนจะมีแลความรัก จักลึกลับซุกซนกันก็ตาม
แต่ก็เป็นความจริงที่เรียกว่า จะต้องปลัดคนให้
พ้นไปจากวันแห่งความสันทัด แลไม่ยังคิด
ปล่อยตามความพอใจเช่นเด็ก ๆ แต่กาลก่อน
นั้น ไทยไม่มีวัน จะกลีบคั้นมาได้ อีกต่อไป

ฉนั้นโลกก็ ไชโยคา ชิกงามของช่างทอง
ก็หาปลัดคนให้ พ้นไปจาก ความจริงซุกซน ไปได้
ไม่ เมื่อมีอายุ ได้ ๒๒ ปี เจ้าหล่อนก็ต้องใช้
ผ้าคลุมหน้าตาม ประเพณี ของ ชาวคณะ ของ
เจ้าหล่อน แลก็ใน ขณะนั้นเองที่เจ้าหล่อน
ต้องย่างเข้าสู่ฐานะอันพร้อมแล้ว ที่จะถูกเลือก
ขึ้นเป็นเจ้าสาว สำหรับผู้หนึ่งผู้ใดใดที่เมื่อ

ซึ่งทำให้พวกบิดาผู้เคร่งครัดต่อบุตรของตน ใน
หมู่บ้าน พวกนั้น ทอกลาย ตาม มอญ ๆ ด้วย ความ
อุบาย แลความอยากจะได้ มาสวม ในตำแหน่ง
ลูกสะใภ้แห่งตน ทั้งไม่ลืม ที่จะส่งทักเข้ามา
ทักลองทายตามคฤหาสน์ของของสาวงามที่
กล่าวแล้วว่าจะเวรครองเอาค่าสินสอดทองหมั้น
หรือทองทอนกันสักเท่าไรสำหรับสาวน้อยนั้น
จำนวนเงิน ที่ช่างทองจะราคาแห่งชีวิตอัน
แน่นน้อยของเขานั่น แม้จะมีจำนวนมากมาย
อยู่สักหน่อย แต่คนสมบัต แล คนดีมีของ
เจ้าของราคาทั้งพอจะเป็นเหตุ ให้ค่าที่เวรครอง
นั้นขาดความดีแลคนมีได้ เมื่อแยกเอาความ
งาม ของเจ้าหล่อน ออก เสีย จาก วงแห่งความ
วิจิตร อย่างหนึ่ง แล้ว ไม่แต่เจ้าหล่อน
สามารถร้องเพลง อย่างหวานขับใจกล่อไปกับ
พิณ ที่เจ้าหล่อน บรรเลง อย่าง วิ่งแว แล ความ
ชำนาญเท่านั้น เจ้าหล่อนยังอาจจะสวดมนต์
ตามคัมภีร์ ไก่หวาน ไทยไม่ก็ต้องแยกแยกกัน ๆ
ซึ่งเป็นการแสดงความดี อันยอดเยี่ยมอย่างแท้
จะไม่ปรากฏเลยว่าจะได้ ยืนจาก วิมลปากสัตว์
ไทยมากในถิ่นแดนมอญแลแล้ว ยิ่งกว่านั้น
เจ้าหล่อนยังสามารถทอผ้าไหม ได้ ด้วยนิ้วมืออัน
ชำนาญแลคล่องแคล่วว่องไวอย่างวิเศษร้อยแล
งงามจนเครื่องประดับกลายส่งนงนระทำให้เกิด

พ.ศ. ๒๔๗๐

เรื่องเท้าแตรสี่แดง

ความถุกขานใน ระหว่างเพื่อนสตรีด้วยกัน
ซึ่งทำให้เจ้าหล่อนมีชื่อเสียงอย่างที่จะหาความ
ชำนานญ แลเสียงกึงวาลแห่งคนคร มาผสมกัน
เข้าก็ยังไม่ทำให้ชื่อของเจ้าหล่อนหอมฟุ้งจน
ลมไต้เท่านั้น รวมความว่า เจ้าหล่อนก็เลื่อง
พรอมทุก ๆ ประการ สัมกับค่าแห่งจำนวนเงิน
ที่เธอร้อง หรือถ้าจะพูดกันอย่างภาษาการ
ชอขายก็คงจะกล่าวไว้ว่าชอไ้ถูกกว่าค่าอัน
ควรนั่นเอง.

มีหลายข้อหลายรายที่พากันมาลือชอคือบิดา
ของเจ้าหล่อนด้วยความยินดีที่ระกองทุนด้วยเงิน
มากมายก่ายกอง แต่วิญญาณอัน ละโมภ
ของอิสชาบิลยอมตกลง แลเต็มใจ อยู่แต่ราย
ของ ซาซ็อคอาลี ชายแก่ผู้ตกพุ่มหม้าย
ครอบครองภฤหาศน์ แลศฤงคารอันมีคงอยู่
ด้วยความสันโดษมานาน ไยหนำอันเหี้ยม
เป็นรวรอย ประกับด้วยทวนกลั้เทอาอันคดแล
งอนโง้ง ซึ่งเคยมีลี้ค่าสนิทมาแต่ก่อน คงคา
อันคำเป็นมันยังคงฉายแสงสุกใสอยู่อย่างเคย
เท่านั้น ในอาลัยอันบรรลุล่วงเข้า ๖๐ ปีของเจ้า
มออันเล็กเรียวขึ้นเป็นเส้นเอ็นยังแข็งแรงพอ
ที่จะใช้กระทำไทยต่อภริยาผู้ไม่เช้อฟัง หรือ
พอจะเคล้นเอาชีวิตผู้ร้ายที่ยังอาจปล้นความรัก
ของเขาให้ออกจากร่างไ้ได้เช่นกัน.

ความตกขานอันใดเล่า จะเท่าเทียมกับ
ความระทมใจของโซไรคา เมื่อไ้สกับชาว
การบังคัยหล่อนให้วิวาห์อยู่กับคนซาซ็อคอาลี
ชายผู้พบความเป็นพ่อหม้ายมาฉง ๒ ครั้ง เจ้า
แล้ว เจ้าหล่อน เคยพบเห็นเขาอยู่เสมอใน
ร้านของบิดาเจ้าหล่อน หนำซ้ำน้ำน้ำชาเจือ
น้ำสระแทน หรือถ้าเพื่อนชงอย่างช่นความแบ
ขาว อาหริบมาเซฟ ให้แก่เขา ด้วยมือ ของ
เจ้าหล่อนเอง เพื่อเป็นการช่วยเพิ่มทุนทรัพย์
ในการจับจ่าย ใช้สรวย ของบิดาเจ้าหล่อน ให้
เฟื่องฟูยิ่งขึ้นอีกส่วนหนึ่ง เมื่อหล่อนยังเยาว์
แลยังมีไ้คิดมหนานั้น เจ้าหล่อนเคยเล่นหัว
ซุกซน คนองไปตามภาษาเด็ก ๆ ค่อหน้าเขา
โดยความไม่เคียงสาหรือเอาใจไ้ว่า สายตา
อันกระหายแลละลายลวงไ้ไ้แลตามเจ้าหล่อน
อยู่ทุก ๆ อย่างก้าว ท่วงวนเล่นอยู่ กับลูกขด
หรือแม่ ในขณะ ที่นั่งทอดผ้า ซักเส้นด้วยอัยด้วย
ความชำนานอย่างเงียบ ๆ นั้นเลย

เจ้าหล่อนมีเคยเลย แม้แต่จะนั่งถึงสัก
ครั้ง ยิ่งกว่านั้นเจ้าหล่อน ยังมีความรู้สึก
รังเกียจ ไม่อยากจะเข้าใกล้ เนื่องจากความน่า
เกลียดกลัวของความแควาซรา ซึ่งตรงกันข้าม
อย่าง คนละ มุมโลก กับ ความเป็นสาว บริสุทธิ
แลแรกุ่นของเจ้าหล่อนเสียด้วยซ้ำ แลเมื่อ

ท. ไชยนิครันตน์

เมษ

ก็ปรากฏอยู่หรือโขง แห่งริมฝายปาก อันงามจ่ม
ลุ่ม ซึ่งราวกับ จะสร้างขนไว้ เพื่อแลเฉพาะ
แต่ความรักแลความสันทัดเท่านั้น

ในบรรพประเทศไทยมาก สตรีเพศมัก
บรรลุนิติภาวะ แต่อายุยังเยาว ในวัยที่สตรี
ชาว อังกฤษศต ประเทศ หรือ ชาว อังกฤษ กำลัง
เรียนอยู่ตามโรงเรียน เล่นหัวซุกซนกันตาม
ประสาสตรี เรียนกันแต่บทเรียนของตนอย่าง
เด็ก ๆ เหล่านั้น พวกสตรีชาวบรรพประเทศ
ในวัยเดียวกัน ก็ล้วน จะมี ตำแหน่ง ภรรยา แล
มารดาด้วยกันแล้วทั้งสิ้น ถึงแม้จะเป็นมารดา
ก็แยกแยะ, น่าสับสน, ไม่สมควร, ไม่สม
แก่คุณวุฒิแลความรู้ จักผิดชอบก็ชวนกักตาม
แต่ก็เป็นความจริงที่เรียกว่า จะต้องปลุกตนให้
พ้นไปจากวันแห่งความสับสน แลไม่ยั้งคิด
ปล่อยตามความพอใจเช่นเด็ก ๆ แต่กาลก่อน
นั้น โดยไม่มีวัน จะกลับคืนมาได้ อีกต่อไป

ฉันใดก็ ไชยไรภา ชีวิตงามของช่วงทอง
ก็ทำปลุกตนให้ พ้นไปจาก ความจริงอัน ไปได้
ไม่ เมื่อมีอายุ ได้ ๓๒ ปี เจ้าหล่อนก็ต้องใช้
ผ้าคลุมหน้าตาม ประเพณี ของ ชาวคณะ ของ
เจ้าหล่อน แลก็ใน ขณะนั้นเองที่เจ้าหล่อน
ต้องเข้าสู่วัยอันพรหมแล้ว ที่จะถูกเลือก
ขึ้นเป็นเจ้าสาว สำหรับผู้หนึ่งผู้ใดใดทุกเมื่อ

ซึ่งทำให้พวกบิดาผู้เคร่งครัดคู่บ่าวสาวของตนใน
หมู่บ้าน พวกนั้น ทอกลาย ตามอง ดู ด้วย ความ
อูญยา แลความอูญยาจะ ได้ มาสวม ในตำแหน่ง
ลูกสะใภ้แห่งนั้น ทั้งไม่ล้ม ที่ระงับทุก เข้ามา
ทกลองทลายตามกฎบัญญัติของของสาวงามที่
กล่าวแล้วว่าจะเรียกครองเอาค่าสินสอดทองหมั้น
หรือทองทอนกันสักเท่าไรสำหรับสาวน้อยนั้น
จำนวนเงิน ที่ช่างทองจะราคาแห่งชีวิตอัน
แน่นน้อยของเขานั้น แม้จะมีจำนวนมากมาย
อยู่สักหน่อย แต่คุณสมบัติ แล คุณวุฒิของ
เจ้าของราคาก็ยังพอจะเป็นเหตุ ให้ค่าที่เรียกครอง
นั้นขาดความมั่นคงเสียได้ เมื่อยกเอาความ
งาม ของเจ้าหล่อน ออก เสีย จาก วงแห่งความ
วิจิตร อย่างหนึ่ง แล้ว ไม่แต่เจ้าหล่อน
สามารถร้องเพลง อย่างหวานใจใคร่ไปก็
พินิจ ที่เจ้าหล่อน บรรเลง อย่าง วังเวง แล ความ
ชำนาญเท่านั้น เจ้าหล่อนยังอาจระส่ำระสาย
ตามคัมภีร์ โกหว่าน โดยไม่ต้องคิดแยกเป็นบท ๆ
ซึ่งเป็นการแสดงความรู้ อันยอดเยี่ยมอย่างแท้
จะไม่ปรากฏเลยว่าจะ ได้ ยินจาก ริมฝายปากสตรี
ไทยมาก ในถิ่นแดนมอสลิม แลยิ่งกว่านั้น
เจ้าหล่อนยังสามารถทอผ้าไหม ได้ ด้วยนิ้วมืออัน
ชำนาญแลคล่องแคล่วว่องไวอย่างเรียบร้อยแล
งดงามจนใคร่จะประคองกายสิ่งนั้นจนทำให้เกิด

๓. โชตินันท์

คืนวันหนึ่งที่บ้านของเจ้าหล่อนเรียกหาตัว แล
บอกข่าว การวิวาห์ ซึ่งกำลังใกล้เข้ามา อยู่
สาวน้อยโชโรคาเซชวนไปจนกระทั่งถึงฝัสนั่ง
ด้วยความกระตือรือร้นใจดี มีความรู้สึก
คล้าย จม ถึงลงไป เหว แห่ง ความ ตั้ง มี
ประสาทความรู้สึกสิ้นระวีชากอำนาจในความ
ทรงที่สถิตวันสาวทุกคนเคยนึกถึง กำลัง
ที่เปรียบของเจ้าหล่อนชั่วกระยะไปในขณะนั้น ซึ่ง
หากไม่ได้ฝันไว้แล้ว ก็น่ากลัวว่า
เจ้าหล่อน จะต้องล้มลง โดยมิสามารถ จะพอง
ตัวได้ต่อไป ด้วยง่วงพิศมัย แลอาการที่แสดง
ความทุกข์แสน อัน สรุวิค โชโรคา ค่อย
ประสานมืออันเรียวงามขึ้น พลังวิระวอนด้วย
สำเนียงอันสิ้นระวี.

“โอ! คุณพ่อที่รัก โปรดพுகเสียใหม่
เถิดว่า ไม่เป็นจริงเช่นนั้น ช้คะ!” กวงไ
ชิคาอันงามพร้อมด้วยมารยาทของชาวอาหรับ
ได้ถูก เปลี่ยนแปลง ให้ ผัน ต่อโอราห์ ในทันที
“ช้ก็อคือดี เขาเป็นคนเฉลียวฉลาด แล
เป็นผู้ใหญ่รู้ลึกซึ้งยิ่งนักก็จริงอยู่ แต่ เขา
ก็แก่แล้ว แลลูกจะอยู่กับผู้ ที่มีอาวุโสสูง
กว่าลูกอย่างลิบลับนั้นได้อย่างไร เป็นไปไม่ได้
หรือคะ เขามียศใหญ่โต จากความเป็นเด็ก
ไม่เคียงสาวจะลูกหลายรอบนัก ลูกทำไม่ได้

“โอ! คุณพ่อชา ไม่ไหวจริง ๆ....”
กวงไชิคาของอิสยาห์ ช่างทองยังคงอย่าง
เคร่งขรึม

“ช้ก็อคือดี ได้ยินยอมเสียเงินเป็นจำนวน
มากมายสำหรับเจ้า โชโรคา เขาเป็นคนฉลาด
แลรอบคอบก็จริง ๆ ช้จะบอกเจ้าให้พ้น
จากความชั่วร้ายต่าง ๆ ของโลกได้ ถึงแม้
ว่าเขาจะแก่แล้วแลก็จริง แต่ช้ก็ยังแข็งแรง
แลประเปรียวอยู่ แลเมื่อเจ้าเป็นภรรยาของเขา
แล้ว เจ้าก็จะมีความสุข แลเป็นที่
นับถือของคนทั่วไป ช้จะทำให้พ่อหายจากความ
เป็นห่วง แลหนักอกหนักใจใน เจ้า อีกด้วย !”

“แต่ลูกคงไม่มีวันรักเขาได้เลย คุณพ่อ
ชา” สาวน้อยกล่าวตะกุกตะกัก พลัง
เจยหน้าแลสายตา อันวิระวอน ชนกับหน้าบิดา.
“โอ! คุณพ่อชา. ลูกอยากได้อยู่ไปโดย
ไม่แต่งงานเช่นนั้นให้นานวัน อีกหน่อย —
โปรดกรุณาให้ลูก อยู่กับเพื่อนฝูง ต่อไปอีกเด็ก
น้อยเถิดคะ — ชีวิตอันโศกเศร้า จะมาสำราญ
แลหวานเท่ากัยเวลาที่ยังอยู่นี้ได้!”

ช่างทองยกมือขึ้นด้วยความโกรธ แล
สว่างแห่งทรวงประทีปที่ทักท้วงอยู่เบื้องบนฉาย
ให้เห็น กวงไชิคา อัน หมองคล้ำ ของเขาเต็มไปด้วย
ด้วยโทษะ ในขณะที่ยังมองไปยังร่างที่ห่อหุ้ม

พ.ศ. ๒๔๗๐

รองเท่าแต่สีแดง

ด้วยเครื่องขาวกำลังหกดุ^๑ แล^๒ยืนตัวสั้นอยู่ตรง
หน้า^๓ เมื่อ^๔โช^๕ไรคาแล^๖ประสพ^๗สหาย^๘ตาม^๙นัย^{๑๐}เอก
เย็น^{๑๑}เช่น^{๑๒}นั้น^{๑๓}เข้า^{๑๔} ทีวี^{๑๕}ระ^{๑๖}ของ^{๑๗}เจ้า^{๑๘}หล่อน^{๑๙}ก็^{๒๐}พลัน^{๒๑}ตก
ถึง^{๒๒}ให้^{๒๓}ก้ม^{๒๔}หลย^{๒๕}ลง^{๒๖}ซบ^{๒๗}กับ^{๒๘}ทรวง^{๒๙}อก^{๓๐}ใน^{๓๑}ทันที^{๓๒}.

“หยุด^๑กัณ^๒ที^๓ ลูก^๔ของ^๕พ่อ^๖” เสียง^๗ของ^๘เขา
ก็^๙วาล^{๑๐}ด้วย^{๑๑}ความ^{๑๒}เฉียบ^{๑๓}ขาด^{๑๔} “มัน^{๑๕}เป็น^{๑๖}หน้า^{๑๗}ที่
ของ^{๑๘}ลูก^{๑๙}ที่^{๒๐}จะ^{๒๑}ต้อง^{๒๒}ยอม^{๒๓} แล^{๒๔}ของ^{๒๕}พ่อ^{๒๖}ที่^{๒๗}จะ^{๒๘}ต้อง^{๒๙}
กระ^{๓๐}ทำให้^{๓๑}เป็น^{๓๒}ที่^{๓๓}เชื่อน^{๓๔}ใน^{๓๕}เรื่อง^{๓๖}ลูก^{๓๗}จะ^{๓๘}ต้อง^{๓๙}เชื่อน^{๔๐}
คำ^{๔๑}สั่ง^{๔๒}สอน^{๔๓}ของ^{๔๔}ผู้^{๔๕}ใหญ่^{๔๖} พ่อ^{๔๗}ไม่^{๔๘}เหมือน^{๔๙}กับ^{๕๐}พ่อ^{๕๑}
คน^{๕๒}อื่น^{๕๓}ๆ^{๕๔} บาง^{๕๕}คน^{๕๖} ซึ่ง^{๕๗}ใช้^{๕๘}อำนาจ^{๕๙}เขม^{๖๐}ย^{๖๑}นต์^{๖๒}เพื่อ^{๖๓}
ให้^{๖๔}ลูก^{๖๕}มี^{๖๖}ความ^{๖๗}อ่อน^{๖๘}น้อม^{๖๙}มอย^{๗๐}ใน^{๗๑}โอวาท^{๗๒} ผิว^{๗๓}เนื้อ^{๗๔}
ของ^{๗๕}เจ้า^{๗๖} ไม่^{๗๗}เคย^{๗๘}สำ^{๗๙}ผัส^{๘๐}เช่น^{๘๑}นั้น^{๘๒}เลย^{๘๓} มี^{๘๔}ใช่^{๘๕}หรือ^{๘๖} ?
ฉ^{๘๗}นั้น^{๘๘}เมื่อ^{๘๙}หาก^{๙๐}ถึง^{๙๑}คราว^{๙๒}แห่ง^{๙๓}ชีวิต^{๙๔}ของ^{๙๕}เจ้า^{๙๖}เข้า^{๙๗}เช่น^{๙๘}นั้น^{๙๙}
เจ้า^{๑๐๐}จะ^{๑๐๑}กล^{๑๐๒}ย^{๑๐๓}กลับ^{๑๐๔}ไป^{๑๐๕}เป็น^{๑๐๖}ลูก^{๑๐๗} หัว^{๑๐๘}ท้อ^{๑๐๙} หัว^{๑๑๐}แข็ง^{๑๑๑} แล้ว^{๑๑๒}
พ่อ^{๑๑๓}จะ^{๑๑๔}เสีย^{๑๑๕}ใจ^{๑๑๖}มาก^{๑๑๗}ที่^{๑๑๘}ไป^{๑๑๙}ยก^{๑๒๐}ครอง^{๑๒๑}เล^{๑๒๒}ย^{๑๒๓}กับ^{๑๒๔}เจ้า^{๑๒๕}มา^{๑๒๖}ด้วย^{๑๒๗}
ความ^{๑๒๘}รัก^{๑๒๙}แล^{๑๓๐}กร^{๑๓๑}ณา^{๑๓๒}สง^{๑๓๓}ส^{๑๓๔}ร^{๑๓๕} แทน^{๑๓๖}ที่^{๑๓๗}จะ^{๑๓๘}ยอม^{๑๓๙}
ด้วย^{๑๔๐}การ^{๑๔๑}ต^{๑๔๒}ย^{๑๔๓}ที่^{๑๔๔}เช่น^{๑๔๕}เขา^{๑๔๖} ทั้ง^{๑๔๗}หลาย^{๑๔๘} เจ้า^{๑๔๙}จง^{๑๕๐}คิด^{๑๕๑}ดู^{๑๕๒}
ให้^{๑๕๓}ดี^{๑๕๔}!”

หัว^๑ไธ^๒น^๓อ่อน^๔โยน^๕ของ^๖โช^๗ไร^๘คา^๙เดิน^{๑๐}รว^{๑๑}
ด้วย^{๑๒}คำ^{๑๓}พูด^{๑๔}เหล่าน^{๑๕}นี้^{๑๖} ซึ่ง^{๑๗}เจ้า^{๑๘}หล่อน^{๑๙}ทรา^{๒๐}ย^{๒๑}ได้^{๒๒}ก็^{๒๓}
ว่า^{๒๔} ล^{๒๕}้วน^{๒๖}เป็น^{๒๗}ความ^{๒๘}จริง^{๒๙}ทั้ง^{๓๐}สน^{๓๑} ตลอด^{๓๒}ชีวิต^{๓๓}ของ^{๓๔}
เจ้า^{๓๕}หล่อน^{๓๖} บิ^{๓๗}คา^{๓๘}ของ^{๓๙}เจ้า^{๔๐}หล่อน^{๔๑} ไค^{๔๒} ย^{๔๓}อม^{๔๔}
แล^{๔๕}ท^{๔๖}น^{๔๗}ถ^{๔๘}น^{๔๙}อม^{๕๐}เจ้า^{๕๑}หล่อน^{๕๒} — บิ^{๕๓}คา^{๕๔}คน^{๕๕}เค^{๕๖}ียว^{๕๗}ของ^{๕๘}ท่าน^{๕๙}
— ด้วย^{๖๐}ความ^{๖๑}เม^{๖๒}ตตา^{๖๓}ป^{๖๔}รา^{๖๕}ณ^{๖๖}ี^{๖๗}อย่าง^{๖๘}นี้^{๖๙} ค^{๗๐}ำ^{๗๑}น^{๗๒}อย^{๗๓}ก็^{๗๔}

มิ^๑ไค^๒ถ^๓ล^๔ว^๕า^๖ว^๗ริ^๘ยา^๙ห^{๑๐}ให้^{๑๑}กระ^{๑๒}เท^{๑๓}ียน^{๑๔}ใจ^{๑๕} ทั้ง^{๑๖}ร^{๑๗}ส^{๑๘}แห่ง^{๑๙}
การ^{๒๐}ต^{๒๑}ย^{๒๒}ด^{๒๓}ก^{๒๔}มี^{๒๕}เค^{๒๖}ย^{๒๗}เค^{๒๘}ย^{๒๙}ล^{๓๐}ม^{๓๑} เช่น^{๓๒}เค^{๓๓}ย^{๓๔}ว^{๓๕}กัน^{๓๖} จ^{๓๗}น^{๓๘}เจ้า^{๓๙}
หล^{๔๐}่อน^{๔๑}ถ^{๔๒}ก^{๔๓} อ^{๔๔}ิ^{๔๕}จ^{๔๖}า^{๔๗}ว^{๔๘}ริ^{๔๙}ยา^{๕๐}ใน^{๕๑}เร^{๕๒}อง^{๕๓}น^{๕๔} จาก^{๕๕} พ^{๕๖}ว^{๕๗}ก^{๕๘}เพ^{๕๙}อน^{๖๐}
ส^{๖๑}าว^{๖๒}ท^{๖๓}อ^{๖๔}ย^{๖๕}ใน^{๖๖}ว^{๖๗}ัย^{๖๘}เค^{๖๙}ย^{๗๐}ว^{๗๑}กัน^{๗๒}แท^{๗๓}ย^{๗๔}ท^{๗๕}ง^{๗๖}ห^{๗๗}ม^{๗๘} ท^{๗๙}่าน^{๘๐}ไค^{๘๑}
บ^{๘๒}ร^{๘๓}ร^{๘๔}ท^{๘๕}ก^{๘๖} หล^{๘๗}่อน^{๘๘}ไค^{๘๙} ด้วย^{๙๐}เครื่อง^{๙๑} ประ^{๙๒}ก^{๙๓}ม^{๙๔}กาย^{๙๕}ค^{๙๖}่าง^{๙๗}ๆ^{๙๘}
ผ^{๑๐๐}่น^{๑๐๑}ท^{๑๐๒}น^{๑๐๓}ก^{๑๐๔} เป็น^{๑๐๕} เขา^{๑๐๖} ใน^{๑๐๗} ความ^{๑๐๘} ผ^{๑๐๙}ล^{๑๑๐}ิ^{๑๑๑} ของ^{๑๑๒} เจ้า^{๑๑๓}หล^{๑๑๔}่อน^{๑๑๕}
แล^{๑๑๖}ไม่^{๑๑๗}ยอม^{๑๑๘} ให้^{๑๑๙}พ^{๑๒๐}ว^{๑๒๑}ก^{๑๒๒} พ^{๑๒๓}เล^{๑๒๔}ย^{๑๒๕} น^{๑๒๖}าง^{๑๒๗} น^{๑๒๘}ม^{๑๒๙} เข^{๑๓๐}ม^{๑๓๑}ย^{๑๓๒}นต์^{๑๓๓}เจ้า^{๑๓๔}
หล^{๑๓๕}่อน^{๑๓๖}น^{๑๓๗}่า^{๑๓๘}ง^{๑๓๙}ท^{๑๔๐}เขา^{๑๔๑}เค^{๑๔๒}ย^{๑๔๓}กระ^{๑๔๔}ทำ^{๑๔๕}กัน^{๑๔๖}มา^{๑๔๗}ค^{๑๔๘}อ^{๑๔๙}เค^{๑๕๐}ด^{๑๕๑}เ^{๑๕๒}ก^{๑๕๓}อื่น^{๑๕๔}ๆ^{๑๕๕}
ท^{๑๕๖}อ^{๑๕๗}ย^{๑๕๘}ใน^{๑๕๙}ป^{๑๖๐}ก^{๑๖๑}ร^{๑๖๒}อง^{๑๖๓}เล^{๑๖๔}ย^{๑๖๕}เม^{๑๖๖}เ^{๑๖๗}ค^{๑๖๘}้น^{๑๖๙}อย^{๑๗๐} ถึง^{๑๗๑}แม้^{๑๗๒}อา^{๑๗๓}การ^{๑๗๔}
ก^{๑๗๕}ิ^{๑๗๖}ร^{๑๗๗}ิ^{๑๗๘}ยา^{๑๗๙}ภ^{๑๘๐}า^{๑๘๑}น^{๑๘๒}อ^{๑๘๓}จะ^{๑๘๔}เค^{๑๘๕}ร^{๑๘๖}ง^{๑๘๗}ข^{๑๘๘}ร^{๑๘๙}ม^{๑๙๐} ท^{๑๙๑}่าน^{๑๙๒}ก^{๑๙๓}็^{๑๙๔}ย^{๑๙๕}มี^{๑๙๖}ความ^{๑๙๗}
ก^{๑๙๘}ร^{๑๙๙}ณา^{๒๐๐}อ^{๒๐๑}่อน^{๒๐๒}โย^{๒๐๓}น^{๒๐๔}กับ^{๒๐๕}เจ้า^{๒๐๖}หล^{๒๐๗}่อน^{๒๐๘}เส^{๒๐๙}ม^{๒๑๐} ฆ^{๒๑๑}ณะ^{๒๑๒} เม^{๒๑๓}ื่อ^{๒๑๔}
ย^{๒๑๕}็น^{๒๑๖}ประ^{๒๑๗}จ^{๒๑๘}ัญ^{๒๑๙}ห^{๒๒๐}น^{๒๒๑}า^{๒๒๒}ค^{๒๒๓}า^{๒๒๔}อ^{๒๒๕}ย^{๒๒๖}ใน^{๒๒๗}เว^{๒๒๘}ล^{๒๒๙}า^{๒๓๐}นั้น^{๒๓๑} โช^{๒๓๒}ไร^{๒๓๓}คา^{๒๓๔}
ค^{๒๓๕}ระ^{๒๓๖}ท^{๒๓๗}น^{๒๓๘}ก^{๒๓๙}ั^{๒๔๐}ก^{๒๔๑}ิ^{๒๔๒}เค^{๒๔๓}ย^{๒๔๔}ว^{๒๔๕}ว่า^{๒๔๖} เจ้า^{๒๔๗}หล^{๒๔๘}่อน^{๒๔๙} ไม่^{๒๕๐}ส^{๒๕๑}า^{๒๕๒}ม^{๒๕๓}ารถ^{๒๕๔}
จะ^{๒๕๕}ป^{๒๕๖}ฏิ^{๒๕๗}เส^{๒๕๘}ษ^{๒๕๙} ไม่^{๒๖๐}กระ^{๒๖๑}ทำ^{๒๖๒}ตาม^{๒๖๓}ความ^{๒๖๔}ประ^{๒๖๕}ส^{๒๖๖}ง^{๒๖๗}ค^{๒๖๘}์^{๒๖๙}ของ^{๒๗๐}ท่าน^{๒๗๑}
ไค^{๒๗๒}เสีย^{๒๗๓}แล้ว^{๒๗๔} ถึง^{๒๗๕}แม้^{๒๗๖}ว่า^{๒๗๗}ความ^{๒๗๘}มี^{๒๗๙}รู้^{๒๘๐}ส^{๒๘๑}ัก^{๒๘๒}ใน^{๒๘๓}เร^{๒๘๔}อง^{๒๘๕}น^{๒๘๖}น^{๒๘๗}
จะ^{๒๘๘}ท^{๒๘๙}ร^{๒๙๐}มา^{๒๙๑}น^{๒๙๒}ห^{๒๙๓}ัว^{๒๙๔}ใจ^{๒๙๕}เจ้า^{๒๙๖}หล^{๒๙๗}่อน^{๒๙๘} ร^{๒๙๙}้าย^{๓๐๐}แรง^{๓๐๑} เพ^{๓๐๒}ียง^{๓๐๓}ไร^{๓๐๔} ก็^{๓๐๕}จำ^{๓๐๖}
ค^{๓๐๗}อ^{๓๐๘}ง^{๓๐๙}ท^{๓๑๐}น^{๓๑๑}!

“ไค^๑ไป^๒ร^๓ค^๔ย^๕ก^๖โท^๗ษ^๘ให้^๙แก่^{๑๐}ลูก^{๑๑}เ^{๑๒}ก^{๑๓}เ^{๑๔}ก^{๑๕}ระ^{๑๖} คุณ^{๑๗}
พ^{๑๘}่^{๑๙}อ^{๒๐}ที่^{๒๑}รัก^{๒๒}” เจ้า^{๒๓}หล^{๒๔}่อน^{๒๕}พ^{๒๖}ม^{๒๗}พ^{๒๘}า^{๒๙}อ^{๓๐}ก^{๓๑}มา^{๓๒}อย่าง^{๓๓}ว^{๓๔}เ^{๓๕}ียบ^{๓๖}ๆ^{๓๗}
ด้วย^{๓๘}ส^{๓๙}ำ^{๔๐}เ^{๔๑}ย^{๔๒}ง^{๔๓}เค^{๔๔}ร^{๔๕}ว^{๔๖}ี่^{๔๗}ๆ^{๔๘} คล^{๔๙}้าย^{๕๐} กับ^{๕๑}เส^{๕๒}ย^{๕๓}ง^{๕๔}ๆ^{๕๕} ของ^{๕๖}น^{๕๗}ก^{๕๘}
พิ^{๕๙}ร^{๖๐}า^{๖๑}ย^{๖๒} ใน^{๖๓}ห^{๖๔}น^{๖๕}า^{๖๖}ัน^{๖๗}ค^{๖๘}ร^{๖๙}ึง^{๗๐}เค^{๗๑}ร^{๗๒}ิ^{๗๓}ย^{๗๔}ของ^{๗๕}ซ^{๗๖}ำ^{๗๗}ท^{๗๘}อง^{๗๙}ก^{๘๐}
อ^{๘๑}่อน^{๘๒}โย^{๘๓}น^{๘๔}ลง^{๘๕}พล^{๘๖}ัน^{๘๗}

“อา^๑! ก^๒ัน^๓เจ้า^๔ก^๕็^๖ค^๗อ^๘ก^๙อม^{๑๐}ล^{๑๑}ิ^{๑๒}ย^{๑๓}า^{๑๔}อัน^{๑๕}ท^{๑๖}อม^{๑๗}ท^{๑๘}ว^{๑๙}าน^{๒๐}
ของ^{๒๑}พ^{๒๒}่อน^{๒๓}น^{๒๔}เ^{๒๕}อง^{๒๖}!” กล^{๒๗}่า^{๒๘}ว^{๒๙}แล้ว^{๓๐}ท่าน^{๓๑}ก็^{๓๒}ไค^{๓๓}ม^{๓๔}ตัว^{๓๕}

ลงมพิทหน้าผากด้วยความปลอดภัยไทย
“ในวันพรุ่งนี้ ข้าก็ขออภัย จะต้องไปรับข่าว
อื่นคน แลจากนั้นไปจะจนพระจันทร์เต็มดวง
ในคราวหน้า เจ้าก็จะต้อง เสร็จมตัว เข้าพิธี
วิวาห์ละ” ท่านแก่งทำเป็นไม่สังเกตเห็น
ความกลัวแลหวั่นหัวหน้ที่สนระวีว ไปทั้งร้างอัน
แน่นน้อย เมื่อใกล้คืบคำเช่นนั้น แลภายหลัง
ที่ใดก็คอย เฝ้ายบิการัยมจร อีก ครึ่งหนึ่ง แล้ว
ท่านก็นำคนออกจากห้องไป ทิ้งให้เจ้าหล่อน
ยืนนั่งอยู่คนเดียว ภายใต้อาสนาที่ แสงน้อย
เยื้องย่น รวบรวมพร้อมสรวลแห่งความหมก
หมอง ซึ่งหล่อนทำขึ้นด้วยทองเหลืองประภัสฐาน
อยู่ในท่ามกลางแห่งความเงี่ยเหงาฉนั้น.

“แพตมาห์!” เจ้าหล่อนเรียกแม่นม
ที่ชอยพลของเจ้าหล่อนด้วยคำอีกอีก แพต
มาห์เป็นสตรีชราชานเขียน^๓ ผิวดำเป็นมัน
มีหัวเงินห้อยอยู่ที่ ไชยนิครุณ ฝึกรูปข้างหนึ่งอย่าง
ไม่น่าดู “เกิดเรื่องใหญ่โตแล้วละ จะทำ
อย่างไรได้เล่า? คุณพ่อยังคืบให้ฉันแต่งงาน
กับชาติออคาล — พ่อหม้ายถึง ๒ ครั้งเขาแล้ว
แลภายในเดือนฉันก็ต้องเป็นเจ้าสาวของเขา
— เจ้าสาวของเขาแก่นั่นแล้ว โอ! แพตมาห์

ฉันทำไม่ได้จริง ๆ นะ ไชยเอ๋ย! ถ้าฉันต้อง
เป็นเช่นนั้นก็ไม่แปลกอะไรกับการที่ฉันจะไปอยู่
กับพวกภคเท้านั้น หล่อนต้องช่วยให้ฉันพ้น
ขุมมรณให้ได้”

สตรีชราชานเขียนโคลงคืบระไปมา.

“ไม่ได้หรอก แม่พิรายของฉนั้น ถ้า
คุณพ่อของหล่อนมีปัญชามาเช่นนั้นแล้ว ก็
การ อันนั้น จะต้อง กระทำให้สำเร็จ ผลักเกี่ยว
จริงอยู่เขาเป็นเจ้าสาวที่ไม่เหมาะ แลไม่สมกับ
ความงามอันแรกเริ่มของหล่อน แม้เขาเป็นคน
มีมั่งศรีสุข มากคนหนึ่งแล ในบ้านของเขา
หล่อนก็จะถูกห่อหุ้มไปด้วยความนุ่มนวลอย่าง
พอใจเท่านั้น”

แม่สาวน้อย จ้องมอง ด้วยดวงตา เขิกกว้าง
คำสนิรวารัตติกาล.

“นั่นหล่อนก็อีกคนหนึ่งเหมือนกันนี้ แพต
มาห์ หล่อนล้ม ความลับของฉนั้นแล้วละขอ
ความลับ ที่ได้กระซิบกรอกให้แต่เมื่อเป็นวาน
นี้เท่านั้นเอง.

แพตมาห์ ยกวน ขนแตรวมผปาก แล
เหลียวคอบ ๆ โดยเร็ว “อย่า ๆ! สาวน้อย
อย่าพูดพล่อย ๆ เช่นนั้น ก็เลย จะไม่ใครมา

นุเขียน : คือชาวไคคยที่ พวกที่อยู่ตามแถบทะเลทรายในอียิปต์.

พ.ศ. ๒๔๗๐

รองเท้านารี

แอบไต่บันไดขึ้นเข้าโรงเก็บของ ที่จริงฉันก็จำ
เรื่องอย่างนี้ไม่เกี่ยวสาของอาวรณ์คนเข้าชุลยนั้น
ไต่เสมอ แต่เรื่องเขาๆ เช่นนั้นจะต้องละม
กันเสียทีในเวลานี้ แลหล่อนจะต้องไม่ไปพ
กัยเท็กหนุ่มนั้นอีกเลย!”

“แต่ฉันรักเขานะ แพตมาห์” เจ้าหล่อน
วิงวอนด้วยความเศร้าสลด “เขายัง กำลัง
หนุ่มแน่น แลสละสลวยมาก เพียงแต่ไต่พ
เพลงขลุ่ย ของเขาก็น่ากับไต่บันไดลง ลมโชย
ต้องโยอาลัยมันดี ในสวนของฉัน แม้จะประสาน
กับ สายตา อันเป็นสงาราม ของเขาก็เหมือนกัน
จึงมอง ลงไป ในสระน้ำ อันใสบริสุทธิ์ — การ
สัมผัสต้องกับมือของเขาคือความนุ่มนวลแห่ง
กลีบกุหลาบ เช่นนี้แล้ว ถ้าหาก ฉันได้เป็น
เจ้าสาวของเขาละก็ — — —”

สตรีชราซึ่งซิกซัน ด้วยสำเนียง อันแสง
ว่าไม่พอใจ.

“พูดอะไรไป ๗ เช่นนั้น เหลวไหลใหญ่
เสียแล้ว” หล่อนกล่าวห้วนๆ “ถ้าฉัน
รู้ว่าการลักลอบพบปะกันในสวนจะทำให้ ยังเกิด
การชุกชุมเช่นขึ้นแล้ว ฉันคงจะเขียนหล่อน
เสียเองทีเดียว แลคงจะไม่ปล่อยปล่อยละเลย
ให้เป็นเช่นนั้นเป็นแน่ ฉันมิหวัง คิดแต่ว่า
เป็นด้วยความคณของของเก็กุ่น ๗ แลพอที่จะ

อภัยให้ ไต่แก๊ส ที่พึงจะถูกคลุมหน้า เมื่อไม่เข้า
เช่นหล่อน ถ้ารู้เสียแต่แรกว่า หล่อนจะ
เลียดโอกาสเอา จากความปรารถนา ของฉันเช่น
นี้ละก็ ฉัน คงขาย ความลับ แก่คณพ่อของ
หล่อนเสียเมื่ออาทิตย์ก่อนนั้นแล้ว!”

ในขณะที่คำพูดเหล่านั้นหล่นออกจากปาก
นางนม สีของดวงหน้าก็หม่นอย่างหม่นทวิง
ของโซไรคา ก็เปลี่ยนแปลงไปทันที. จนใน
วินาทีนั้นเองหล่อนยังมีหวังลงมอแต่ว่า แพต
มาห์คงจะ ช่วยเหลือ หล่อน ปลดปล่อย ยึดเข้า
ทุกซั ร้อนซึ่งกำลังมาข้างหน้าไต่ ยัง หรือ
ยิ่งกว่านั้น คงจะช่วยให้เจ้าหล่อน ไต่แต่งงาน
อยู่กับเสียกับ ชายหนุ่ม รูปงาม คนเข้าขลุ่ยของ
หล่อน ซึ่งหล่อนได้ยอมมอบดวงใจให้แก่เขา
เป็นการ ตอแยแทน การร่ำ ราพรหม ใน เรื่องรัก
ของเขาต่อหล่อนเสียแล้วนั้น จนกระทั่งวันนั้น
ทุก ๗ สิ่งๆ ๗ อย่าง ก็เหมือนจะสร้างสมขึ้น
ไว้อย่างนุ่มนวลเพื่อความรักของเจ้าหล่อน
ชีวิตก็เต็มไปด้วยความรื่นเริงผาสุก ไม่ต้อง
เป็นทุกข์ ร้อนถึงสิ่งใด ๗ เลยในโลก แลถึงแม้
หล่อน จะรอบรู้ ได้ อย่างไร ๗ ใน ประเพณีการ
แต่งงาน ของชาวเคียวกัน นั้นก็ตาม หล่อน
ก็ทำได้เคยนักรหรือเคยฝัน แต่มันยังไม่ว่าหล่อน
— โซไรคาผู้ซึ่งพร้อมแล้วด้วยความงาม แล

ค. ไชยตินันท์

เมษ

วัยทัน " ที่เที่ยว "

"อา! พ่อยอครึก มีเรื่องเกิดขึ้นมากมาย
นักในช่วงเวลานี้น้อยนักแหละ " ไชยโรคา
ถอนใจใหญ่ พยายามทำให้เข้าใจส่วน
ของเขาอย่างเต็มที่ " ก็ฉันถูกหมั้นเสียแล้ว
คุณพ่อท่านได้จัดการ ให้ให้ คิณ เป็นเจ้าสาว
ของ ชาก็ออล ภายใต้นั้น แลเชอ์คง
จะทราบ ได้ คิณแล้ว จะ ไม่มี หนทาง ไก ๆ อีกที่
คิณ จะทำได้ นอกจาก จะ ปฏิบัติ ตามคำ ของ
คุณพ่อท่านเท่านั้น! "

คำพูด ของ สาว รัก มี อำนาจ อย่างแรง ที่
กระทำ ให้ มาณพหนุ่ม ต้อง ตั้งใจ ในขณะ แรก
แขนทั้งสองยังคงอำ ประคองหญิงที่รัก อยู่โดย
ปราศจากอากิปรเคลื่อนไหว มีสมองตันคล้าย
ถูกมหาพิรามีท ภัยถามอยู่เบื้องบนแล้วว่าจะมี
ความขบถออกครั้งหนึ่ง ก็คือเมื่อสยบดวงตาอัน
อ่อน โยน ทั้งคู่ เหย ขนมา ประสาน อีกครั้งหนึ่ง
"อะหล่าห์ " เขาพิมพ์

เขา ทั้งสอง ได้ นั่ง ประทับ ทั่ว กัน แลกัน เป็น
เวลานานภายใต้ ไม้ยา แลส้นนธรรแห่งออกัส
ซึ่งกำลังขานอยู่ชาวสพริ่ง ด้วยคำพูดอันแสดง

ความรักแลการกตัญญูแล้วโลมอย่างทุกที เขา
ไค้อันวอนให้หล่อนปฏิเสธความประสงค์ ของ
ผู้ใหญ่เสียทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้วว่า การขัดขืน
ความประสงค์ เช่นนั้น ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ ใน
แผ่นดินที่มีความนับถือยำเกรงต่อประเพณีของ
บรรพบุรุษอย่างเคร่งครัดเช่นนั้น แลถึงแม้
เขาจะรู้ว่า ไชย ของเจ้าหล่อนได้ถูก ประทับ
ตราเสียเรียบร้อยแล้ว แต่ความรักจะไม่พอง
ถึงเหตุผลอันใดเลยในโลก ความรักอันสุด
แรงกล้า ซึ่งมี อำนาจ อัน ปรากฏ อา ชัก ให้
ดวงใจที่อมรม อย่างที่เปลี่ยนแปลงได้ ด้วย
ความรัก เท่านั้น ยังอาจ โคน มหาบรรพต ซึ่งมี
รากเง้า คงอยู่ยงคงทนด้วยการกระทำที่หล่ง
ในอำนาจ แค้นเพียงใจของมาณพ ซึ่งแม่แต่
รากหรือความขบถก็ยังน้อยนัก จะมีบาง
ก็แต่สงสัย ฉะนั้นจะไม่ตกเป็นเหยื่อความรัก
เจียวหรือ ใน เมื่อ โลหิต กำลัง ร้อน ระอุ อยู่ ใน
ดวงใจอันกระหายของชายหนุ่ม; ด้วยชีวิต
แลร่างกายอันหนุ่มแน่นของเขา เขาก็ได้พลี
ให้เพื่อความรัก ของเขา ซึ่งมีอยู่ ต่อส่วนน้อยผู้
มขยดวงวิญญาณให้แก่เขาจนสิ้นแล้วเช่นกัน!

๓. วัยทัน : เป็นเดือน ที่ ๘ ของ ข้ามยมหะหมัคศาสนา ราว ๆ เดือน ๔ ของไทยทาง
จันทร์คติกาล ตลอดเวลานั้น คำนึงคน จะต้อง ทรมาณ ตน อออาหาร ทุก ๆ อย่าง แม้ แต่
น้ำลาย ก็มี ให้ลวง ล้าคือ จาก เวลารุ่งอรุณจนเวลาอัสดงคตแห่งดวงอาทิตย์

กระนั้นก็ คำพูดต่าง ๆ ความฉุนโกรธ หรือการรำไให้ ด้วยความเสียใจอย่างยิ่งของเขา เหล่านั้นใด ๆ ก็ตาม หายยงลืให้ข้อเขาได้ไหม แต่เมื่อ ค่างก็รู้สึกเชื่อมั่นแน่นอนแล้วว่า หล่อนจะคือจถูกควมอย่างกวดขันในระหว่างเวลา ๒-๓ อาทิตย์แห่งความเป็นสาวอยู่นี้ เขาทั้งก็ตระหนักแน ที่เคียวว่าหนนแหละจะเป็นวาระสุดท้ายแห่งการไคพยปะของเขาทั้งสองแล้ว.

เมื่อมีความรู้สึกเช่นนั้น ความเศร้าใจ—ความหมกหมองครั้งสุดท้ายประกอบกับความยินดีครั้งหลังที่สุดแห่งการพยปะ ย่อมมีอำนาจรื้อนยัง รวากัยพระเพลิง ที่จะมาแตกเลาเราให้ทองใจหนุ่มสาวซึ่งหวังต่อความกระตือรือร้นสวาทให้มพิช แรงกล้า จนสุดอำนาจ แห่งความรู้สึกใด ๆ ส่วนสำหรับความขมสข ที่จะได้รับจากความรักในกันแลกันเป็นครั้งสุดท้าย! ผู้เป็นหญิงนอนทอดศรีวังเลอยอยู่ในวงแขนของมานพอย่างไมไหวกาย ในขณะ ที่เขาเลาโลมอย่างคลั่งไคล้ พลาจ กระซิบ บอกความรัก เป็นกาพย โคลง มีความรู้สึกเสียวก้าชายแลดวงหทัยเลอนลอยอย่างไม่มีสิ่งยหนียว ความรู้สึกในวิญญาณดวงใจคล้ายอยู่รอบๆ ขวงประ โคม ุริยยาก่กันครึ ใน สรวงสวรรค์ หล่อนยอม—

ยอมแล้ว ใน ความสวาทห้วง ของเขา โดย ครึ่งน อา เป็น ครั้ง สุดท้าย ที่เขา จัก ได้ แสวงความรัก อัน แท้จริง ต่อ เจ้าหล่อน ได้ ก็ถึงเจ้าหล่อนจะ ใช้อำนาจ อันใดเล่า ที่จะหวงห้ามเขาไว้ ได้ จนในที่สุดจึงถึงวาระของเจ้าหล่อน บ้าง เจ้าหล่อนกระทำไ้แม่แต่ผู้้ที่เจ้าหล่อนบูชา แลบูชา เจ้าหล่อน อยู่ แล้ว ก็ ไม่วาย ที่จะปลากใจ ในการยิวนของเจ้าหล่อน ที่คอยแทนเขาไ้เพิ่มทวีขึ้นอย่างแรงกล้า — — — !

แต่พอพระอาทิตย์ส่องแสงขึ้นเต็มดวง เขาทั้งสองก็จำต้องพวจากากัน ไชไรไคต้องหนีกลัยไปคล้ายร่างยัศพา อันซึกสลก สู้ยังห้องของเจ้าหล่อน ด้วยความ ระ โหยหวล ส่วนชายหนุ่ม ก็จะต้อง ระเหะหน ไปตามทะเลทราย ด้วยทรวงอันร้อนแลดวงใจอันร้าวระทม มีแต่ขลุ่ยผู้ซอสุดท้าย เป็น เพื่อน ใน ยามยาก อยู่แต่สิ่งเดียวเท่านั้น !

ความสงสัย ของแพตมาห์ จะกระเคียงขึ้น หรือเปล่า ไชไรไคก็หาอาจทำนายได้ ไม่ แต่ใน ระหว่าง เวลา ๒ — ๓ สัปดาห์ สุดท้าย นั้น ความหม่นเฝ้าระวังรักษาย่างเคร่งครัดไม่เคยหย่อนลงเลยแม้แต่ขณะเดียว ฉนั้นการพยกันระหว่าง ผู้รักทั้งสองจึงเป็นไปไม่ได้ โดยไม่มีโอกาสเลยเลยแม้จะได้นัดแนะแผนอุบายแก่กัน

ด. โขตินันทน์

เมษ

แลกกันไว้อย่างวิปลาดแล้วก็ตาม

วันหนึ่ง ๆ ค่อย ๆ ล่วงไปตามลำดับ แต่
ในวันหนึ่ง ๆ นั้นเองก็เหมือนกับว่า จะเป็นเวลา
สักกัลป์หนึ่งของชีวิต จะต้องจำใจเป็นเจ้าสาว,
แก้มที่เคยเป็นพวงปลั่งเปล่ง บัดนี้ ถูยบชัค
ร่วงโรย แขนขาซึ่งเคยมีมนวลก็ผิดแปลกไปจาก
รูปทรงอันพึงตา ถึงแม้จะมีอาหารที่เทียบมา
ให้อย่างโอชะสำหรับบำรุงร่าง มังสาหาร
อันตระการตาน่าลิ้มลอง หรือน้ำผึ้งทอຍວល
กล้วยของหอม พร้อมกับเครื่องคัมภีร์กล่าวถึง
ซึ่งนางแพทมาหิ จักสรรค มาให้ประจำวัน นั้น
ก็ตาม หาทำให้เจ้าหล่อน พนฟู จน แต่
อย่างใดไม่

แม้แต่บิดาของเจ้าหล่อนเองก็ออกประหลาด
แปลกใจในรูปร่างอันร่วงโรย ของเจ้าหล่อน
แลแม้ท่านจะมีโลกหยาบผ่อนอำนาจ ลงเลย
สักหน่อยในการบังคับบัญชาเจ้าหล่อนก็ แต่
ท่านก็ยังเอาใจใส่ แลปลื้มอย่าง มีพึงหวังแก่
ธิดาสาวของท่านในช่วงเวลาครั้งหลัง ๒-๓ สัปดาห์
คาหะ ซึ่งยังอยู่ภายใต้ร่มไม้ชายคาของท่าน
เป็นอย่างดี!

ในที่สุดพิธีการวิวาห์มงคลก็มาถึง เมื่อ
พิธีเล็ก ๆ น้อย ๆ เบื้องต้น ได้ตกลงกันสำเร็จ
เรียบร้อยแล้ว ทั้งการ รัยให้ ให้อำนาจใน

กันแลกกัน ห้าง ของเจ้าสาว ก็ได้ริบความ
ตกแต่งด้วยพรมผืนใหม่ปูอยู่เต็มห้อง ม่านแพรว
ปักดอก กล้วยใหม่ สีสทอง เป็น ดวงเด่น แฉวน อยู่
รอบ ๆ หนาสีชมพู แลในวาระสุขแห่งวัน
ของชีวิตอันไม่เคียงสาของหล่อน เจ้าหล่อน
พร้อม ด้วย เพื่อนเจ้าสาว ก็เดินเข้าสู่อ้อมอก
ชำระกาย แลใช้เวลา ๒-๓ ชั่วโมง พิธีการ
สักท่าย อยู่ใน ท่ามกลางความ ครั่งการอุยยา,
พคะเข้าหยอกแลเสียงหัวเราะ อันลั่น แต่เกิด
ขึ้นจากการล้อเลียนของเจ้าหล่อนเหล่านั้นเอง!

ไม่มีสิ่งใดเลยที่พอจะทำให้การวิวาห์ของ
ธิดาช่างทองควักความเลอโฉมหน้าได้ จะถูก
งกและเวณเสีย; ครั้นเวลาครีตกาลอันเย็น
เครื่องหมายแห่งการพักผ่อน เพื่อความสงบสุข
ล่วงเข้ามา ยุกคลุมในบริเวณ หนึ่งบ้าน ริมทะเล
ทราย, เสียงลมทางทิศใต้ โยกพัดค้องสวนส้ม
พั่งวังเวงใจ; ทุก ๆ ระยะเวลาแล้วพระพาย,
คอกไม้ทุก ๆ คอกแลคราทุก ๆ ก็ก็เหมือนกับ
จะกล่าวอานวยแต่ความรัก แลในขณะนั้นแหละ
ก็การลงอาญา ราวกับกลิ่นจำรอง เครื่องทรงมาน
ของโซไรทากัได สิ้นสกลลง เจ้าหล่อน ก็จำ
ต้อง ถูก โยนไป ขึ้น เป็นสัตว์ ของ ชาคิอคา
ชายชราแต่เวลานั้น!

เมื่อ ดวงจันทร์ ได้ผ่านพ้นไปแล้วหลายข้อ

หลายครั้ง แห่ง ซดหยกัซ โซไรกา จึงได้
 ย่างเท้า เข้าสู่ ที่ ฟานัก ของ เจ้ายาว ด้วยความ
 โศกเศร้า ใจจริงอยู่ เขาได้วิงวอนเจ้าหล่อน
 ด้วยความกรุณา ของก้านนั้น ๆ ก็ทำให้
 เช่นนั้นแล้ว ก็ แต่เขา ก็ยัง ใช้ อำนาจ ในสิทธิ์
 ของเขา ที่มี อยู่เหนือ เจ้าหล่อน เนื่องจากการ
 วิวาท ให้ เจ้าหล่อน ต้อง ยอม ผ่อน ตาม ความ
 ปรารถนาของเขาทุก ๆ สิ่งแต่ทุก ๆ ขณะ แล
 เมื่อวันคืนค่อยล่วงลี้ไป เจ้าหล่อนก็เลยกลาย
 กลายไป เป็น เสมือนหุ่น อันปราศจากวิญญาณ
 เต็มไปด้วยความหวาดหวั่น แลยอมให้เขา
 จับเช็ดเล่นตามแต่ความพอใจ !

อนึ่งจริงคงใจโอนนัยของเจ้าหล่อนกำลัง
 แดกร้าว ราวระทมอยู่ใน อู่ เพื่อความรัก
 ของอะมารีน คนเข้าขลุ่ยนั้นเอง ! เจ้าหล่อน
 มิได้พบปะหรือแม้แต่เห็นหน้าเขาอีกเลย เพราะ
 วันแห่งความอศิรภาพ ของ เจ้าหล่อนได้สึกสัน
 ไปเสียแล้ว เจ้าหล่อนก็ได้แต่กินเล่นอยู่ด้วย
 ความ กลัดกลุ้ม ภายในส่วน หรือบนหลังคาอัน
 แขนงของที่พักเจ้าหล่อนเท่านั้น แต่ถึง
 แม้เจ้าหล่อน จะมีได้พบเห็น เขาเลย ก็ ตาม
 เจ้าหล่อนก็ยังได้ฟังถึงเขาอยู่ทุกขณะแห่งวาระ
 อันแสนเหงาอย่างมีวิเศษสุด ภาพของเขา
 ก็มาปรากฏอย่างยากที่จะหาเวลา ห่างออกจาก

สายตาของเจ้าหล่อนได้ทีเดียว !

วันหนึ่ง— ในเมื่อความหวังของเจ้าหล่อน
 เกือบจะสูญสิ้น ในเมื่อเจ้าหล่อนเกือบจะหมด
 ตนให้อยู่แต่ในถิ่นอันปราศจากกิเลส เช่นชาว
 บรรพประเทศอย่างแท้จริง เสียแล้วนั้น — ได้มี
 สิ่งอันหน้ามหัศจรรย์บังเกิดขึ้น !

ในขณะที่เจ้าหล่อนนั่งจมอยู่ในความหวังค
 บนหลังคา, มองคว่ำว่ากำลังเล่นสมอยู่รอบ ๆ
 ยอดโคมแห่งโบสถ์อันขาวสะอาด เบื้องล่างอย่าง
 สดกตลก ๆ นั้น เจ้าหล่อน ได้ยิน เสียงขลุ่ย
 บรรเลงเพลงมาตามกระแสลม !

เจ้าหล่อนวิ่งไปที่ชายหลังคา แลมองกวาด
 ลงไปในสวนเบื้องล่างในทันที ! ไม่มีมนุษย์
 คนใดอยู่ในสายตาเลยนอกจากคนทำสวนกำลัง
 เกี่ยกวาดกลีบกุหลาบที่ร่วง โรยลงเหนือหนทาง
 ปรายด้วยทราวยันขาวสะอาดเท่านั้น เจ้าหล่อน
 พยายาม สอดตา หาคคนเข้าขลุ่ย ผู้ที่ เจ้าหล่อน
 ขยชาอย่างหมดหวัง แลในทันทีนั้นคนทำสวน
 ก็เงยหน้าขึ้น — — — แล โอ ! สายตา
 นั้นตาล อันคมวาว ของอะมารีน ก็พลันประสาน
 กับสายตาของเจ้าหล่อน วิมลปากอันเปี่ยมด้วย
 ความรักของอะมารีนก็เปลือยคำว่า “ยอดรัก”
 ออกมาเบา ๆ ในวินาที นั้นเองโลกทั้งโลก
 ก็พลันเปลี่ยนจากความอ่อนเพลีย แลทวิไทย

ก. ไชยนิครันตน์

๑๐๖๒ เมษ

แห่งทะเลทรายมาสู่สวนสวรรค์ อีกวาระหนึ่ง
พระอะหล่าห์ผู้เจริญ! แต่อันครายมากนัก!
กระนั้นความรักก็ยังเยี่ยเบาะต่ออันคราย
ทั้งสิ้น แลยังจะเจริญแก่กล้าขึ้น ทั่วอันนั้น
เสียช้า ฉะนั้นการของเขาทั้งสอง จึงออกงาม
ขึ้นอีกครั้งหนึ่งเช่นเดียวกันกับชีวิตทั้งหลายจะ
พึงยอมเสียสละทุก ๆ สิ่ง ทุก ๆ อย่าง เพื่อกำ
สำเร็จผลสมความปรารถนาแห่งความรักนั้น ๆ.

ไม่มีใครรู้จัก อะมารันเลยในย่าน ซาคีออก
เนื่องด้วยเขาเป็นคนจน แต่ไม่มีข้อเสียของคุณ
ความก็แค่อย่างใด จึง ไม่มีใครจะเอาใจใส่
ต่อเขา แลในตำแหน่งคนทำสวนของซาคีออก
อาลี เช่นนั้น เขาจึง เจ้าออก ใจ อย่างสบาย โดย
ไม่มีใครทวงห้าม ข้อที่เขาจะวิ่งอยู่อย่างเกี่ยว
ลักมือให้ใครเห็นได้ว่า เขาใช้สายตา ขำเล็ง
ดูบนหลังคา ซึ่ง ชีวิต ของเขา กำลังไม่ผันอยู่
อย่างสุขสำราญเท่านั้น แลแน่นอนละ ที่ชีวิต
อันแทบจะกลืนกินกันได้คงรู้สึกไม่พอใจในผล
อันเล็กน้อยที่ความรักอันอวยให้มัน แต่เขา
ก็หยิ่งรู้ถึง ความยากลำบาก แลอันคราย ซึ่ง
ก็ขว้างอยู่ระหว่าง ทางดำเนินการ ของเขาได้
อย่างดี เพื่อความประสงค์ ในช่วงขณะนั้นเอง
เท่านั้นที่เขาถึงกับยอมตนเข้ามาเป็นข้าช่วงใช้
ของซาคีออกอาลี ผู้ซึ่งไต่ปล้นเขาเสียหมดแล้ว

ทุก ๆ สิ่งในชีวิต!
ตลอดเวลาเกือบ ๓ เดือนเต็ม ๆ แต่คง
คงจนทวยังปรากฏเป็นเสี้ยวเล็กราวยี่สิบ
ค้อย ๆ ขยายออกทุก ๆ คน จมจนกลายเป็น
รูปทึบทึมมืดใหญ่เป็นวงกลม ฉายแสงสีกาว
จับพันที่ฉิมพรวนาคอยู่นั้น ละคอนของชีวิต
ทั้งสองก็ยังคงยึดติดแกแสงแวววาวมา ซึ่งก็ไม่มี

ยथाทอะไรมากนัก นอกจากการลอบพิศแล
ชมโฉม, การพึมพำความรักอยู่ภายในดวงใจ
แลใช้สายตา เป็นเครื่องวิทย์ ไตรศัพท์ แล
ของกำนัลด้วยช่อมดลิ้น ๓ ข้อ เท่านั้นเอง ใน
วันหนึ่ง ๆ แลซาคีออกอาลีทำให้สังเกตเห็น
ความเปลี่ยนแปลง ของภรรยาสาวสวย ของเขา
ไม่ เจ้าหล่อนเคยเป็นคนว่านอนสอนง่ายแล
ยอม กระทำ ตามความ พ้อใจ ของเขาเสมอ ๆ
อย่างปราศจากวิญญานอย่างใดก็คงอยู่เช่นนั้น
กระนั้นความงามของเจ้าหล่อนก็ย่ำกรังกรังดวงใจ
ของเขาอยู่ ทั้งเขาก็ไม่เคยได้รับ ความพอใจ
จากการ คับรัย อย่างผาสุก อันควร จะ ได้จาก
ความเป็นเสน่ห์แห่งความงามแลความรุ่มร่าม
อย่างเต็มเปี่ยมมันเลยแม้แต่ครั้งเดียว!

กาลวันหนึ่ง ซาคีออกอาลีได้เข้าไป
หาภรรยาของเขาในห้อง ขณะที่เขาหล่อน
กำลังเลือกดูเครื่องใหม่แลแพรคลุมผ้าพิง แล

พ.ศ. ๒๔๗๐

รองเท้านารี

เมื่อได้ทำการทอนรับกันตามประเพณีแล้ว เขาก็ขยายข่าวสารของเขาให้แก่เจ้าหล่อนในทันที

“ฉันจะต้องออกเดินทางในคืนวันนี้แล้ว”

เขาคังคั้น “ในหมู่บ้านแห่ง ซิกิอิรวา หนทางเดินประมาณ ๓ วัน เขาต้องการให้ฉันไปทันที เพื่อจัดการ ในเรื่อง ครอบครัวยุคใหม่

บางอย่าง ฉันจะพยายามกลับมาให้ทันภายใน

๑ อาทิตย์ แต่ใน ระหว่างนั้น ก็จะต้องลา

หล่อนไว้ชั่วคราวแต่ฉันก็ทราบอยู่แล้วว่า หล่อน

ฉลาดเฉลียวรู้จักคิดรู้จักชอบแลก็ซื่อๆ ทั้งอยู่

ในโอวาทอย่างที่อยู่แล้ว คนรับใช้ของฉัน

จะคอยเฝ้าดูแลหล่อนอย่างก็จนกว่าฉันจะกลับ”

“ความประสงค์แก่ความยินดีของท่านใน

ทางใดย่อมจะต้องบรรลุความสำเร็จเสมอ คิฉัน

ไม่ซิกิขวาง” เจ้าหล่อน พึมพำเสียงอ่อย ๆ

เท่านั้น ก็เป็นข้อพอใจ แห่งชายชราแล้ว ทั้ง

เขาก็มีใจรู้สึกน่ายินดี แม้แต่ในวัยที่เกินความ

ยินดีในการ ที่เห็นภาพ ของความอิสระ แลความ

บรมสุข อยู่เบื้องหน้า นี้ ไ้เสีย ทะลุคราครั้ง

คงใจเจ้าหล่อนไว้แล้ว!

๐ ๐ ๐

ในที่สุดก็เป็นการง่ายละซิกิหนอ ที่ระทดตา

ล่องลงผู้คุมผู้ดูแลเจ้าหล่อน, ด้วยเขานั่น

สุขุม แล เฉื่อยแหลม ใน ปัญญา แห่งสตรีชาว

บุรพทิศ เจ้าหล่อนได้กะวาง แผนอุบายไว้

อย่าง เรียบ ร้อย สดวก แล ง่าย คาย จน เป็น ผล

สำเร็จก็อย่างยิ่ง!

หลายครั้งมาแล้ว เจ้าหล่อนเคยรับรอง

เพื่อนสตรีภายในห้องของเจ้าหล่อน แลเมื่อ

สามีของเจ้าหล่อนเห็นรองเท้านารีตรง วางอยู่

หน้าประตูห้องของหล่อนแล้ว เขาก็ต้องรู้ได้

ที่เรียกว่า ประเพณีได้ห้ามมิให้เขาเข้าไปใน

ห้อง ในขณะที่ สตรี จะคุย หรือ หัวข้อกัน อย่าง

ว่าเรึงแต่ลำพัง!

ด้วยการกระซิบกระซาบให้อาณัติสัญญา

ต่อกันชนหลังคา, เพื่อยาย บอกหญิงคนใช้

ผู้ดูแล ว่า จะมี ‘มาลีนาห์’ เพื่อนสตรี ของ

เจ้าหล่อน จะ มา หา เพื่อ คุย กัน ถึง เรื่อง การ

หมั้นหมายอะไรบางอย่างแต่ครั้งกระโน้น ฉะนั้น

หนทาง ดำเนินการ ก็ราบรื่น เรียบร้อยปราศจาก

อุปสรรคใด ๆ หมก เป็นการแน่นอน ‘มาลีนาห์’

เป็นข้อที่พวกสาวใช้ มิเคยได้ ยิน หรือรู้ก็เลย

แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่มีเหตุผลใดที่ควรจะคิดใจ

สงสัยในภริยาผู้มีความสงบบางแลดวงตาซึ่ง

ฉายแสง ต่อความ โกรธเคือง อยู่มีวิญญูเช่นนั้น

ในเวลาไม่นานนัก ผู้เยี่ยมเยือน ก็มาถึง ห่อหุ้ม

ร่างกายด้วยผ้าขาวอย่างมีเป็นรูป เดินกรัดกราย

มา ด้วย รองเท้านารี เสด็จ อย่าง ที่ สตรีอาหรับ

๓. โชตินันท์

๑๑๑๑๑ ๑๑๑๑๑

สวมกันโดยมาก แลถูกนำเข้าไปหาคุณนาย
แห่งคฤหาสน์นั้นในทันที

เป็นธรรมดาแห่งประเพณีนั้นกันอยู่แล้ว
ว่า ภายหลังที่ใด ให้น้ำชาผสมเชื้อให้มกลิ่น
สระแห่ง แล้ว เพื่อนสตรีนั้น ๆ ก็ย่อมจัก
ต้องการ ความอิศราภาพอยู่กัน ตามลำพัง เพื่อ
พักจากความล้นในเรือนรักอันเก่าแก่ครั้งกระโน้น
เขาทั้งสองได้แสดงบทบาทอย่างสันนิษฐานมคฤ
จนคนใช้พากัน ลอยกลับ ออกไปโดยปราศจาก
ข้อระแวงสงสัย ใน เมื่อได้วาง รองเท้าแตะ
สักร่างไว้หน้าห้อง เรียบร้อยแล้ว เมื่อไว้ว่า
บางทีนายผู้ชายอาจกลับมาโดยไม่รู้สีกตัวกัน
ก็ได้.

อาชา! หนทางสู่สวรรค์ของผู้รักทั้งสอง
นั้นกว้างง่ายตายแลวร้ายวนเสียจริง ๆ แลก็คือ
สวรรค์อันแสนสุขแท้จริงของผู้หนุ่มสาวผู้หวัง
ในความรัก อันสุดกมล แห่งกัน แลกัน เนื่องจาก
การที่ทั้งสองปราศจากกันเสียมานานวันด้วย.

วันแล้ววันเล่า รมย์จนเกือบถึงอาทิตย์
เช้าแล้ว ที่บ้านทราย อันหวานเจือย จิตต์
ดำเนินเรื่อย ๆ มา ในเวลาพระอาทิตย์อสดงคต

ผู้เฒ่าก็มาถึงโดยบรรดา ซึ่งนำขึ้นสู่ ส่วนบน
ราชของหลังคา แลภายในห้องอันระโหฐาน
ของเจ้าหล่อน โชโวกา ก็เอนกาย อยู่เหนือ
ฟูกหมอน อันอ่อนนุ่ม ด้วยกำม อันแดงเรื่อย แล
เร้าร้อน กับ สายตา อันเป็น ประกาย ด้วย ความ
พอใจ ยินดี ใน ความสนิท แล ความรัก อย่าง
ปลายปล้มแลเสียวระคล้อย ในการต้อนรับผู้รัก
ของเจ้าหล่อน!

ในวันสุดท้ายแห่งสัปดาห์อันแสนสำราญ
นั้น มีข่าวส่งมาจากชาติออสโตรโดยผู้ช่วยชื่อ
อย่างรีบเร่ง ว่านายผู้ชายแห่งคฤหาสน์นั้น
สามารถที่จะกลับมาภายในเวลากำหนดได้ แล
จะต้องเนิ่นนานไปอีกสัก๑สัปดาห์ เขาได้ส่ง
ของกำนัลมาด้วยหลายต่อหลายอย่าง มรกต
เม็ดเขื่อง ๆ ทยอยไม่ไต่เจียนนี้ เติมน้ำด้วย
แสงสีรุ้งอย่างงดงาม สร้อยคอประคำหยก
สีเขียว ผ้านวลหน้าอันงามพิศดารกับลายทอง
ยกลอก แลออก หลาย ๆ สิ่งที่เขาได้ฝากมา
โดยผู้ส่งข่าวชาว กายัล แลสิ่งทีทศทุกแล
พึงพอใจ ทศทุก สำหรับ เจ้าหล่อน ก็คือ ข้าว อัน
แน่นอนที่เขาจะยังไม่กลัมนานานวันเท่านั้น!

๔. กาบิล : เป็นสาขาใหญ่สาขาหนึ่งของพวกเบอรเบอร ซึ่งสืบเนื่องมาแต่พวกแซมมิเตส
มีถิ่นฐาน อยู่ตามภูเขาทางทิศเหนือแห่งทะเลทรายสะฮารา ซึ่งแต่ก่อนพวกคนกระจัดกระจายอยู่
ตลอดแนวของทิศใต้แห่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

พ.ศ. ๒๔๘๗

รองเท้านารี

“อีกอาทิตย์หนึ่ง โอพอยอกรัก! อีก ๗ วันแล้ว ค่ะ ฉันแห่งความสุข!” เจ้าหล่อน กระซิบในขณะที่ยืนด้วยเท้าหน้าอกของเขา แขนทั้งสอง ของเขาก็โอบรักไว้ แน่นกระชับในขณะที่ยืน

“แม่ อีก ๗ วันก็ แม่คงจันทน์ของฉัน — — — แต่แล้วตอนนั้นไปเล่า? ภายหลังแสง เรื่องรองของอาทิตย์อยู่แล้วก็มาช่วยกัน แห่ง ทะเลทรายอันร้อนรน, จาก สวนสวรรค์อัน บริบูรณ์ด้วยดอกผลสดรสละลือกลิ่นแห่งทะเล ทรายอย่างมีสีสัน, เมื่อ ลมรส แห่งความ สุขแล้วก็มาลงสู่ห้วงแห่งความหื่นคึกทุกข กระนั้นหรือ? ไม่ไหวหรอก แม่จันทน์ ของฉัน ฉัน จะยอม ละหล่อนไม่ได้เลยเป็น อันขาด! หล่อนจะยอมให้ ริมฝีปากอันหยาบ ปาน หนึ่งลิ้น ด้ง ถูกต้อง กับ แก้ม ของ หล่อน ซึ่ง ละเลียบก่อนกระนั้นหรือ? จะยอมให้เขาใช้ แขนอันขรุขระ คว้าเส้นเอ็นส้อมกอดร่างอันอ่อน ละมุนแลเปลี่ยนอย่างนุ่มนวลให้ประทุษกับ หันหน้าอกอันเหี่ยวแห้งของเขาหรือ? จะยอมให้ ความรัก ซึ่งเปรียบประดุจขลุ่ยแห่งกลีบทุกหลาย อันสดชื่น แลหอมหวาน กลีบกลาย เป็นมวง แห่ง ไร่สวน เหล็ก ของจำ ทรมานกาย อีกได้เยียว หรือ? อา! — — —”

เจ้าหล่อน ซบหน้า สักสั่น อยู่ภายในวง แขนของเขา!

“อย่าคะ โปรดอย่าพูดอะไรอีกเลย พ่อ ยอกรัก เธอรู้แล้วว่าคุณจะได้อยู่แต่ หนึ่ง ต้องกันหนาใช้กรรมไปกว่าจะหมดกรรม ถ้าหากกิดินจะหนีไปเสียกับเธอ ซาที่คออาลึ ก็คงจะออก ติดตาม แลประหารเรา ทั้งสอง เสีย เท่านั้น แลคุณพ่อของกิดินก็เหมือนกันจะต้อง รับ ทัก ถูก ลง โทษ แทน ความ ผิด ของ กิดิน ไม่ได้หรอกคะ พ่อทนหัว กิดินจะต้องอยู่ หนึ่ง หนึ่ง — — — แต่เรา ก็ยังมี เวลาเหลือ อยู่อีก ๗ วันนะ — — —”

อา! การเล้าโลมกันด้วยความรักเพียง ชั่วครู่อีกครั้งหนึ่งเขาทั้งสอง ก็ล้มหมอนนอน เก้า ในโลก นอกจากกันแลกัน! แต่ถึง จะห้อมล้อมอยู่ด้วยความเสียจะคล้ายพิศวาท แล ปลายปลมเพียงชมพูพวยพิมาน ก็ดี เขา ทั้งสองก็ยังคงใจจำแลเอาใจใส่ อยู่ว่า จะต้อง รมักจะวังคนให้ทั้งหนัก ฉะนั้นจึงไม่มีใครเลย ที่จะฟังซังกสลับแม้แต่บัดนี้ว่า เครื่องนุ่งกาย แลผ้าคลุมหน้า มาสินนี้เห็นได้ บัดนี้เอง เอร่าง อันสมทรง แลงดงามเป็นเงาความ ด้วยความ ปลายปลมในผลแห่ง ความรักของ อะมารัน — คนเข้าช่วย — ซ่อนไว้ภายใน.

๓. ไชตินันท์

เมฆ

แต่—ยังเ็นจริง ๆ งานของชาติคือล้า
ไค้สำเร็จลงเพียงวันที่ ๓ เท่านั้น แลการจึง
ปรากฏขึ้นว่าในอัญมณแห่งสาคินต์วันคารบ
๖ ของลัปทาที่ สอง เขาก้มีมาย่างผ่าน
ซุ้มเดามลียาที่ปกคลุมอยู่เหนือประตูแห่งสวน
ของเขา ตามกำแพงอันขาวสะอาดมีเงาไม้
เลื้อยอยู่บนผนังลัห้อย ปกคลุมอยู่ อย่างงดงาม
ด้วยดอกสีม่วงอันบานสพรั่ง ขณะที่ประตูสวน
ไค้ถูกเผยออกทั้ง ๒ บานโดย ทาษาอันเตรียมตัว
พร้อมอยู่เสมอนั้นแล้ว เขาก้ประสพลาพอัน
เย็นตาของถนน วิบด้วยทราย อันวาวมัน คั่นไม้
คอกปอยเซตเรียบ มี สีแดงเข้ม ด้วย กำไลขาน
อยู่เต็มคั่น คอกส้มสีขาวๆ แลคอกสี
ชมพูของคอกไม้ นั้นาสเทอเรียบมี เหล่า
ราวก็กระเียยหันเขากะมังหนอ? ทุก ๆ สิ่ง
เหิงยลสังค เป็นระเบียบ เรียบร้อย เป็นที่
เย็นตาแลชื่นใจของผู้ที่ถูกแดด แดดเผามาทาง
ทะเลทราย อย่างยิ่ง! ชาติคือล้า ลงจาก
หลังม้า รู้สึกเหมือนถึว่าย่างเข้าสู่ความ
สงบสุขกับสราพพิภพในโลกนั้น อ่า! อีก
เพียงครึ่งชั่วโมงก็กาเท่านั้นแลหนอ เขาก้จะไค้
กอกกริยามของเขาไว้ ในวงแขน กวงคา
ของเขาเป็นประกายด้วยความยินดี วิมลปาก
อันหนาแลแห่งผาถักเสวยอม ในเมฆเขาค้น

เห็นภาพซึ่งปรากฏอยู่เณาะหน้า!

ในชั้นนี้จะต้องปลดเครื่องพระพรวังแล
ชำระล้างความโลมมแห่งการเดินทางเสียก่อน
แล้ว ถึรับเร่งบรรจอาหารลงกระเพาะ ซึ่งหิวโดย
ครันแล้วเขาก้เตรียมพร้อมที่จะเขารับขวัญจาก
แขนของเจ้าสาวงามของเขาทันที.

แต่ — ภายนอก ประตู ของ เจ้าหล่อน มี
รองเท้าแตะสีแสดวางกำอยู่ ๓ คู่ ความทุรน
ทุรายแลกระหยาจะ ไค้รพยของเขาก้พลันซงัก
ลงเมื่อประสพเช่นนั้น

เมื่อเรียกทาสชาวนเียนเข้ามาหาแล้วเขา
ก็ถามถึงเรื่องแขกผู้มาเยี่ยมเียน!

“คุณนาย คนหนึ่งชื่อ มาลีนาห์ เป็น
สหาย ของ คุณนาย ไชไรดา ขอรับ กระผม ”
ชายคนไค้กล่าวตอบอย่างปราศจากความสงสัย
แล ชั่ว ขณะหนึ่ง เจ้าของ บ้าน ต้องยืน ลังเลใจ
แล้ววัก — —

“เช่นนั้นถึดีแล้ว ไม่เป็นไร ถึงแม้ ว่า
แขกผู้ มาเยี่ยมเียน ควรจะ ถึยได้ ในเมื่อข้า
จะเข้าไปหาเจ้าสาวของข้า ” เขาค่อย ๆ หัน
หลังกลับไปในขณะที่พูด “เจ้าคอยอยู่นและ
แลเมื่อเขากลับไปแล้วจะไค้ไปบอกข้าด้วย ”

ครันแล้ว เขาก้เดินหายเข้าไป อีกห้องหนึ่ง
ส่วนชาวนเียน ถึถึงนั่ง ซักสมาธิ อยู่หน้าประตู

พ.ศ. ๒๔๗๐

รองเท้านางสาว

หลังคอยอยู่ด้วยความอดทน แลลัทธิ เบียงชาว
บูรพาอย่างเคร่งครัด

ในกาลบัดนี้ ดูเสมือนจะเป็นกลางอาเพศ
ยอกล่งหน้าว่าจะมีเกิด การอะไรร้ายแรง ชน
คนนั้น ชู้รักทั้งสองจึงสะเพวามีไว้ระมัดระวัง
คนเช่นเคย ในเย็นวันนั้น การยังไม่กลับของ
นายเจ้าหล่อน ยึดแน่นนานต่อไปอีกนั้น กล่อม
ให้เจ้าหล่อน หลงเชื่อ อย่างสนิท โชไรวา
หิวรอต่อกระซิกพูกจาอ่อนหวาน เสียงเล็กเสียง
น้อย เข้าหยอก กัยคนเข้าช่วยผู้ สวญ งาม ของ
หล่อนด้วยสำเนียง อัน ค่อนข้าง จะดัง เกินกว่า
ปรกติด้วยความเขลา ส่วนมานพหนุ่ม, อะมา
วันแล้ว ก็ละเลิงเลิงลิ้มเลียทั้งหมด นอกจาก
ความงาม แล ความ เป็นแสนหทัย ยวน ของ เจ้า
หล่อน เลยหาระวังที่จะคิดสำเนียงอันห้าว ๆ
ให้เป็นเสียงเล็ก เสียงน้อย ดังเคยปฏิบัติ มาไม่
เช่นกัน.

ฝ่ายทนายฉัตรวางรายักษ์ผู้หนึ่งเฝ้าอยู่นอก
ประตูตะแกรงหึ่ง ในชั้นนั้นก็มิใคร่เอาใจ
ใส่เท่าใดนัก แต่ครั้นแล้ว ก็ยังสนใจยังจน
ใน สำเนียง ที่ พลอดพ้อ จ्ञำนรรค์ ก็นอนในห้อง
แลในทันใดนั้น ความ รุ้รัก อย่างใหม่ก็ พลัน
ปรากฏขึ้นในวงหน้าอันคำเป็นมัน !

นั่นไม่ใช่สำเนียงของสัตว์ — มิใช่สำเนียง

กระซิบกระซาบเช่นหญิงสาว นั่นเป็นเสียง
อันร่อนเร่แลเหยี้ยวของชายหนุ่ม เป็นเสียง
อย่างสูงกังวาล แต่เร่องรักแลสินเฝ้าทุก ๆ คำ
พูด ที่เคย.

แต่ที่ใครเล่าที่จะสามารถ กระทำให้เกิด
มณฑลมิวหมองขึ้นได้ ในห้อง ของนายสาวอัน
เป็นที่เคารพนับถือเช่นนั้น ?

เขา ผกกลุ่ ขนบน ในทันที แล พร้อม ๆ
จะยอมอุทิศกายแลชีวิตแล้วถลันเข้าไปในห้อง
เพื่อช่วยให้นายของเขาให้ พ้นจากภาวะอันร้าย
แรงเช่นนั้น ก็พอที่ได้สดับเสียงของโชไรวา
เอง เป็นสำเนียง เช่นหญิงสาว ทั้งหลายพูด
พลอดพ้อรักที่เดียว !

“อย่าคะ อย่าเพื่อไปเร็ว นึกซิคะ พ่อ
ยอชีวิตแลความสุขของดวงใจ โปรค อยู่ไป
อีกสักหน่อยเถิดนะคะ ผู้ ทั่มีอำนาจสิทธิขาด
แลทราญยังอยู่ไกลนัก จะต้องเปลืองเวลา
อีกอย่างน้อยก็ ๒ วันกว่า เขาจะกลับมามาทำลาย
วิมานของเราได้อีกครั้งหนึ่ง !”

ชายนั้นเขย่งยังคงตะแคงหึ่ง ก็ได้ยิน
เสียง กระซิบ คอบ อย่าง อ่อย ๆ ของ อะมาวัน
ไต่ ยิน จน กระทั่ง การประสาน แห่ง ริมฝีปาก
ครั้นแล้ว เขาก็พึมพำออกมาค่อย ๆ พลาญ
ถอยหลังไปยังกลับไปตามระเบียบ เพื่อนำข่าวนั้น

ด. ไชยนิรันดร์

ไปเรียนกับนายผู้ชาย.

พอได้ฟังข่าว ที่แรกชาติคือศาลามีการ
รวกยับถูกตีแทบปางตายฉนั้น เจ้าสาวของเขา
— แม่จามรี เรียบร้อยทงาม ซึ่งเขาได้ใส่ให้
เลี้ยงไว้จนเชื่องกับมือของเขานั้น จะกลับกลาย
เป็นอนไปไ้ไ้เจียวหรือ? หล่อนทบท—อา!
ไม่น่าเชยเลยที่เกียว ถึงกระนั้น เมื่อเขาไ้
นำคนไปยืนอยู่หน้าประตูห้องนั้น เขาเองไ้
ยืนเสียง กระซิบกระซาบ เสียง หิวหรืออย่าง
ว่าวิ่ง ซึ่งผู้ ลักลอบ กระทำชั่วสาวกนทั้งสอง
กำลังเข้าหอยอกกันอยู่จริง สิหน้า ของเขาก็
พลันย่นด้วยโทสะ สายตาอันดำราวรัตติกาล
ก็แวววามพั่งสยดสยอง นิ้วมือของเขาก็กระซิบ
แน่นอยู่ที่คามกฤษด้วยความโกรธ!

“ความตาย—ความตายเป็นสิ่งที่สิ้นเกิน
ไปสำหรับมันทั้งนี้” เขาพิมพ์สาขาสอยู่
ใต้ หนวก “แต่ สำหรับนินาง กาลี จะต้อง
ร้ายแรงยิ่งกว่านั้น มันจะต้องเห็นชั่ว รักของมัน
ถูกฆ่าตายต่อหน้าจึงจะสมแค้น”

ชายนุเมียน — ผู้รู้ ลัก หวาก เกรง ความ
ปราศรัย ของตน ขนมาบ้าง ก็อยาก จะ ขอ
ทำการแก้ตัวสำหรับที่ไ้ใส่เพราะไ้ไม่ระวังอย่าง
กวดขันปล่อยไ้ให้เกิดเรื่องขึ้นไ้—กระซิบออก
อุบาย ที่จะกระทำการ ซึ่งแน่ใจว่าจะยังผลไ้

เป็นที่พอใจไ้ได้อย่างสูงสก็ เมื่อไ้ นิ่งคิอยู่
ครู่หนึ่ง ชาติคือศาลาจึงลงความเห็นชอบด้วย
ในแผนอุบาย อันนั้น สิหน้าของเขาก็ปรากฏเป็น
ภาพที่น่ากลัวที่สุด!

ต่อมาอีกสักครู่หนึ่ง ชู้ รักทั้งสองก็ไ้
รับความ รบรวนจากเสียงเคาะประตูเขา ๆ อยู่
ข้างนอก

“เข้ามาสิ!” ไชไรทาเรียกอย่างปรกติ
มิไ้มีความระแวงสงสัยอย่างใดเลย ชาย
ยุ่นคิ ร่างยักข คน นั้น ก็เข้าไป แลโน้ม ท้วง
สละตามตามประเพณี.

มาสินหาป่ลอมกำลังเอกเซนกอยุ่นโซฟา
ในเงามืดของมุมห้อง ผ้าคลุมก็ยักควงหนานั้น
แท้จริงเสียสิ้น สำหรับไชไรทาแม้จะมีสิหน้า
แดง ระเรื่อ ด้วยโลหิต ฉักซนมาก แลรู้ ลัก ซา
อย่างไ้ก็ไ้ แต่ทามิ แว่วที่จะแสดงว่าหวาก
กลัวอยู่ในดวงตาอันคมข้านั้นไ้.

“กระผมนำข่าวมารายเรียน ข้าแต่
คุณนายไชไรทา” ชายลิวคิา เรียบยปฏิบัติ
ด้วยความยำเกรงนัยถือ ว่านายผู้ชายไ้กลับ
มาถึงบ้านแล้ว แลย่นคิ อยากรจะพบกับคุณนาย
ในคืนนี้”

สิหน้าอันย่นโลหิตของไชไรทาเมื่อสักครู่
ยักขไ้ไ้เปลี่ยนเป็นขาวซีด

“นายกลัย มาแล้ว — แต่ ก็ยังไม่ถึงกำหนดกลัยนั้นนา” เจ้าหล่อนพูดทั้ง ๆ ที่รู้ อยู่ว่าข้าวนั้นเป็นความจริง.

“ท่านกลัยมาแล้วขอรับ” ชายหนุ่มยืนกล่าวซ้ำอย่างหนักแน่นแลหุ่ยทูลว่านายสาวเจียนี้รักสักเพียงไร.

ด้วยใจอันสิ้นระวี เจ้าหล่อน กล่าวบอก ว่าพร้อมอยู่แล้วที่จะพบบัณฑิตของหล่อน แต่ต้องผลัดเวลา สักเล็กน้อย หรือให้แขก ของเจ้าหล่อนลี้ภัยไปเสียก่อน ที่พอย่าน จะได้เข้า มา แล้วแลหล่อน ก็จะให้คอยต้อนรับผู้เป็นนายด้วยความกระตือรือร้นเช่นกัน!

“คุณนายมาสินาทกลัยไปทางหลังคา?”

โซไรคาก็มีศีรษะ รัยเป็นเชิงเห็นชอบด้วยชายฉิวคำก็ลาออกจากห้องไป พลาญช่วยแถมประตูทั้งไว้เล็กน้อย หรือให้แขกผู้เยี่ยมเยือน จักได้เหยียบเอารองเท้าแตรไป

โซไรคาฉวยมันเข้าไปโดยรีบ ครั้นแล้วประตูก็ปิดลง แลเขาทั้งสอง ก็อยู่ ด้วยกัน แต่ลำพังอีกครั้งหนึ่ง

“เร็วเข้า โอ! ยอครัก!” เจ้าหล่อนซัดสลดด้วยความตกใจแลหวาดกลัว “ถ้าเขาพบเธอทันละก็ เธอจะต้องตายเกิดที่เดียว!”

“ฉันไม่กลัวเลยสำหรับความตาย” เธอ

มารันกล่าวอย่างใคร่ครวญ “ไม่มีชีวิตอันใดที่ปราศจากหล่อนเสียแล้วจะมีค่าสำหรับฉัน โอแม่่มลียา คงไม่ช้านักที่รอกความจำวาระของฉันก็คงส่งฉันไปอยู่ อิศราภาพ้างเป็นแน่”

เพื่อเป็นการตอบแทน การอันอ่อนของเจ้าหล่อนแลเพื่อเห็นแก่สาวรักเขาก็นำสวามิภักดิ์แล้วก็จักตั้งผ้าไหมให้กระชายร่าง พลาญพมพิลาอย่างตลกเป็นวาระสันทัดจากที่รัก แลเห็นแหวกผ่านมานั้นระย้าทักกันทางเดินอันโล่งโล่ง ขึ้นไปยังหลังคาอันแบนรายปกคลุมไปด้วย เถาไม้เลื้อยนา ๆ พันธแลววรรณ.

การ เบือน ของ ซาคือคาลิ แก่ เจ้าสาว ที่กำลังคอยอยู่เฉลียวฉลาดไปอย่างแปลกประหลาด ความมักขมุกขมัวแห่งเวลาสายฉนั้น ยักได้กลัยกลายเป็นรัตติกาลอันลึกลับแลมืดมิด ดวงคารากำลังส่องแสงราวไข่มุกที่ส่องความอยู่เฉยพิน ที่ขมิพพร เวณเกษร แห่ง กุหลาบในสวนอันเจียยสังก็ ก็พากัน ส่งสคนชรสมาตาม กระแสร์ลม กระนั้นแล้วซาคือคาลิก็ยังหาได้เข้าเข้ามาในห้องของภริยาของเขาไม่!

ความหวาดกลัว, ความเยือกเย็นแลเจียยสัง ปรางภูษินภายในทิวจิตต์ของโซไรคา ในวาระ ที่หล่อน ผั่งตัวหมอบคอยอยู่ บนโซฟา

ค. โชตินันท์

เมษ

อันอ่อนนุ่ ภัยเหตผลต่าง ๆ ของหล่อนก็
เตือนใจให้เจ้าหล่อนว่าหล่อนไม่ควรจะต้องกลัว
อะไรเลย การมาเยือนของครุฑของหล่อนจะ
มีผู้ล่วงรู้หรือ เขาก็ไม่ได้ออกไปข้างไหนเลย
เปล่า! ไม่มีอะไรเลย! แต่ก็จะคงมีสิ่งใด
ที่ผิดปกติไปบ้างละ ในการล่าช้าเช่นนั้น แล
ในที่สุดเจ้าหล่อนก็ทนคอยอีกต่อไปไม่ได้

เจ้าหล่อนลุกขึ้นขอให้ท้ายของเจ้าหล่อน
จรดประตูที่แขวนห้อยลงมาจากเพดาน มีบัน
ที่เจ้าหล่อนนั้นจะกระทำให้เป็นผลสำเร็จได้ตาม
ความประสงค์ ประตูห้องก็เลยออกเพื่อสามี
ของเจ้าหล่อน

“ฉันมาแล้ว โอ! แม่สาวงามของฉัน!”
ภายในดวงจิตต์แลความวิตอันพุ่งซ่านของเจ้า
หล่อน สำเนียงของเขาเสมือนจะถึงวาลแสดง
ว่ามีความโหดร้าย ซ่อนปนอยู่ภายในเสียงอัน
น่าจะเสนาะ โสตนัน “ขอจงยกโทษให้ฉัน
ที่ฉันต้องล่าช้าไปเล็กน้อย แต่ฉัน ลอองแล
ความโสมมแห่งการเดินทางนั้น ๆ ต้องกินเวลา
มาก สักหน่อย หรือ ชั่วระ ชักสีให้สอากส้าน
แลฉันก็ไม่หาญพอที่จะมาพบ กับหล่อนได้ โดย
มิได้ กระทำใน สิ่งเหล่านั้น ให้เวียบ ร้อย เสีย
ก่อน”

เจ้าหล่อนยอมทน โดยยังคงใจไม่เต็มใจ

ให้เขาออกเลย แต่ริมฝีปากของเจ้าหล่อน
เย็นชืดราวกับทราศศพซึ่งวิญญาณได้ออกไป
จากร่างไปแล้วสัก ๓ วัน.

“ฉันมีของ ขวัญมาทำนัลหล่อนมากมาย
แล หลายชนิด” เขาพูด ในเมื่อเจ้าหล่อน
ได้ พมพาด้อยคำต้อนรับความหน้าทึแล้ว “พวก
คนใช้-ถ้าหล่อนอนุญาต-จะนำมาให้ก็ได้วัน
ครั้นแล้ว เขาก็เดินไป ที่ ประตู พลงง ตามมือให้
อาณัติสัญญาณอย่างค่อนข้างจะ กังลักเล็กน้อย

ในทันทีนั้น พวกบริใช้ ๖ คนก็ปรากฏ
ตนออกมา ในมือถือหิ้วเล็ก ๆ รูปต่าง ๆ กัน
ต่อมาอีกชั่วขณะหนึ่งสมบัติแลสิ่งของนา ๆ ก็
ออกมากองตรงหน้า สำหรับสายดาหคหของ
สาวน้อยระพีงชม ผัวคลุมหน้า, เครื่องเพชร
นิลจินดา, เครื่องแต่งกายอย่างแปลกพิสดาร
ซึกเป็นทอดกวงนุณแก่น แลขามรงคั่นหาคามี
ไ้ เหล่านี้ คือ ของฝากของ ซาคือคอาลิ
สำหรับเจ้าสาวของเขา เจ้าหล่อนได้พยายาม
อย่างเต็มความสามารถที่จะกระทำให้ ความรู้
สักขยคุณอันแล่งสรวค ซนนั้น ให้ เป็นจริงที่
สุดที่จะกระทำไปได้ ในเมื่อเจ้าหล่อนคลแล
ตกลงกับภายในเสื้อผ้าหรือประคัยประกาศด้วย
เครื่องตบแต่งนนั้น ก็ก สายดาของ ซาคือคอาลิมี

ไ้พลากไปจาก วงหน้าของเจ้าหล่อนเลย แล

ในแว่นเท่านั้น ๆ เจ้าหล่อน อ่อนความ รู้สึกได้
บางอย่าง ซึ่งกระทำให้ โลหิตในร่างกายเย็น
ซาไปทุก ชุมชนวากกับน้ำแข็ง!

“อา! ยัยทีหล่อนก็ให้เห็นหมดแล้วทุก ๆ
อย่างนอกจากสิ่งที่มีค่าอันสูงส่งเท่านั้น” เขา
ให้อาตมาสัญญาด้วยคนไข้ ซึ่ง คลาน เข้ามา
หมอบอยู่แทบเท้าในทันใด “เจ้าจงไปเอา
หีบ ฝังศพที่ตาย ที่เราพบกันไว้นั้น มาเถียว;
แต่ เจ้าต้องระวัง เกล็น ให้ดี ๆ แล ค่อย ๆ ยก
มี ฉนั้น เจ้าจะทำให้ ของ ช่างใน ขอบ คลาย เสีย
หมด”

ชายชราผู้นั้น — คนเคยวณกับท่งเงา
ประตูปุณนั้น ค่อยลอยหายออกไปจากห้องอย่าง
เงียบ ๆ แลในชั่วครู่ใหญ่่นั้น ภายในห้อง
ตก อยู่ใน ความ สงบ เงียบ อย่าง น่า สยดสยอง
ภายในหัวใจของ โชโรคา เค้นระวี ด้วย ความ
หวาดเกรงในภัยอันร้ายกาจ ซึ่งเจ้าหล่อนเอง
ก็บอกไม่ได้ว่า เจ้าหล่อนกลัวอะไร?

เมื่อชายฉกรรจ์ทำสัญญานั้น เขาแยกเอาหีบ
สี่เหลี่ยมจัตุรัสมาด้วยหีบ ๑ ฝังเป็น หลุมตาย
ด้วยงาแลงอันอย่างงดงาม ซึ่งเมื่อไคร่รับคำ
บอกเล่าแล้ว เขาก็นำไปวางลงแทบเท้านายสาว
ของเขา

“ทันแหละ โชโรคาของฉนั้น” ชายก็ออก

กล่าวอย่างเร่งรีบ

“นี่คือสมบัติชิ้นสุดท้ายแลสุดท้ายสุด ของฉนั้น
ซึ่งอาจะทำให้แม่แต่ดวงใจอันไม่แน่นอนของ
หล่อนพอใจก็ได้ เข็มขัดเล็ก—ฉนั้นขออ้อนวอน
— ฉนั้นจะให้พลอยมีส่วน ช่วยยืมก็ไปกับหล่อน
บ้าง!”

ความรู้สึก อันเยือกเย็น แล่นเข้า จักรจิตต์
ด้วย ความหวาดกลัวอย่างใหม่ ที่ปรากฏขึ้น ใน
เจตสิก หญิงสาวเอื้อมมืออันเรียวงามออก
เขี่ยผ้าขึ้นอย่างแผ่วเบา ด้วยเกรงว่าพระสัง
อินน่าเกลียดกลัวสยดสยอง อยู่ภายใน — —

ข้าง ใน มีผ้าขาว บาง ๆ พัน สลับซับซ้อน
กันอยู่เป็นชั้น ๆ เป็นม้วนใหญ่ ซึ่งเมื่อเจ้า
หล่อนดึงขึ้นขยายออกจากหีบก็ทราบได้ ว่าเป็น
ผ้าไปร้องสำหรับคลุมศีรษะ — — แลภายใน
ม้วนนั้น มีรูปเทากับเตี๊ยะเตงอยู่ ๓ คู่ — — —
— ทั้งสองสิ่งนั้นก็เป็นของกำนัล อย่างสุจริต
แลตามธรรมเนียมกันโดยมาก, แต่ —

เจ้าหล่อน ร้อง กรีด พลาญ วางมือ ในทันที
แลส่องมืออยู่ในแสงสว่างแห่งชวาลา แล้วยก
ควมดูคราวด้วยความสยดสยอง แลตกใจให้เห็น
มีรูปเยือกเย็นเล็ดลอด ๗ ครันแล้ว เจ้าหล่อน,
เมื่อถูกครอบงำโดยความกลัวอย่างสยดสยอง,
ก็ลงมือกระชากผ้าคลุมนั้น ออกจากหีบ โดยเร็ว

ก. ไชยตินันท์

เมษ

แต่ในที่สุดสิ่งที่หล่อหลอมพวกคือ — — —

เครื่องทองแลวักน้ำหนักแห่งความพยายาม
แก้แค้นของสาม!

ศิระ ซึ่งได้ถูกขับออกจากบ่วงวออยู่ตรง
หน้า — — — กวาทาตเมกกว้าง ยศคนเคลือบผิว
ไปแล้วได้ จึงมองดูหล่อนด้วยปราศจากความ
กระหายในแววโลก — — — ผมหยิกหยัก โคกเย็น
มันสลับก็เกราะกรังด้วยเลือดของเขาเอง — — —
เลือดซึ่งเขื่อนมอเจ้าหล่อนนั่นเอง — — — วิม
ผู้ปาก ของเขาเผยออก จาก กัน รวาก็ว่าใน
วาระสุดท้ายแห่งชีวิตของเขานั้น เขากำลังออก
นามเจ้าหล่อนทีเดียว — — — แต่ในฐาน
เช่นนั้น แล หนอ ที่ อะมารันได้ กลัยหรือถูกนำ
กลับมาหาไซไรตา—ชีวิตของช่างทองอีกวาระ
หนึ่ง แลเป็นวาระสุดท้าย!

“ถ้าเช่นนั้น” สามผู้ แก่ คราว พ่อร้อง
พลางกระโดดเข้าหาภรรยาผู้หนึ่งออกใจ แลคิดว่า
ถ้าเขาค้นคออันระเหิงไว้ไม่มื่อ “เขาก็คือ
ผู้รักของหล่อนชั้นะ อาหล่อนเอ๋ย! หล่อนได้
ทำลาย แลทรยศเกียรติคุณของชาติคือคอสลัดเสีย
เพื่อเขากระนั้นหรือ? แต่อาฮา! เขาจะไม่ได้อีก
กอดหล่อนอีกต่อไปแล้ว — หูของเขา กันยวัน
แต่จะทนวงเลื่องดังต่อการ พิลาชให้ ในความ
โศรกเศร้าของหล่อน — — —”

ให้เต็มตา! กุสัหน้าอันตึงเครียดนั้น สะระ
ในไม่ช้าริมฝีปากของเขาก็จะเลือกยื่นประทุ
กินเหนียวขึ้นขึ้นและแล้ว หล่อนจะไม่ได้ออน
ในวงแขนของเขาก็ดำเนินไป — ของฉันเท่านั้นที่
จะเป้นวงแขนสำหรับกอดประคองหล่อนในบัดนี้
— ของฉันเท่านั้นที่การร่ายและกอดของหล่อนจะ
ต้องเป็นกรรมสิทธิ์ — เขาคุมหมื่น แลคือ โกง ฉิน
มากนัก แต่สำหรับการภายหลัง ความรัก
ของหล่อน จะต้องเป็นของฉัน แลสำหรับฉันเท่า
นั้น — ความหวานแห่งการระบายนม, ความ
อบอุ่นแห่งร่างกาย ทั้งความอ่อนนุ่มแลเย็น
ของ ทรวงอก อัน เต่งตึงของหล่อน จะ ต้อง เป็น
ของฉัน แลผู้เดียวเท่านั้น แลโดย พระมัสสุของ
พระผู้ ทำนาย ฉินขอสาบานว่าจะต้องไต่สิ่ง
ที่ คังคัง อยู่ เหล่านี้ทั้งหมัด!”

เจ้าหล่อนค่อย ๆ ซ่อนสายตาอันเลือนลอย
ปราศจากแววแห่งความหมายขบขันจึงกู่หน้าเขา
อย่างช้า ๆ

“ท่านคงจะไม่ฆ่าฉันไม่ใช่หรือคะ โอ!
ท่านผู้เป็นนาย!”

“เปล่าเลย!” เขาเห็นหัวเราะอย่างน่า
ขำระวาศ “ในชั้นต้นฉันก็คิดเหมือนกัน
ว่าจะฆ่าหล่อนเสียด้วยมือของฉันเองทีเดียว แต่
เฉยฉานักหนาทางได้ คิดว่าฉัน. ความตายก็

พ.ศ. ๒๔๗๐

รองเท้านารี

ยังคงเป็นการกรณากินไปสำหรับคนเช่นหล่อน
เสียอีก — ไม่ได้บอกหล่อนเลย! หล่อนจะ
ต้องมีชีวิตอยู่ — อยู่เพื่อรอคนที่ฉัน บอกแล
เพื่อใช้หนี้ คอยแทน ความ กรณากิน ของฉัน ด้วย
การยินยอมตลอดทั่ว ให้ฉันได้กระทำความพอ
ใจสักวันครั้ง! ฉันจะไปปล่อยหล่อนไว้ตาม
ลำพังอีกต่อไป, ตลอดวันและคืนหล่อนจะต้อง
อยู่เคียงข้างฉันเสมอ, คืนหรือหลับหล่อนจะ
ต้องมอมใช้หนี้ของหล่อนต่อฉัน ด้วยความงาม
และความอ่อนน้อมของหล่อนเสมอ

ด้วยคำพูดเช่นนั้นความสยดสยอง แลเกลียด
กลัวก็ปรากฏแก่ใจใครๆ จะไม่มีเวลาใด อีก
เลย ภายหลังที่เจ้าหล่อนได้เข้าสู่พิธีการกิน
ความรัก อย่างเฮม โอช กับ อะมารัน มา แล้ว
เจ้าหล่อน จะยอมทน ลมรส จาก อากาศ แปร
เปลี่ยนของเขาได้ การคิดถึง ความ สัมพันธ์
ที่ผูกมัดเจ้าหล่อน ไว้ กับ ชายผู้นี้ ได้ขยับไล่ให้
เจ้าหล่อน จำต้องล่าถอยมีอาจสามารถจะทนอยู่
ได้เสียแล้ว การสัมผัสกับริมฝีปากของเขา
แขนของเขา ย่อมเป็นเสมือนการทารุณอย่าง
ร้ายกาจ แลการที่เขาเหยียดหล่อนด้วย ความ

คนคลั่งเช่นนั้น ทำให้ ทุก ๆ ส่วนของร่างกาย
เจ้าหล่อนหดเหี่ยวลงทันที จะมีทางใดอีกเล่า
จะคิดเล่ห์เพทุบายไปกว่าหลักหนีไปเสียจากเคราะห์
กรรมอันนี้!

ก่อนที่ผู้หนึ่ง ผู้ใด ในที่นั้น จะทัน ได้รับความ
ประสงค์ของเจ้าหล่อน เจ้าหล่อนได้เหวี่ยง
ตัวเข้าหาผู้เป็นนายมีอำนาจเหนือ ร่างกายของ
เจ้าหล่อน แลก่อนที่ใคร ๆ จะทันจับไว้ได้
เจ้าหล่อนได้กระซอกเอากุญแจอันสั้นที่เห็นขอยู่
กับเข็มขัดของเขามา แลส่งคมลงระหว่าง
ทรวงอกอันอ่อนนุ่มของหล่อนเสียก่อนแล้ว.

“นั่นแหละ โทษวสัน แลละหนอที่คิดนั้นจะ
ต้องหนีไปจากการกอดจูบอย่างแสนเกลียดของ
ท่าน — — โอ! อะมารันเอ๋ย จงคอยรอ
คิดฉันด้วยเถิด จะตามไปในบัดนี้แล้ว — — โอ้ย!
ลาก่อน.”

นั่นคือถ้อยคำสุดท้ายของเจ้าหล่อน แลใน
ขณะที่พูดนั้น เจ้าหล่อนก็ค่อย ๆ เผล็ดตัว
โลดหนี เทพเท้านารี ของชาย ผู้เป็นสามี พร้อมด้วย
ดวงวิญญาณซึ่งล่องลอยออกจากร่างไปสู่พิภพ
ใหม่ในวาระนั้นเอง.

๐ ๐ ๐

ค. ไชยตินันท์

เมษ

เรือน เป็นเรื่องจริง แห่ง ความรักอันแรง แสงจากเคราะห์กรรมของคู่รักทั้งสอง ด้วย
กล้าแสร้งแรงของโซไรกา—ธิดาของช่างทอง เกรงว่าอาจจะเข้าสาวผู้ใด เขาจะเห็นชอบ
และมาริน—คนเข้าช่วย คราวจนกระทั่ง แลเห็นตามอย่างการล่อลวง แลเคยทำผู้
อื่น ภายในหมู่บ้านชายทะเลทรายนั้น พวก ให้หลงเชื่อเช่นโซไรกา แล้วแสวงวงเก่า
ตามผู้รอบคอบกันแล้วช้า ๆ ซาก ๆ แต่เรื่อง แด่สีแกงของคู่รักผู้ปราศจากความยุ่งคึกด้วย
ที่โต้บรรยายมาแล้ว ให้ภริยาสาวผู้ปราศจาก ฤทธิที่หลงรักไว้ นอกประตูห้อง ของเจ้าหล่อน
ความยุ่งคึกฟัง พลังชักนิยายสวัสดีออก เช่นนิยายเรื่องนี้.

A little Miss, A little kiss

บุปผน้อยเอละ นชุน้อย ทราวมวย

A little word to say

พจนพแลงใจ กล่าวขวัญ

My dearest I give you this

ดวงจิตคอยยกยาใจ พมอย นน

To keep while I'm away

จงเก็บเมื่อพลัด ลับแคล้วจากไกล

นางสาว เพ็ญศรี บุญเสนอ

เขียดเล็ก

เขาวัวโทรศัพท ที่ไซ ในประเทศรัชชัย
ไม่มีใครเจริญได้ ขำพเจ้า (ผู้ไม่เคยไป
เมืองนี้—หรือที่ไหน) ก็ออกจะเห็นจริงด้วย
แต่ที่ไม่เจริญ คงไม่ใช่เป็นความผิดของ
พนักงานโทรศัพทแน่ เช่น :-

“ฮัลโล! นันนายทิวชัย ะก็ฟ สามารถ
ระไว อิกสัชะกั หรือครัย?”

“ไม่ใช่! นี่ โซลเลมส เขาสัฟเฟอร์
นอเกิน สัฟฟัส โครลอฟท นันใครพูด
ครัย?”

“อ้อ! นี่ผมเองครัย เซ็กซีโมชอกเกรมิ
เอริกส์มิลส์ โซเกมอฟฟ์ อยากฟุกกันาย
ซิลเฟโร มินสเกฟ ฟลัดกัลล์ มายฟชวลโตว์
สกลเวอบี เออส์กั ครัย โปรท —”

ขำพเจ้าเห็นใจ!

เขาวัวที่กรุงปารีส ตามร้านขายของ
ยักยิบดังนี้ :-

การตรวจของและซื้อจ่าย

เป็นหน้าที่ของผู้หญิง

ส่วนการชำระเงิน

เป็นหน้าที่ของผู้ชาย—

ขอห้าง และร้าน ใน เมืองเราอย่าเพ่อวิ บัค
ย้ายอย่างนี้เลย

หลายมาแล้ว (ก็จำไม่ได้) ขำพเจ้า
เคยอ่านหนังสือพิมพ์นอกสมัยหนึ่ง ลงข่าวว่า
คณะ ลัทธิคอนคเนน (แต่ไม่ใช่ คณะ

ไทยเขมม — ท่านบรรณาธิการไม่ต้อง ตกใจ)
ไปแสดงละครตอนที่ปารีส ในฝรั่งเศส ตัวละคร
ตัวหนึ่งต้องแต่ง เครื่องแบบทหาร ทำราว
กรุงปารีสจับตัวไปหาว่า แต่งเครื่องแบบเหมือน
ทหารเวียง ๆ ถูกปรับหลายร้อยแฟรงก์ ผู้
จัดการหัวเสีย

ต่อมาละครคณะนั้น ไปแสดงที่เบอร์ลิน
ในเยอรมัน ตัวละครตัวนั้นต้องแต่งเครื่อง

นายสะอาด

เมฆ

แยกทหาร ตำรวจกรุงเขมร ล่นจับตัวไปอีก
ทว่าแค่เครื่องแยกทหารไม่เหมือนทหารจริงๆ
ถูกปรียหลายร้อยมารค ผู้จัดการหัวเสียอีก
คกกละคะคอนคะน ชวบทลัศ

วันหนึ่ง เจ้าคุณและคุณหญิงก็ไ้หารกัน
นำฟ้ง ข้าพเจ้าล็กไ้ยินว่าดังนี้ :-

คุณหญิง — “อย่าอวก หนอยเลย ผู้ชาย
ก็ไม่คี่ อะไร ไปกว่าผู้หญิง คอก
ผู้ชายทำอะไร ผู้หญิงก็ทำได้”

เจ้าคุณ — “ไม่ว่าละมัง คุณหญิง!”

คุณหญิง — “ทำไมจะไม่แน่ละ เจ้าคุณ เว้น
แต่ ว่าผู้หญิงมี กำลัง น้อยกว่า
ผู้ชายเท่านั้น ส่วน ความคิด
และความสามารถก็ไม่ยิ่งหย่อน
กว่า”

เจ้าคุณ — “ฉันยังไม่เห็นด้วย ผู้ชายเป็น
ผู้ร้องขายเลหลังไ้ ผู้หญิงทำ
ไ้ๆ?”

คุณหญิง (หัวเราะ) — “ชะ ชะ อะอึ
สมัยเป็นคนขายเลหลัง. ถ้า
เขาสมัคร ทำไมจะไม่ไ้”

เจ้าคุณ (หัวเราะบ้าง) — “เหอ —

เหอ — คุณหญิง — ก็ไ้ให้กินา

ผู้หญิงทั้งสาว ทั้งแก่. ออกมา
ขึ้นเก้นค่อหน้าประชาชน, ปาก
ก็ร้องปาว ๆ ว่า “ให้เท่าไร?—
ให้เท่าไร?— ไ้จะขอให้คิด
เท่าใด?”

คุณหญิง — “.....!” (คั่น)

เกียวนเป็นสมัยพาณิชย์การ ทั้งเจกทั้งไทย
ต่างบำเพ็ญคนเป็นพ่อค้ามากจน มุ่งเพื่อให้
เกิดความเจริญงอกงามเป็นข้อใหญ่. ข้าพเจ้า
จึงเห็นแรงความแปลก ๆ หลายแห่ง ประการ
ตามหนังสือพิมพ์บ้าง ใบปลิวบ้าง ทั้งตาม
ถนนบ้าง บัดคามเสายัง ฯลฯ เช่น :-

“ตกมาใหม่ — ตกมาใหม่ — ทรงงาม ๆ
คือหมวกขนสัตว์ต่าง ๆ เชิญท่านมาเลือกเอา
ไปตามชอบใจ ช้าจะหมดเสีย ที่ห้าง —”
(แรงความก็มาก เจ้าของห้างเป็นคนใจบุญ)

ยังกว่า :-

“ถ้าเครื่องจักร หรือเครื่อง กลไกต่าง ๆ
ของท่านเสีย, ชำรุด, ฝัก หรือคิกขัดเป็น
ประการใด ขอเชิญท่านไปทดลองยังที่ทำการ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะส่งช่างมาแก้ โดยเร็ว”
(น่ากลัว!)

พ.ศ. ๒๔๗๐

บีบีเคิลส์

อีกแห่งหนึ่ง ประกาศว่า:—

“รถยนต์คันใหม่ ๒ คัน ทรงงาม ใช้น้ำมันน้อย วิ่งเรียบ ตัวรถแข็งแรง เชิญท่านไปชนให้ ได้ คงพอใจแน่” (ก็น่าไปชนรอก!)

◎ ◎ ◎
อีกแห่งหนึ่งเขาประกาศว่า:—

“——การลดราคา คราวนี้ ท่านไม่ต้องกังวลว่าราคาเหมือนเมื่อก่อนยังไม่ลด เพราะได้ลดต่ำกว่าราคาเดิมมาก. ห้างนี้เคยมีชื่อเสียงในทางลดราคามานานแล้ว เชิญท่านให้ ได้ (ก็น่าไปชนเหมือนกัน)

◎ ◎ ◎
เรื่องข้อนี้ ท่านชายทิม “เก่งสล” แล้วไม่ควรรอแต่จะเลิกอ่านก็ได้ ไม่ห้าม ส่วนท่านหญิง ไม่จำกั.

ยี่สิบ มีลูกเกิดขึ้นใหญ่แล้ว (แต่อันที่จริงเกิดขึ้นนานแล้ว) คือว่า เวลานี้ ผู้หญิงฝรั่งประกาศหาสามีอย่างออกทัก ทลัศ และนำตกลงด้วยอย่างทลัศ. ตามแรงความทลัศ ประกาศใน The Home - Today Magazine ระเบียบหลังที่ลัศทได้ รับ ลงแรงความทลัศ:—

“คุณประสงค์จะแต่งงานกับใคร เชิญเลือกได้ —

นางสาว อายุ ๓๗ มีเงิน ๘๕,๐๐๐ เหรียญทอง (ประมาณ ๓๗,๒๕๐ บาท) หรือ สภาสตรี อายุ ๓๖ มีเงิน ๒๕,๐๐๐ เหรียญทอง (ประมาณ ๘๖,๒๕๐ บาท) หรือ แม่หม้าย อายุ ๖๐ (แก่แล้ว) มีเงิน ๗๐,๐๐๐ เหรียญทอง (ประมาณ ๓๕,๗,๕๐๐ บาท)

ถ้าอยากได้รูปถ่าย เชิญขอไป, จะส่งมาให้ โดยไม่คิดเงิน หรือ อยากทราบรายละเอียดให้จดหมายถึง

Mrs. Warn 8634 S. Figueroa St., Los Angeles, Cal.”

◎ ◎ ◎
แรงความ (ในเล่มเดียวกัน) อีกแห่งหนึ่งก็เหมือนกันลงว่า:—

“คุณอยากจะทำงานกับสภาสตรีสวยๆ หรือ สภาพรหมจรรย์ ก็ได้ มีรูปถ่ายให้ชม เชิญขอไป. หรืออยากจะคุยถามเพื่อนก็ได้ — เชิญ. ยินดีที่ได้คอยให้ ได้ ทุกคำขอลในโลก ไม่เลือกชนชั้นบุคคล แก่หรือหนุ่ม รวยหรือจน ถ้าเหมาะ ในเย็นวันใดแต่งงานด้วยทงนนั้น ตามรายละเอียดที่

Cecil Collins, B-211, Vancouver, Wash.”

◎ ◎ ◎
หากท่านยังไม่พอใจ อยากรู้ จักกับ

หน่วยสะอาด

๑๒๖๘ เมษายน

ศุภาพสตร์ชั้นสูง (สูงแลศุภาพจริง ๆ) ก็ ว่าจะสมประสงค์เสมอไป เพราะยอมเป็นท
อจากทนายไปได้ที่ (สูงแลศุภาพจริง ๆ) รู้ก็แก้ไขท่านอยู่แล้ว

“Midwest Club, 2058 Yale Ave. Maple
wood, Mo.

ทททททท ทททททท ทททททท ทททททท ทททททท
แน่นอนหา”

ถ้าท่านยังไม่พอใจอีก เชิญอ่านแจ้งความ
นี้ :-

“ศุภาพสตร์ มัทรีพยราว ๑๒๕,๐๐๐
เหรียญทอง (ประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท)

ปรากฏนามผู้โดยไมเลือกชั้นบุคคล, เหมาะมา โ
เป็นตกลง, เด็ก ๆ อย่างนี้, ให้ททททททไปที่

Florence X, Box 100, Detroit, Michigan.”

ถ้าท่านยังไม่พอใจอีก...

๑๑ ๑๑ ๑๑

(มีเลือกได้ อีกเยอะ)

แจ้งความแลคำขอลที่ปรากฏเหล่านี้ ถ้า
ท่านผู้อ่านประสงค์จะทำความคิดต่อ ก็ไม่มี
ข้อขัดข้องห้ามประการใด แต่ผู้เขียนไม่รับรอง

๑ ๑ ๑
สตร์ไทยเราในขณะนี้ นับว่าลึกกว่า

แต่ก่อนมาก. เป็นธรรมดา ของที่ผู้ได้ รับ
การศึกษาแล้ว ย่อมหันไปหาความนิยมของโลก

แล้วแลเลือกคัลยตาม บัณฑิตจะชอบถึงเรื่อง

“เฟชั่น” สักหน่อย เพราะ เป็นเรื่อง ที่คน
เขาสนใจมา ทั้งเอาใจใส่ ทุก ๆ วันที่เกี่ยว

(น่ากลัใจอีกเหมือนกัน)

๑ ๑ ๑
พูดถึง “เฟชั่น” แล้ว สตร์ไทยน่าจะ

ได้คะแนน ไหวดีกว่าเก่งที่สุดในประเทศฝ่าย

ตะวันออกทีเดียวที่เอาใจใส่เปลี่ยน “เฟชั่น”

แต่ข้าพเจ้าต้อง ไม่ลืมว่า เคยมีการ ไหวดเช่นนั้น
มาแล้ว!

๑ ๑ ๑
สตร์ฝรั่งเขานุ่งกระโปรงยาว ๆ สตร์ไทย

เราก็นุ่งกระโปรงยาว ๆ ย่าง. ต่อมาเขาเปลี่ยน

เป็นกระโปรงสั้นเต็นเตอ เราก็กัดเปลี่ยนเป็นสั้น

เต็นเตอข้าง เขาสวมเสื้อไม่มีแขน เราก็ก
สวมได้ (ใส่แขนยาวเป็นผ้าขาวไปหมด)

พ.ศ. ๒๔๗๐

เปิดเตี๊ต

เขาเดินร่าเริงเพื่อย้อน เราได้เดินร่าเริงเพื่องาน ข้าพเจ้ารู้สึกเชื่อมั่นในวิชาของกล เห็นที่
ออกได้เหมือนกัน. เขาได้ผลมา เราได้เขาไว้ จะต้องพักเขียนไว้คราวหนึ่งก่อน แต่ก่อนจะ
บ้าง. ต่อมาเขาเปลี่ยนเป็นน้อย, เป็นซึ่งเกิด, ขอสารภาพให้ท่านบรรณาธิการโปรดทราบด้วย
เป็นอันคร่ำครวญ, เราได้เปลี่ยนเป็นน้อย, เช่น ว่า ข้าพเจ้าเป็นคนขี้ขลาด, ตกใจง่าย,
ซึ่งเกิด, เป็นอันคร่ำครวญได้ อีกเหมือนกัน, บัดนี้ ข้าพเจ้า “รักทยอก” ก็จริง แต่ “กลัวทยอก”
เขาลงประกาศแจ้งความอย่างทอานมาแล้ว จะ เหลือเกิน เพราะรักทยอก.

โปรดว่ากระไร ?

๑

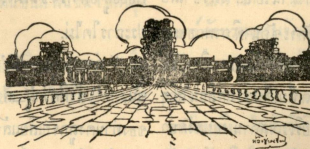
๑

๑

โดยความนับถืออย่างสูง

๒๑ กันยายน

นายสะอาด

Aime qui t'aime

“พกรักผู้รักท่าน”

คือรักคอบผู้รักเรา

ของ ดน.

วิสุทธิเทพ

โกศโรหิต

แปลเรียบเรียงจากฉบับของ
เอช.ไรเตอร์แปลภาษาไทย.

(ต่อจากหน้า ๑๘๕๒ ฉบับ มิน ๒๕๖๘)

บทที่ ๑๗

สงครามเที่ยงคืน

ชั่วโมงนั้น ช่างผ่านไปอย่างล้าช้าเสีย คอยอยู่ อีก ครั้งชั่วโมง, แต่ที่หามีว้าว
จริง ๆ. ข้าพเจ้ามักจะชักนำพิภพออกดู ประการใดไม่.
เวลาเสมอไม่ขาด, และ ค่อยแสงเทียน อัน “ท่านมะคุมะซัน,” อัมสเตอร์ดัมไปแกสอัย
สว่างสดใส, สามารถเห็นเข็มยาวเคลื่อนไป ๆ ขน, “ข้าคิดว่าฉัน—สว่าง—ใน—ความ—มืด
ซึกเจเนกี. ขณะนั้นบริเวณสถานเลี้ยงสัตว์หน้า ของท่านคงถูกจับเสียแล้ว.”
วิเวกวังเวาใจ. ข้าพเจ้าพยายามทะแหงหัวฟุ้ง ข้าพเจ้าตอบว่าก็เกรงอยู่เหมือนกัน, ตั้งใจ
เสียงต่าง ๆ ซึ่งอาจเกิดขึ้นโดยการเคลื่อนไหว จะคอยอยู่อีก ๑๕ นาที, ถ้าฉันสงสัยยังไม่มาก
ชะวอนของปรักษ, แต่หาได้ยินเสียงใด ไม่. จะยกพล ออกเดิน รุกเข้าไปทางฐานทัพ ที่เดิม
หมอกยังลึกลับอยู่ตามเดิม; เราเห็นแสงไฟ ของมัน, ซึ่งเราเห็นอยู่ณะที่รายเบื้องล่างเมื่อ
ทางไหลเข้าปาก โน้นลูกแวมวามเพราะต้องลม ตอนเย็น.
กระพือ. ๑๕ นาทีล่วงไปแล้ว, ฉันสงสัยยังไม่มากอีก !

ฉันสงสัยไม่กลัวยามคามสติปัญญา! ข้าพเจ้าทน ข้าพเจ้ารู้สึกกระสับกระส่ายไม่สบายใจ, คิดว่า

โศกโศก

๐๓๖๓ เมษ

คะ โจนคำว่า:

“ไปให้พ้น, โอคนระยำ. ข้ารู้ว่าเอง
จะมาถึงข้าไปนรก. โอโหมา, ถ้าหมอชาไม่
คิดเชือก, ข้าจะบีบคอเองให้หลกเสียเดียน!”

“เมื่อพกยงง ผมกเลย ต้องทงแกไว่ ทน.
ขณะพ่มงมย่น, เห็น โอ ตำสอคน โสไล่อก
มาจากกระท่อมขางบน. สึงเกดกแกด้วยกัน
ทงค, แ่งตัวโสไล่เอกระ โปรงยาว, คล้าย ๆ

กัยเสื่อไสนอน ของคอง นันแหละ. ขนหัวมัน
ทงส้อมมีโลหะวาวสวมอย่คคล้ายมกฏ, ยิง
กว่านยังแถมรพพระอาทคย ตคไวก้วย.”

“เจ้าโยคของม้นนะสิ, ฮันส์.” ข้าพเจ้า
เสริม.

“กันั้นนะซี, ครับ, ผมว่าไซ่เนทคเคียว.
อิคอนน่นออกกระซลคชลค, ทำไมไครกนค,
ผมค้อย ๆ ถอยออกม ๆ, พอดจททหมอกลงทค
พอคลุมคค้มค, กันั้นพกพยาคะแ่งทพ่งอย่าง
เจียขกรวย. โอ้หมอนัน มอญ นายเครแ
อย่าง โกรษแก, ผมรู้ เเคยวเองว่าเสียงท
แก ก่าผม นันเอง ทำไ้ม้น ว่าคาคญ ออก มาก.
สึงเกดคูนายโรเบคส้น ไมไครจะเอาไ้ส้กั้มัน
นค, คงส้งเสียงเอ็ดโร กรนข้าง, ครวงข้าง,
คล้ายคนย้า.

“ไม่เห็นมีอะไร,” โอ โยคคหนึ่งพุดเยน

ภาษาชาวอวมะอิคะขรมคานเอง, “เมื่อ
ไ้หระจะเอามันถววยพระเจ้าเสียดะ? ข้าเชอ
ว่าคงไม่ช้านกหอก, เพราะเสียงมันทวนท
เต็มทนแล้ว”

“วอญ พระเจ้า โสไล่ชอยพว เลือกอน เเคะ
น้า,” อิคคนท่งคอย, “พอมแม่เจ้าสัวชาว
ของเวาเส็กจออก, โอ้หมอนคัจะถูคสำเร็จ
ไทย.”

“ข้าคคิว่า จะคอยนาคอไปอิคทไม่เข้าท
เลย” เจ้าคนท่งว่า, “เห็นจะ นอนไม่
อย่สจจนกว่าจะถึงเวลากำหนด.”

“การชะนะมาค่อน, การเลียงมาทหลัง”
คัสทนนา ของม้นคอย, “ทักวิง ม้นออกจะ
แกไป, กินไม่ว่อยเหมือนนางคนไซ่ฮอนทคทมา
กัยแม่จ้าวของเวา.”

“ทวงม้นต่างกัเลียมผปลากไปมาเยนเซิง
ม้นไ้ว่า นายเครแแก คงจะเป็นอาหารของม้น
ในคอนเข้าคร. สักครไ้จาคนท่งกัถูคเข้าไป
ในกระท่อม. เพื่อนของม้น ทรคคัวนังง
ยงพนคิน, แยกไซ่ยวยงพนไ้่นายโรเบคส้น
คล้ายสึงทโต. ยิงกัว่าน, ม้นยงอวกทยง
คยทหน้าเอาหลายท.

“คุณชาส, ผมรู้ สักเกดคแทยจะกระโจน
ออกไปเล่นงานเสียดไ้ส้าไ้, ยิงรู้ว่าแม่เยนค

ถูกมันกินเสียแล้ว, ก็ยังมีโทโสมากจนจนแทบจะระทดใจไม่ได้. ในที่สุดลมตึงใจจะคลานเข้าไปถึงกระหม่อม, ทูลถามแล้วว่ากระชัยพุกกับแม่หนูนั้นฆ่าใครได้บ้างหรือไม่.

“พอกลานมาถึงเจ้าโยคีวิเศษนั้น, ผมก็ขมวดวิ่งลงไปกลางหลังสคแรงเกิด. โยมืดมเข้าโยมึก, นักกระหุ้มใจว่าไอ้ผู้วิเศษคงจะสู้ญช้อกกันคราวเอง. แค่นี้ไหนได้, ไอ้สเปรตนั้นกลับส่งเสียงร้องคราง เอ็ดไรก่อนที่ผมจะมีโอกาสสำเร็จโทษมันได้เรียบร้อยแล้ว. ทันใดนั้นผมเสียงร้องเกรียวกราวทั้งไปทั่ว, โยมหายหมด, รัชชาก็วิ่งเข้ามาเข้าไปในเงาหมอก, โดยไม่ทันแก่นายควาแคง, แม้แต่จะได้เห็นแม่หนูตาเศร้าก็ไม่ได้เห็น. ผมวิ่งอย่างไม่มีทิศทาง, เลี้ยวซ้ายเป็นวงกว้าง, ในที่สุดก็ถึงเรือนกลียมาตุ.”

“เท่านั้นหรือ?” ข้าพเจ้าพุกขึ้น “แกล่ทำการหละหลวมมาก, ฮันส์. ไม่ควรจะไปทวนสังหารไอ้เปรตนั้นเลยก็เคย, ไปช่วยมันเปล่า ๆ. พิโซ! เขมันนี่! นะสงสารนัก! คีละวะ, ไอ้สควันรอก, ข้าจะไม่มียอมให้เองมีชีวิตเกินกว่าสามชั่วโมงข้างหน้านั้นเลย.”

ข้าพเจ้าเรียกฮัมสเตอร์ โลโยแกส และนายทัพหัวหน้าเข้ามาประชุมหารือ, แล้วเล่าถึงเรื่อง

ที่ฮันส์คอดเข้าไปฟังมา.

ในที่สุดเราก็ตกลงใจกันว่า จะยกโมเมที่ทันที. แท้จริง, ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะรอเวลา, เพราะรู้อยู่แล้วว่าโรเบิร์ตสัน กำลังจะตายอยู่ รออะไร, ขึ้นละเลยต่อไป ก็เห็นจะพอมแต่กระตุกเท่านั้น. ข้าพเจ้าขยับออกถึงสองนัดติด ๆ กันตามสัญญา. ทันใดนั้นได้ยินเสียงโห่ร้องของทหาร ๕๐ คน ค้างสนั่น อยู่ทางเนินลาดปากเขาโน้น. สองสามนาทีต่อมาเราก็เริ่มเคล็ดอพลง. ฮัมสเตอร์ โลโยแกสและข้าพเจ้าออกนำกองหน้า, นายทัพชาวอามอิคะ ทั้งสามนำกองทหารสามกองไปข้างหลัง.

ท่านสหายที่รัก, อย่างไรก็ดี, ท่านคงจะนึกเหวอาว่า ข้าพเจ้า, นายพรานฆ่าแผลแล่นควอเคอร์เมน, เป็นคนเลี้ยวลวดลากลัดกลิ้งอาจหาญสามารถจะยกพลเข้าปล้นค่ายศัตรูได้โดยไร้อุปสรรค, โดยใช่ โกลโกลโดยคน ๕๐ ไปให้ลวงอยู่ทางโน้น. แน่ละ! ท่านคงจะนึกว่าอย่างไรเสียชีวิต ของโรเบิร์ตสัน ก็คงจะรอก, และอินชก็คงได้กลับรัง! ข้าพเจ้ารู้ดีว่าความคาดหมายของท่านเป็นอย่างนั้น!

จริงๆแล้ว นายกอง ทั้งสามได้ริบรอว่าศัตรูจะไม่ยอมรบในเวลากลางคืนเลย. นี่เป็นความจริงเพียงใดข้าพเจ้ารับรองไม่ได้. ท่าน

โกโรโรทิท

เมษ

ไม่ระแวงข้างเจียวหรือว่า มันอาจจะขบขม
เนี่ยมย้า ๆ เช่นนี้เสีย, แลหวนมาเล่นงานเรา
ในคอกกลางคั่น? ถ้าเป็นจริงอย่างนั้น, เรา
จะทำอย่างไร? ... เรามีมือยัดกันในครวณ
หรือ? ... นำสมเพชนายพรวนควอเคอร์เมน!
... เรอมันเป็นจริงเช่นนั้นเสีย!

กลบทของโกโรโคกริบซูลไว้ประโยชน์
เสียแล้ว. โอ้ศัตรู ล่วงรู้ หกทุกสิ่งทุกอย่าง!

โอ้ ผิดคำฝ่ายเรา... คนกอกคายเอาแผน
อุบายไปบอกปรั้งกันหมดกลัน. มันคอกหลย
ออกจาก กองไปโดย ข้าพเจ้า ไม่รู้ สักกณิก!
อย่างไรก็ตาม มันคงไ้ สิ้นจาง จาก เรซูอย่าง
พอใจ.

แท้จริง, กองทหารที่ขึ้นส้อออกไปพบน้หา
ใช้กองหลวงไม่, เป็นแต่กองระวังหลัง ซึ่ง
ควมคุมโรเบ็คตันและมิลิอันชอย. ข้าพเจ้า
มารู้สึกเอากายหลังว่าพวกมันแย่งออกเป็นสอง
กอง ชุ่มอยู่สองข้างหยา. ทั้งนั้นยังเป็นอันว่า
เรากำลังเกินทางเข้าสู่กวงเล็บของปรั้งอย่าง
กระหยาไม่โทษสัก.

ข้าพเจ้าช่างโชคร้ายเสียจริง ๆ!

ขณะที่เราเคลื่อนกองลงไปตามทางลาด
ในท่ามกลางแห่งแห่งเกื่อนนั้น, ใจคอข้าพเจ้า

พลุ่งพล่านไม่สะบายเสียเลย. ทุกสิ่งเจียวสังก.
หนวนน้ำค่างนั้นก็พอประมาณอยู่แล้ว, มีหน้
ระมาโคหนาวลมหักแล้ว, บางครั้งรู้สึก
แขนขาตัน ซึ่งพลอยกระเทือนไปถึงหัวใจด้วย.
เกินพลางคึกพลาง, ข้าพเจ้ารู้สึกสังหวณ
ในใจชอยกล. ฉันรู้สึกว่าโรเบ็คตันจะถก
เป็นเครื่องตั้งเวยคอนตะวันขึ้น, ถ้าเป็นจริง
การมัน ก็อาจ เป็นว่า สตรีคุมมุ่งจะรบรอก เอาชัย
ข้ามนเราก่อนสง่า ๆ, เพราะเจ้าโยคักคนหนึ่ง
ก็ได้พิศไว้อย่างแน่นอนว่า ‘การชนะมาก่อน,
การเลียงมาทีหลัง’ ทั้งนี้.

ข้าพเจ้ากวดาคามองหาอันส้อย่างร้อนรน,
ใครจะเรียก มาถาม เอาความจริง ให้ แน่นอน.
ทันไค่นั้น, เจ้าชอคเคนค้อคผู้ ซ้อสคัย กว่ง
ทะเล็กทะลักกลับมายาวับร้อน, หลบเข้า
คันไม้ัน, แอบ เข้า ชอกหินโน้น จนถึง ตัว
ข้าพเจ้า.

“คุณครัย,” ฉันสักระหิกระหอยพุก,
“เกรียมตัวเถอะ, พวกโอเรซูซุ่มก็อยู่ทาง
หน้าทั้งสองข้าง พอผมเข้าไปถึงมันก็เอาหอก
ซัคออกมาจนหลยแทบไม่ทัน ระวัง! เร่ว!”
แล้วฉีกผ้าออกพันแผลที่แขน, มีโลหิตไหล
ออกมาปัด ๆ.

ข้าพเจ้ารู้สึกตัวเคียวนนเองว่า เราถูกลอย

โรคโรหิต

หน้ารถกันทั้งกราก ๆ, เตาเผาว่าคงเป็นเสียง
 ฝนของปรกษะ ซึ่ง กำลังขยายแนว ออกโดย
 รบ.

ในเวลา อันผ่านไป ไม่นาน นึก, เสียง
เหล่านี้ได้ ส่งเสียง ลง. ข้าพเจ้า ได้ยิน
เสียงพื้นเจ้าพวกทหารผิวดำฝ่ายเรา กระตบกัน
กริก ๆ ด้วยความหวากกลัว. อัมสเตอร์ดัมไปแอส
กระซิบกับข้าพเจ้าอย่างชัดเจนว่า เจ้าพวกนี้ ข้าพ
เจ้าไม่ให้เป็นนักรบเสียเลย. ข้าพเจ้า บอกเจ้า
หัวหน้าทั้งสาม ให้ประกาศว่า ผู้ที่สู้จะเป็นผู้ที่มี
ชีวิตอยู่, ส่วนผู้ที่หนีนั้นข้าพเจ้าจะยิงเสียเอง,
ฉะนั้นถ้ากระอยู่, ก็ขอให้ช่วยกันทำหน้าที่
ลูกผู้ชายให้ตลอดไปตลอดไปเถิด. คำสั่ง
วันนั้นก็ใช้ได้, เพราะเสียงกริก ๆ ค่อย ๆ หาย
ไปบ้าง

ทีนไต่ขึ้น, จากเบื้องล่าง เบื้องบน,
และข้าง ๆ, ไต่ มีเสียงโห่ร้องเกรียวกราวแทบ
ว่าแผ่นดิน จะถล่มถึงเขื่อนสนั่น, ฟังที พอจับ
ทางเสียงไต่ ว่าเสียงโห่ ของมัน มี ส่วนหนึ่ง ว่า
“เรอ^๕” นาทักต่อมา, ไต่ ยืนเสียงผลึก^๕
มันวิ่งสลับสายอ้อมข้าง. มันทั้งหมัดไต่เริ่ม
โถมกำลังเข้าซบเราแล้ว!

ในท่ามกลางแห่งแสงเดือนฉาย, ข้าพเจ้า

มองเห็นสีขาวสะอาดรอบตัว. เสื้อขาวที่มัน
สวม, และใบหอก อันคมกริบเป็นประกาย,
เป็นภาพที่น่าหวาดเสียวเหลือประมาณ. ไม่
ว่าจะมองไปที่ไหนก็พบแต่สีเสื้อและแสงหอก,
ก็ประหลาดว่าภาพฟุ้งยลาคัน หาดันไม่ไม่ได้
สักทีทีเดียว!

ข้าพเจ้า และ ชันดี ยืนขึ้น จึง ออกไป เป็น
ประทีป, แต่ไม่เห็นมันลดน้อยลงไปได้เลย.
ดูเหมือนกลิ่นจะหนาเข้ามาเสียด้วยซ้ำ. เห็น
ท่าจะไม่เหมาะ, ข้าพเจ้า, ชันดี, อัมสเตอร์
ไฮแกส และพวกซูลังวิ่งหลบเข้ามาตรงใจ
กลางกองทัพ, เพราะคิดเห็นเสียว่าพวกเรา
ควรจะตายหลังที่สุดที่จะได้ประโยชน์ส่วนความ
ปรารถนาของพระนาง—ผู้—ทรง—อำนาจ.

พระยาคันตังสงคราม แดงฉาน ก็เริ่ม ขึ้น โดย
เร็วพลัน!

ฝ่ายเราถกประนีประนอมข้าง, คุกคล้าย ๆ กับสันนิษฐานข้างถูกล้อมโดยพยัคฆ์ร้าย, นำปลมไปโจมตีทหารเรารู้ยได้แจ้งขึ้นมาก, จนเกิดความคาดหมายของข้าพเจ้าและ อัมสเตอร์ดัม, ไบรอนส์. การโจมตีคราวแรกของมันไม่ได้ผลอะไรเลย, นอกจากเขาชีวิตมาทางเสียเป็นจำนวนนับร้อยนับพัน. จากนั้นมันก็เริ่มแก้มืออีกเป็นครั้งที่สอง, แต่คงปราศจากผลทั้งเดิม.

พ.ศ. ๒๔๗๐

อิสานาเทวี

ขณะเมื่อมันดอยออกไปเล่นอันเย็นแรมเวลารวม
รวมคนเข้าประจำหน้าที่ตามเดิม, นอกจากนั้น
ยังมีโอกาสออกไปตากผ้า ต้อง อาวช เข้ามา
รักษาพยาบาลกันข้างในจนหมด.

ข้าศึกได้ ให้อีกครั้งหนึ่ง. พอขาด
คำว่า “เรซู!” , ก็เริ่มพากันเข้าโจมตี
เป็นครั้งที่สาม, ประมาณตลิ่ง ๑ ชั่วโมงพัก
ภายหลังการที่ครั้งแรก. แต่คราวนี้, มันเปลี่ยน
กลยุทธ์ใหม่, รวมกำลังเข้าตีทางด้านตะวันตก
ฝ่ายเดียว. บ้านเป็นบ้าน ที่ตรงกันข้ามกับ
ที่รวมเบี่ยงล่าง.

มันหันกันเข้ารวมกับลูกคลื่นในท้องสมุทร.
ข้าพเจ้าสังเกตเห็นมันน้อย ลึกว่าร่างสูงใหญ่
ผู้หนึ่งนำหน้าเข้ามา. ชายผู้สูงเล็ก ๑ ฟุต,
ใหญ่โตลึกลับน้อย. แม้ว่า จะเห็น ไม่เด่น
สัก, ก็พอจะสังเกตเห็น ดวงหน้า อันร้าย,
หนวดเคราสีดำ รกช้อง, และผมยาวประบ่า
ไถ่กันแน่นก็มาก.

“เรซูมาแล้ว!” ข้าพเจ้าพูด
เป็นเสียงตะโกน.

“โอ้เรซูแน่, ไม่ผิดหรอก, ท่านมา
มาขึ้น” อัมสเตอร์ไปแกสตอบเร็ว, “ข้า
อยากจะประจัญกับมันนัก, มันเป็นคนน้อย ที่

มีเกยวติยศที่สุดสำหรับข้า! คุช! เห็นไหม,
นั่น, มันถอยขวาน เหมือนกับข้าเหมือนกัน.
เอเลเฮ! ข้าจะต้องเริ่มประหัตถ์กำลังกันเสียที,
ไว้ถึงคราวจะได้รบอย่างเต็มที่!”

ข้าพเจ้ายอมเห็นด้วย ตามคำ ของขุนซูล,
ใช้สายตาสำรวจหาโอกาส จะลงยิงโจมตีมนุษย์
วิเศษนี้สักอย่างหนึ่ง. จำได้ว่าพอได้ โอกาส
เหมาะ ยกบน ชนประทัย, นักรบ พระนางก็
ยังเอื้อมมา ยังหน้าเสีย, จึง เป็นอัน ว่าไม่
ได้ยิง. คราวที่สอง, ข้าเมื่อกำลังจะยิงแสง
เดือนเสียมืด, มองไม่เห็นถนัด. อนึ่งข้าพเจ้า

จะมุ่ง แต่หมาย ยิงเข้า เรซูเอา ที่เกือบ ใต้ไม้,
เพราะ ต้องกังวล ตลิ่ง บัญชา การ ทางหนึ่ง ไม่
หยุดปาก. ขณะ นักรบ ฝ่ายเรา เริ่ม เรวรน,
เพราะ เหลือความ สามารถจะต้าน กำลังศัตรูไว้
ได้. ในเวลา อันไม่ช้านักที่ด้านที่ถูกมันรวม
กำลังเข้าโจมตีก็แตกออกเป็นช่อง!

ข้าพเจ้าเห็น ดังนั้น ก็ รีบ สักเห็น วายเข้า
กระดกสั้นหลัง, แม้ใจได้ ที่คิดว่าฝ่ายเรา
จะ ไม่มีโอกาส ที่ จะ รวบรวม กำลัง ได้ อีกเลย.
สิ่งที่หวังได้ อย่าง แน่นนอนเป็นการ ล้วงหน้าก็คือ
การแตกหนี, คุณไม่คิดซึ่งผลที่สุดก็คือการ
ตายด้วยคมหอกของศัตรู. คิดแล้วก็หันหลัง
ใจนัก! ข้าพเจ้าได้ยินเสียงอันสรวนตะโกน

เสียงแหลมให้ รวย เจ้าแอมพุ่มไม้เสียโดยเร็ว.
ขณะนั้นฉากแห่งความอับราชาชักก็ค่อยเริ่มขึ้น !

มีใจเจ้าชั้นสี่จะ โทณ ให้คอแตก, ข้าพ
เจ้าก็มีปรารถนาจะฟัง, เพราะรู้้อย่างใดแล้วว่า
การที่จะ เล็ดลอด คอคหินออกไปนั้นมันเป็นเรื่อง
ที่ทำได้, คำที่ขณะนั้นรอยข้างเราเต็มไปด้วย
ด้วยสกรูอันกระหายเลือด. ข้าพเจ้าในภาวานา
ในใจขอให้พระเจ้าช่วย, ถึงแม้จะตายด้วย
มือมัน ก็ขออย่าให้มีกรรมต่อไปเลย, ยิ่ง
กว่านั้น, ยังสาปแช่งเจ้าพวกอาชญากรรม
ที่ชั่วกาฬ และหญิงที่ชั่วกาฬว่าชั่วอัสมา ใน
ฐานที่เป็นผู้ชักนำ ข้าพเจ้ามาสู่ใจอมมิต ของ
มนุษย์กันคนเหล่านี้.

“รูปสลัก ชิกาลี, เร่ว, คุณยาธ !”
ชั้นสี่จะ โทณออก, ขณะที่ยกมือประทุบยัง
ต้องประกายกันหนึ่งลัคนง.

“ไม่มีประโยชน์คอก, ชั้นสี่เอ๊ย, แม้แต่
อัสมาที่จะไม่มาเสียเข้าไปนะซี” ข้าพเจ้า
พิมพ์สาปแช่งต่อไป แต่ไม่ยอมหยุดก็ยังเป็น
อันขาด. หากมันจะเอาชีวิตมาทิ้งเสียเพราะ
มือข้าพเจ้านั้นเป็นรอยแล้วก็, มันก็คงหนี
เนื่องกันเข้ามาถึงสายน้ำ.

ทันใดนั้นข้าพเจ้าเหลือยเห็นตาเขม้ายลลาลิ
ฟุร่าลงกยพนักิน, พยายามค้มมือเท้าเข้า

มาหาข้าพเจ้าอย่างเต็มความสามารถ. แท้จริง
ตาบิลไม่มี หนาท เกยวข้องกับการร่ายฆ่าพื้น
นี้เลย, แต่โดนหนอ แกร่งได้กระเลือดกระสน
มุ่งจะมาหา. ข้าพเจ้าละลึงมองอย่างแปลกใจ,
นึกสงสัยว่าแกลงจะรถหอกชักของประกายเข้า
กระมัง. ในขณะนั้นเอง, รู้สึกเหมือนมีแสง
สว่างวาว ๆ ปลายเข้าสายตา, ข้าพเจ้าหันไป
ดูโดยเร็ว, สิ่งที่ปรากฏแก่ตาทำให้ถึงกับ
จิงจิงคล้ายถูกสะกดทวงจิต !

ข้าง ๆ ตัวข้าพเจ้า, มีร่าง ๆ หนึ่งยืนอยู่
ตระหง่าน, ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าคลุมด้วย
ผ้าขาวาง, สามารถจะ มองทะลุเห็นทวงคา
ดำมืดวาว ประหลาดอันเต็มไปด้วยมหาอำนาจ,
ไม่กลมค้ำ ที่ละลึงเป็นลวดลาย ด้วยง่าข้างเป็น
เงาประกายริบ แสงเคื่อน, ลักษณะ แห่งไม
วิเศษนั้นระว่าเหมือนกับ คทาแห่งจอมทัพที่ไม่
ใช่, หรือจะเหมือนกับคทาอาณัติที่ของพระ
ราชาที่ไม่เชิง. ข้าพเจ้ารู้สึกขนลุกเกรียว,
รู้ได้ทันทีว่าไม่ใช่ใครที่โหด, คือพระนาง
อันมี ผู้กล่าว ว่าม อายยืน เหยียบ สองพนักิน
เอง !

ข้าพเจ้าแปลกใจเป็นอันมาก, ไม่ทราบ
ว่าเธอมีญาณ วิเศษอะไรจึงมาได้ทันเวลาพอดี,
เกือบจะปลงใจเชื่อว่าเธอ มีเวทย์มนตร์ล่องหน

พ.ศ. ๒๔๗๐

อิสานาเทวี

หายตัวไฉนแท้. ภูษาที่สวมใส่มิแสงขาว
เป็นประกายงาม, คล้ายแสงฟอสฟอรัสเม
อยู่ในทมิฬ. ขณะนั้นกษัตริย์ราชวงศ์
จอมทัพแห่งชาวนครโครห์เหลเกิน, รัชสมัย
ที่เปล่งออกจากภาษาทำให้ร่างเขาค้นตระหนักรู้
มองเห็นได้ ถนัดชัดเจน. พระนาง—ผู้—
ทรง—อำนาจ— มิได้ใคร่สวาทระไร, คง
แต่ใช้ศทวพิเศษ กวักแกว่งไปทางเหล่าข้า
มทรซึ่งทนแนบองกันเข้ามาราวกับคลื่นในท้อง
สมุทร. ข้าพเจ้าแลเห็นเจ้าพวกนั้นล้มลงซึก
กันระระนาทีกว่าน่าสังเวชยิ่ง.

ขณะนั้นชาวนครโครห์ต่างก็เปล่งเสียงออก
มาพร้อมกันว่า: “พระนาง—ผู้—ทรง—
อำนาจ! พระนาง—ผู้—ทรง—อำนาจ!”
แต่ในขณะเดียวกันเอง, พลรบฝ่ายอมตะ
บุรุษเรซุ ต่างก็ร้อง อย่าง ตระหนก ตกใจ ว่า:
“ลูลาลา! ลูลาลา! ถอย! พวกเราถอย
ลูลาลามาแล้ว! ลูลาลามาแล้ว!”

พระนางอิสานาเทวีก็แกว่งศทวพิเศษไล่พิฆาฏ
ประชิด โดยลัดขี้นองอาจน่าดู. รู้สึก
เหมือนมีอำนาจ ชะนิคหนึ่ง ชูใจให้ฝ่ายเรา
เหิมหาญ, พวกกันหนตามเขมมิได้ครันคร้าม
แก่ความตาย. ต่างคนมีสีหน้าอันชื่นบาน
โชนเข้าใส่คู่ประชิดรบพริ้วราย. ท่านที่รัก,

ความอัปราชัยอันเกือบจะเป็นของฝ่ายเรานั้น,
บัดนี้ไฉนเปลี่ยนไปเป็นของมณิแล้วโดยสิ้นเชิง.
เราชนะ—ชนะอย่างเด็ดขาด! ข้าพเจ้า
บรรจบแล้วกับ, ทำอยู่เช่นจนกระหมอกอื่น
จับมิได้, แต่ยังมีสักส่นกึกใจเป็นอันมาก
ที่กระสุน ตก ๆ ลูก ทำประโยชน์ได้ สมนัก,
โอ มนุษย์ ก็นคนล้มลง ผลอยู่ ๆ, ส่งเสียง
โศกครวญน่าสังสาร.

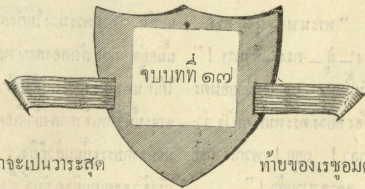
ฝ่ายประชิดเริ่มรวนรวนคุมกันไม่ติด, ต่าง
ก็พากันถอยหนีลงไปตามหินลาดโดยมิได้ คึก
จะกลับหันหน้ามาสู้รบเราเลย. ชาวนครโครห์
รุกรบกระ โน ข้าม ทรภคพ สตรีอันมีจำนวน
นับพัน, ตามพระนางไปถึงสำนัก. ข้าพเจ้า
นั้นอยู่ห่างเขอสักสองสาม หลา, มีโอกาส
ได้เห็นความองอาจกล้าแกร่งของเขอสักเจนก็
ขณะนั้นข้าพเจ้ากำลังขำเลิกล้มมิได้ คึกถึงอะไร
นอกจากบรรจบแล้วกับ, ทำอาหารไม่ผิด
กับเจ้าชอตเคนต้อต อันสัสสัสนัก. โอ,
ท่านเอ๋ย, ลากแห่งการรบอันแสนอนาถใจนั้น
ยัง คึกตาข้าพเจ้า อยู่จนบัดนี้, เสือทางเกร
ซุ่มไปด้วยโลหิตที่ กระตุกออกจากแผล อย่าง
ฉกรรจ์ ๆ ของประชิดและชาวนครโครห์. พัน
กึ่งหนึ่งไปด้วยเลือด—เลือดเป็นลิ่ม ๆ, บางแห่ง
ที่เป็น หิน ก็ล้นเหมือนมี ตะไคร่น้ำ จับ อย่าง

หนา ๆ. มันเปนยาพิที่หนักมาก, โลก ขึ้น ทะลิ่ง ปล่อย ให้ ฝ่ายเราไล่หมิ่นเล่นตาม
เราในช่วงเค็มไปด้วยความร้ายกาจเสียจริง ๆ!

ข้าพเจ้าส่ายทวมองหาตัวเรฐ, แต่หา
เห็นไม่, มันได้หายหน้าไปอย่างแปลกประหลาด.
อาจ จะเปน เพราะ ไร่ พวก มนุษย์ กิน คน กำลัง
แตกคนรุ่นวายว้างซึ่งกันเสียก็เปนได้. ขณะนั้น
รู้สึกใจเต้น, ใครจะเห็นพระนางเลศัญญา
กับมนุษย์ ผู้เสียอย่างยิ่ง. อัมสเตอร์ไปเกลส
อ้อมอ้อมไว มีอยู่, คงชวนไล่ขึ้นคอปรบรั้ว กัง
ลิวะ ๆ ไม่ขาดเสียง. สังเกตกุดศอกอกระงง ๆ
ยังงังซอมกิล, บางคนก็วิ่งหนี, บางคนก็

ชนะ ทะลิ่ง ปล่อย ให้ ฝ่ายเราไล่หมิ่นเล่นตาม
สละบายใจ, ทุกล้าย ๆ กับกระต่ายที่ถูกงูขู่.
การ ประหาร ชีวิต ยัจจาสมัคร อันมี ใจใหญ่ถึง
พยัคฆ์ร้าย ก็ได้ คำนึง ต่อ ไป จนกระทั่ง ถึงที่
รายแของล่าง. ข้าพเจ้ากระประมาณคิดว่าพวก
เรฐล้มตาย ลงสักสองในสาม. น่าแปลกใจที่
พลรบ แห่ง พระ นาง อัสมา ซึ่งเรา เคย ทყาม
นำหน้า อยู่เสมอ สามารถ ทำ หน้าทีได้ ถึงงาน
ผิดศาตกมากทีเดียว, คล้าย ๆ กับว่าพระนาง
ได้เพิ่มกำลังให้ ทั่วทุกตัวคน.

[ตอนน่าจะเป็นวาระสุดท้าย]

ท้ายของเรฐอมตะบุรุษย์]

Ainsi que la vertu le crime a ses degrés.

“ความชั่วก็เช่นความดี ย่อมเกิดเป็นขั้นเป็นลำดับ”

ก่อนที่จะเกิดต้อง อบรมความดีจนทะลิ่งเล็ดละน้อฉฉินใด. ก่อนที่จะชั่วก็ย่อม อบรมความชั่ว
เข้าไว้ ทะลิ่งเล็ดละน้อฉฉินนั้น. มนุษย์ทุกคนจึงควรระวังตัวเปลี่ยนแปลงนิสัยชั่วเสียแต่แรกเริ่ม

ของ ลิน.

แถลงการณ์พิเศษ

เรื่อง

“อหิวาตกะโรค”

ของ

กรมสาธารณสุข

อหิวาตกะโรคเป็น โรคที่เกิด โดยเชื้อ
ชนิดหนึ่ง ซึ่งอยู่ในลำไส้ของคนที่เป็นโรค
อหิวาต์ โรคนี้ติดต่อกันได้โดยมีเชื้อเหล่านี้
ปนออกมากับอุจจาระและโลหิต และพลัก
เข้าไปในปากของผู้อื่น โดยติดไปกับน้ำหรือ
อาหาร ทางที่อุจจาระจะพลักเข้าปากโดย
ติดไปกับน้ำหรืออาหารได้ นั้นคือ

(ก) โดยเทหรือถ่ายอุจจาระ หรือชัก
ล้างสิ่งของ ซึ่งเขยน อุจจาระ ในแม่น้ำ ลำคลอง
ทำให้น้ำในแม่น้ำ ลำคลอง มีเชื้ออุจจาระ ซึ่งมี
เชื้อโรค

(ข) โดยเทหรือถ่ายอุจจาระ ไว้บนพื้นดิน
ริมยอ หรือสระน้ำทำให้น้ำในยอและในสระ
ไม่มีบริสุทธิ์

(ค) โดยใช้อุจจาระเป็นปุ๋ยรดผัก

(ง) โดยแมลงวันที่ย่อยค่อมอุจจาระ แล้ว
นำเชื้อโรคติดตัวมาเที่ยวเกาะ ตามอาหาร

(จ) โดยมือ ของเราเองสกปรก มี

เชื้อโรค หรือ อุจจาระ ของผู้ที่ เป็นโรคอหิวาต์
ติดอยู่ เมื่อแตะต้อง อาหาร ก็ทำให้ อาหาร
ไม่บริสุทธิ์ไปด้วย

อาการและความร้ายแรง ที่จะสังเกต
ได้ว่าเป็นโรคอหิวาต์ก็คือ ชันแวง อุจจาระ
ร่วงเป็นน้ำโกรกที่ก้น ไม่มึลมออกมากับ
อุจจาระด้วยเลย สีของอุจจาระนั้นขาวเหมือน
สีน้ำข้าว กลิ่นเหม็นคาว หรือเหม็นสาบ ๆ
อุจจาระครึ่งที่สองที่สามกักไหล โกรก เหมือน
ในครั้งแรก บางทีมีอาการอาเจียน หรืออาเจ
ไม่มีก็ได้ และจะมีอาการท้องอืด คือหัวใจ
เต้นแรงและเร็ว เหงื่อออกโถมตัว ยิ่ง
ถ่ายอุจจาระ ถ้าถึง กึ่งยออัน ลงทุกที จนถึง
หน้ามืด กับปวดท้อง ตัวเย็น เท้าและมือสี
เขียวซีด เป็นเหน็บ ปลายนิ้วมือและเท้าเป็น
ร่อง ให้ปวดกระดูกเป็นตะคริว นอกจากนั้น
จะรู้สึกร้อนและกระหายน้ำ ต่อไปจะปราศจาก
สติให้ละเมอเพ้อคลั่ง โดยมาก มักจะตาย

[๒๐๔๑]

พ.ศ. ๒๔๗๐

แถลงการณ์พิเศษ

ภายในสิบสองชั่วโมงถัดมา ตามสถิติพยากรณ์
ชีพ ปรากฏว่า โรคนี้มีอัตราตายคงร้อยละ ๓๐ ถึง ๔๐ ท้ายได้มีกไม่เกินกว่าครึ่งของ
จำนวนผู้ที่เป็โรค

พินคินอาจกินได้ โดยไม่มีอันตราย แต่ผลไม่
ทมิผลย็ต้องมาแล่นนี้อาจมีอันตรายได้ เว้นแต่
จะ ได้ล้าง สดากดีแล้ว ผลักทุกชนิด ต้องต้ม
หรือทอด

การป้องกันตัว เท่าที่ใดทราบแล้วว่า
คนเราจะเป็โรคหิวาต์ได้ ก็ด้วยกลืนเชื้อโรค
เข้าไปทางปากเท่านั้น ดังนั้น วิธีของกันตัว
ในระหว่างที่มิโรคหิวาต์เกิดขึ้นก็คือ ต้อง
ระวังในเรื่องการกิน ซึ่งแยกหัวข้อ ออกได้
เป็สองอย่าง ดังนี้
ก. เรืองน้ำ

ข. เรืองอาหาร

ในเรืองน้ำควรปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ก่อนกินและ ใช้ต้องต้ม เสียให้เดือด
ไม่ว่าน้ำนั้นจะ ได้มาจากที่ใด เพราะจะนอนใจ
ว่าน้ำนั้นไม่มีเชื้ออะไรหรือเชื้อหิวาต์จะโรค
ปนอยู่ด้วยไม่ได้ เมื่อน้ำเดือดแล้ว เชื้อโรค
ก็ตาย

(๒) เวลาอาบน้ำ อย่าให้น้ำเข้าปาก ถ้า
อาบน้ำดื่มได้ ก็ยังดี

(๓) จงบ้วนหรือล้างปากด้วยน้ำสุก

ในเรื่องอาหารควรปฏิบัติดังนี้

(๑) กินแต่ของสุก อาหารทุกชนิดควร
หุงต้มให้สุก ผลไม้สุกซึ่งอยู่บนต้น สู้จาก

(๒) กินแต่ของร้อน ๆ หมายถึง อาหาร
ที่หุงต้มสุกแล้ว ถ้าทิ้งไว้จนเย็นชืด ควรอุ่น
ให้ร้อนจกอีกครั้งหนึ่งจึงกิน

(๓) บั๊งกัน อาหารให้พ้นจากแมลงวัน
เล็งความถึงอาหารและผลไม้ทุกอย่าง

(๔) งคกินผักกึบ และผลไม้ที่เปรี้ยวจัด
หวานจัด หรืออมเกินไป

ข้อเข็ดเตล็ด

(๑) เครื่องใช้ ในการกินอาหาร เช่น
ถ้วยชาม ควรล้างน้ำร้อนก่อนใช้ทุกครั้ง

(๒) ควรล้างมือก่อนกิน อาหาร ด้วยสบู่
ให้สะอาด เพราะอาจแตะต้องสิ่งโสโครกมาได้

(๓) จงระวังรักษาอุจระยาให้เสีย เมื่อ
คว่ำท่านสยาศิแล้วอาจต่อสู้เชื้อโรคได้ อุจจาระ

ร่วงระรณะระหว่างเวลาที่มีโรคนี้ชุกชุม อาจ
กลาย เป็ อหิวาต์จะ โรคได้ ถ้ามี อาการ
อุจจาระร่วง แม้แต่เพียงเล็กน้อย จงรีบกินยา
หรือไปหาแพทย์เสียทันที

(๔) อย่ากินยาระบายพวกเกลือ เช่น
ค็เกลือเป็ต้นเพราะยาจำพวกนี้ถ้าถ่ายน้ำออกจาก

ร่างกายมาก

สู่อาหาร

(๕) บ้านใดมีคนเป็นโรคอหิวาต์ อย่าไปเยี่ยมเยียนเป็นอันขาด

วิธีการจัดโรค เมื่อทราบว่าผู้ป่วยของตนเองแล้วทั้งนี้ จะต้องช่วยป้องกันผู้อื่นด้วยเหมือนกัน มนุษย์เราต้องยอมอาศัยซึ่งกันและกัน จะถือเสียว่าเมื่อเราปราศจากโรคแล้ว ผู้อื่นจะเป็นอย่างไรมิรู้ด้วยเช่นกัน ไม่ได้ ทั้งนี้เพราะเหตุว่าเมื่อผู้อื่นยังเป็นโรคอยู่คราใด โอกาสที่โรคจะติดต่อมายังเรา ก็ต้องมีอยู่ได้เสมอ เพราะฉะนั้น ถ้าทุกคนจะพร้อมใจช่วยกันกำจัดโรคอหิวาต์ ให้ศูนย์สูญเสียเลยทีเดียว จะมีดีกว่าหรือไม่ ?

วิธีที่จะช่วยให้ โรคนี้ศูนย์ ไปได้นั้น ควรปฏิบัติดังต่อไปนี้

๑. เรื่อง อูจาระระ ต้อง จัดการ ทำลายให้เรียบร้อย คือ

ก. อย่าถ่ายเทลงในแม่น้ำลำคลอง หรือริมย่อน้ำ สระน้ำ เพื่อน้ำที่ระกินและใช้จะได้ไม่เชื้อโรค

ข. ต้องทำขุยมะพร้าวให้มิดชิด เพื่อ กันแมลงวันไม่ให้ลงคอก แล้วนำเชื้ออูจาระไป

ค. อย่าใช้อูจาระสกปรกเป็นยूरดหลัก

ง. ทำลาย ที่เกิดของแมลงวัน อย่าทิ้งมูลสัตว์ เศษอาหารและขยะมูลฝอยเรี่ยราด เพราะแมลงวันชอบไข่ในที่เหล่านั้น จึงเผาหรือฝังเสีย

๒. อาเจียนและอุจาระของผู้ป่วยด้วยโรคอหิวาต์ อย่างนำไปเทลงในแม่น้ำลำคลอง ทางที่ควรใช้ยา ทำลายเชื้อโรคได้ไว นานอย่างน้อย ๓๐ นาที แล้วจึงนำไปเทในขุยมะพร้าวหรือขุยมะพร้าวและกลบเสียให้เรียบร้อย แล้วผ้าของผู้ป่วยด้วยโรคอหิวาต์กระ โคนั้น ห้ามซักในแม่น้ำลำคลอง นอกจากจะได้ต้มจนเดือดนานราว ๑๕ นาทีเสียก่อนแล้ว

ถ้าทุก ๆ คน พร้อมใจ กันปฏิบัติ ตามที่กล่าวนี้ โดยเคร่งครัด อาร ทำให้ โรคอหิวาต์สาปสูญไปได้ แม้จะมีชนบางบางคราวก็ังจะไม่ร้ายแรงเท่าใดนัก เมื่อทราบว่าวิธีที่จะทำให้อหิวาต์สาปสูญได้ เช่นนี้แล้ว ทำไมชาวเรา จึงไม่ร่วมมือกัน กำจัดโรค อันร้ายกาจนี้อย่างนี้เสียเล่า ?

พ.ศ. ๒๔๗๐

ประกวดความวิจิตรศิลป์

ทำนองของผู้ที่รักกันอย่างสนิท แล้วต่างคนต่างก็ร้อง “พอเสีย” พร้อมกันทั้งคู่จึงได้คิดว่าจะทำและร้องเช่นนั้น

“โอ้, เก้ง, ขาบายสิไม่ได้พบกันนาน ชัยวเพื่อนยาก นมaying ไปยังไปกันจึงมาพบกันไ้” นายไข่ ซึ่งคเหือนอนระมีอาวไร่กว่านายเก้งนคห้อย ลามช่นก่อน

“ก็อชบายคัหรวอกเลวณกันรียะรคชวการหัวเมือง ลาเขา มา ธุระ ส่วน ตัว หลยวันแล้ว แกล่เป็นโง่มง คังคาออกจากโรงเรียนแล้วไม่ได้พบกันเลย เพราะต่างคนแยกกันไปหมก แกล่ทำอาไร่ที่ไไหนในตำแหน่งอาไร่ ขอกกันมั่งชี่ ขวชวอาคม ที่วเรียนมา อิมขลิบมาก ไหมชาหมีนชวเก่ง ๆ กันมาก ป่าสาฝ่าหรงมั่งค่าเขาพุกกันยวือ กันก็อคองพุกอชวาเหมอเพราะ หัวหน้า เป็นฝ่าหรง ” นายเท้ง คอยยักยวคัวยอการอั้นเห็นไ้ววอชกรยอกเหลยมในทางภาษาต่างประเทศสัักท่นอย

“ยวือ, พุกคังนำทชงกันแล้วพอยอกแก็ ก้อคงเห็นท่นทว้าเป็นงานท่นกและสำคัญเหลือคัลง เพราะเป็นงานทก่นคองรวมคอกชอยคนเคียวไคยชวเพราะ ” นายไข่ก็คอยชยั้งพยายามจะให้นายเท้ง เห็นเหลยมในนำทชงค่นเหมือนกัน

“งานเขยวือ การทำรคชวการทว้าจาท่นกเห็นอย แต่เชื่อว่าเป็นงานทสำคัญใหญ่โตคัค่นนา จาคัยมคัชชี่เสียง, แกล่ทำอาไร่ขอกให้กันคัไคสัักท่นอยเลอะน้า ” นายเท้งถามคัวยอการท่งในนำทชงนายไข่มาค

“อ้ายใหญ่โตน้ามน์ใหญ่โตคัลลอกแกล่อยแต่ มั่น สำคัญ จนกาท่ง หยคัวินเคียว ก็ไ้ไ้ถ้ากันชวคัวินไไหน วันนัันงานคอง ชวักทำกันไ้ไ้คัลลอกชวคัณท ที่เคียว คัลลอ กันเป็นหัวหน้ายคกคอง โรงเรียนคณคิกคัลย ซึ่งเป็นโรงเรียนใหญ่โตมาก ” นายไข่ คอยคัวยน้าเสียงอั้นแสดงว้าพุมไ้ในสคณททวการ อั้นระโหถนชงค่นมาก,

“ยี่, ก้อใหญ่โตพคัคัณแก็ ไ้มีพชววยวือ ” นายเท้งคัลวถาม

“ก้อไ้มีนำชวมคัณคัลยาค งานชานคัทกัน ทำน ม คัแต่ตำแหน่ง หัวหน้า คัตำแหน่ง เคียวไ้มีคัตำแหน่งพชว ” นายไข่ชัแฉง

“อ้อ, มั่นก้อเฮาย นัณกคองยคกคองควคัลลอกหมก จนกาท่ง คัวยอชวการย และเค็กเล็กรือ, แ่, คายโงะยั้ง ” นายเท้งคอยชยั้งแสดงคองเห็นไ้

“ม่ายชว่ย, นัณมันเป็น นำทชงชวการยใหญ่เขา กันยคกคองชวเพราะตัวโรงเรียน

พักเดียว

๐๓๖๗ เมษ

เท่านั้น คลือว่า — ต้องดูแลรักษาเด็กกวาก
ชาตนาท และ ต้องทำ ความสะอาด แก่กะ โถน
โทนที, ออ, มั่นคิยะทะละ ชาควันเกียว
ไม่ภัย, เกิดความ, เพราะเจ้านาทอน ๆ ใน
โรงเรียน นโมโคส สามารถทำ น้ำ ของกัน
แทนกันได้ เพราะมันสำคัญต่อการความรู้
มากเข้าใจไหม เรื่องมันเป็นอย่างนี้ เข้าใจ
ไหม” นายไยอธิบายน้ำที่ของคนโดยละเอียด

“อ้อ ” นายทั้งร้องก้วยความโล่งใจ
แทนนายไย เพราะเห็นว่าหากน้ำที่ของนายไย
จะสำคัญ ตามที่กล่าว ก็ไม่ทำให้ นายไย
หนักสมองมากเหมือนที่รู้สึกเมื่อครั้งแรกนี้

“นั่นแก้ด้วยเงินเดือนเท่าไรล่ะ คงจา
แยะเพราะเป็นงานสำคัญ ” นายทั้งถามและ
ออกความเห็นด้วย

“งบประมาณของกันเดือนละ ๕๐ บาท ”

“แล้วแก้ด้วยอย่างงบประมาณหรือ ”

“ก็ บอก ว่า กันได้งบประมาณ เดือน ละ
๕๐ บาทอยู่ หยก ๆ ลายจึงถามว่า ด้วย ว่าด้วย
ประมาณใด ”

“ฝ่ายซ้าย, กันหมายความว่าแก้ด้วย
รับ ๕๐ บาทเต็มตามงบประมาณใหม่ ”

“อ้อ, เวลากันได้เพียงถึงงบประมาณ
ก็กล่าว แก่ทำหาไรที่ในแก้ด้วยเงินเดือนเท่าไร

เล่าให้กันฟังมังซี ” นายทั้งก็เห็นด้วย
เมื่อนายทั้งได้รับคำชื่อนายไย ให้เล่า
ถึงการทำงานของตน ก็ทำอาการบิ่ไปบิ่มา และ
พูดเรื่อย ๆ ว่า

“น้ำที่ของกัน ก็สำคัญ คล้ายกาของแก,
น้ำแหละ, คลือ, อ้อ, คลือว่า, เวลาได้กันเป็น
แพทย์ที่ช่วย ของหมอ กาลิมมาคั้น นายแพทย์
ใหญ่ ข้าราชการโรงพยาบาลโรคผิวหนังเรอวัง
ตำบลบางหญ้าคา จังหวัดพระประทุม ได้ดี ๆ
กรุงเทพ นี้เอง ”

“ใช่, ใช่, ก็สำคัญ, ก็มาก, นี่
นายแพทย์นั้นของแกมิเป็นหลังลือ ”

“ที, หรือ ”

“ชาติไหน ”

“อังกฤช ”

“พูดไทยด้วยไหม ”

“ด้วย, แต่ไม่มาก เพราะชาวนกันถึง
ด้วยบอกว่ากันต้องพูดภาษาฝ้าหรั่งเสมอในน้ำที่
ของกัน ”

“อ้อ, เฮ้ยเฮ้ย, แก่พูดภาษาในเสียง
อาไลยัง, ลากช้าการหลืออาไล ”

“ใช่, มั่นคิยะทะละ แก่ ไม่ว่าหาไร
สักคำว่ามีเหตุเกิดขึ้น กันเป็นต้อง ลายงาน
หาหมอ ชันหาอวัยวะมาแก้ปาดิเหตุหุยก

พ.ศ. ๒๔๗๐

ประกวดความรู้อุป

ขึ้นที่งานหอ ก็นึกถึงลายงานเหมือน เช่น
อีกคราวนี้ มีสุภาพพริ้วชาวอังกฤษ ขัยรยณต
มายังใจไม่ได้ เจ้านั้นเกิดไม่เด่นเสียเลย ๆ
ต้องเก็บเป็นนานถึงไปค้า แต่เหมือนไม่อยู่
พอแก่กันก็ตั้งลายงานทันที ”

“เป็นยาของอังกฤษ ”

“ก็อังกฤษนี่ ”

“อ้อ, แกลายงาน ว่ายังใจนะ เช่น
อ้ายเล้งที่แกว่าดกยณตเกิดปากเหตุขึ้นนะ ”

“กันมอกว้าง — “คือกตือ, ‘อิงลแหมน
เย็นคาลาแมนโมราคา จัปปากัน ยักชาทาเท
ยู่ ‘เข้า’ พอกัน พุกขย แกกือ หิวเวระ แลละ
พายักหันยอกว่า ‘อ้อไหร — อ้อไหร’ แล้ว
ก็ไปทำงานของแก่ง่วนตามเคย ”

“เฮอะ, แกพูดเลยมจริงแฮ, ที่เขาพูด ๆ
กันก็ไม่ได้เจียเจียเลย แต่แกจึกค้ายว่าเจีย
เจียว, ผ่าซี้, ตามที่กันฟัง ๆ, แต่ตามท
แกพทนะแกหมายความว่าฮาไลหนา ”

“คลือกันว่า — หมด, คนอังกฤษ เป็น
สุภาพพริ้วขัยรยณตมาเกิดปากเหตุขึ้นนาน
ที่น่ายานของท่าน ”

ซ้ายค้าย — ซ้ายค้าย, แกก้าก้านหยอ
ที่พุกชาเหมือน ส่วนกันนาน ๆ ถึงจาค้ายพ
เพราะ งาน ของกัน มันใหญ่โต มันทำ การ

ปลูกคลองแต่โรงเรียนเท่านั้น ไม่น่าที่ค้ายไป
พูดหรือลายงาน ฮาไลกาโคส แต่กัน อ่าน
หนังสือมีก้าขันอังกฤษวิชาเหมือนโรงเรียนเขา
มีเยอะเยอะ โดยมากกันอ่านลูปภาพ — อ้อ, ที่แก
ว่าแกเป็นแพทยนะทางผ่าคัลลือ ”

“อ้อ, อ้ายการผ่าคัลลือ ักเรียนให้ง่าย ๆ
เพราะมีคัลลือสอน ”

“งั้น ทางยาลือ ”

“อ้อ, อ้ายนั่น ก็ม้ตำลาค้างเว้หมก ว่า
เจ้าโรคชานิดนั้นต้องวางยาชานิดนี้ ไคล ๆ ก็
รู้ได้ เอาตำลามาจากคัลลือ ๆ การเคียวเคียว
แหละ ” นายเท็งคุดค้ายอาหารอันไควจะให้
นายไปเห็นว่าแพทยศาสตร์ทั้งในทางคัลลือกรรม
และอาชกรรมแปนของสามัญมาก

“เฮอะ, งั้นแกคง ต้องเป็นแพทย หมดชา
บเคียวก้าแพทย อัน ๆ หมกคช, เค็ดจวัง, ยิง
ชังจว่า, ผ่าซี้, แอโยเรียนมาจากไหน
คาหยาญลู้กันฟังมั้ง ” นายไปออกจะศรัทธา
ในภูมิของนายทั้งมาก

“อ้ายวชาของกันมันไม่ต้องเรียน มัน
แปนของเกิดใน ยัณคิตย พอกันเห็นมเคียว ก้อ
ทำค้ายคิตเคียว หมอกาลัมม้านคาลาชมแปะ
เฮียว พอกันทำงานของกันสัวังละแกแปน
ต้องมายอกันว่า ‘เเอง — แณคิตหวา — เเอง

— ทำการเพิ่ม ก็ดี — แล่นซ้อยมาก — เคาซา
มี ” ทุกที ไม่แกลังอวด พยัสา ” นายทั้ง
พกด้าตังเลี่ยนหมอแลมเขอรัน ที่ซมเขยคน
เพื่อให้นายไ้เห็นจริงซน

“อ้อ, พิดชาการจริง, งันแกเปนแพทย
ในทางอาไลลา ซียายให้กันฟังหน้อยละนะ
กันฮยากรูจริง, ผ่าน ” นายไ้ฮยกรวยถึง
สภาพ แห่ง วิชาแพทย พิเศษ ของ นายทั้ง ค้วย
อาการกระวนกระวาย

“อ้อ... คลือว่า... คลือว่า... กันเปนแพทย ใน
ทางรักษาเครื่องมือให้ชาอาถ คือว่าพอเขา
ไ้ใช้เส้จันก็ต๋องลงมือทำการรักษาทันที ซึง
เปนหน้าที่สำคัญมาก ถ้ารักษาไม่ชาอาถ หมอ
แกชเือกตาไลแลตักเงินเคียนค้วย เพราะชาอัน
จึงหาคนรับน้ำหนัก, หมอว่าตังคามแพทย
พช่วยในทางรักษาเครื่องมือมา ไม่มีโคตก็เกา
กากัน แลจึงให้เงินเคียนกัน ๑๐ บาท เปน
ฮักกลางพิเศษของน้ำหนัก คนก่อน ๆ ไ้ฮยฮยสูง
๑๕ บาทเท่านั้น แลหมอแกว่าต๋อไปจาเพิ่ม
ให้กันอีก ” นายทั้งฮยฮยน้ำหนักของตนและ
ทำท่าทางประกองเพื่อให้เห็นว่าสำคัญ แต่
นายไ้ คง จะ เห็น ความ สำคัญ ใน น้ำ ที่ ของ
นายทั้ง ไม่มากเท่านายทั้งเห็นเอง จึงร้องค้วย
อาการอันเฉยช้าไม่กระวนกระวายเหมือนแต่

ก่อนว่า

“อ้อ, ยัง—จัน—เฮง—นะแหละ, แต่
ยังไ้ ๆ ก็ฮักว่าค้อ, พวกเราทำลาชาการ
งานเมืองแหละค้ายคียาคีเหมือนกันหมด”

“จริง, แก, กันถ้อคิใจที่เห็นพวกเรา
ค้ายคียาคีไปตาม ๆ กัน ” นายทั้งรับรอง
ถ้อยคำของนายไ้

เมื่อสองสหายทักทายถามทักขัสซุฮการงาน
และความเป็นไ้ซึงกันและกันเส้จแล้ว ต่างก็
เริ่มรับประทานไอศกริมที่สั่งมา ตังค้อยย่นาน
แล่วพลางและคุดกันพลางเปนทวนเวียนมาก

“นี่—เท่ง, โรงพยาบาล ที่แกทำการ
ยุ่นา แกว่ลาถยาโลถ เลือถ ไม่ไ้ลือ ”
นายไ้ถามซน

“หือ—ไ้, ทำไ้ ” นายทั้งรับแล้ว
ยฮนถาม

“เขาลักยาวิไหน แลสำเหลคักจริงลือ
กันเกลถว่า จาฮูพวกแพทย ๆ ในกรเทพเขา
ไม่ค้ายโลกพรรค ยัง ซาหมีน เขาลักยากัน
เก่ง ๆ มาก ” นายไ้แลถ

“ฮะ, เขากันนา, เขาลักคยา ๒—๓ รก
เท่านั้นแหละเปนยังฮ่วยเทียว ” นายทั้งฮยฮยวิ
รักษาโรคเรอริ่งที่ โรงพยาบาลถนทำอยู่

“อ้าย, ต๋องคิดคยาเปนตัง ๒—๓ หน, มัว

พ.ศ. ๒๔๗๐

ประวัติความเป็นมาของตัว

กิจกอยู่ยั้งยืนยง ไม่ทันกิน หดแกล ไร่ ไวจะพูดข้าง เพื่อไม่ให้ เป็น การ น้อยหน้า
พยายาล ของ แกล มัน เริง นายแพทย์ คินอ ถนน
พระราม ๔ เสียแล้ว ภายหลัง โลกเล็ดลงเช่น
โลกเล็ด ที่หมอนอื่น ๆ ไม่ลัดลาก็ส่งมาหะ
เท่าไรเท่ากันเขี้ยว, ผ่า, กันเห็นมาไหลลาย
แล้ว, พอทนาย ของเขามันก็ยวหะแกลย
อ้ายโลก นั้นเขาทันที เขี้ยว, ตกกลาก ”
นายไ้ ค่อยถึง ความสามารถแห่ง สรรพคุณยา
ของนายแพทย์ ทินอาน

“ฮือ —” นายเท้งร้องโดยลากเสียงยาว
พร้อมกันทำควายน ตีกันคล้ายกับ ตีกรวดรองว่า
จะกระเซาะหรือไหม แต่ใน ที่สุดก็พูด คับท
ออกมาว่า

“นั่น, ไ้, อ้ายเรื่องวีรกรรมารักแยะไร
กันเล็กเสียวก็เอะน่า กันนาน ๆ ได้เข้ามา
ในกรุงกาเซาทัน อัยกพูดถึงความจาเจริญ
ของ ปลาเทศเรา คลือ กัน สังเกต ว่าเวลา
บ้านเมืองเราชาหนกชาหนาน มีการมาโ
ราชพิภคกลดกันทั่วทุกหัวแถว ผู้คนพน
ลาเมืองทั้งหญิงผู้ชาย แต่งตัวอย่างแพคแซ่น
ใหม่ คสวเกไม่แพ้ชาว ยุโรป ทั้งน เป็น
เพราะ บ้าน เมือง เรา มี สวัสดิ์เชช้น มาก ชน,
ถูกใหม่, กันว่า” นายไ้สังเกตว่านายเท้ง
พูดยกศัพท์อังกฤษ หลายคำ ก็พยายามกลหา

นายเท้งใน ทางภาษา อังกฤษ เพราะคนนั้น พอ
นายเท้ง พูดจบก็รีบ กล่าวขึ้น ด้วยเสียง อันห้าว
หาญว่า

“กันเห็นด้วยกับ แกลในเรื่อง ความจาเล็ด
ของเมืองเรา คลือว่า มันคงตา เมื่อก่อนมาหา
สงครามในยุโรปแล้วมา เมืองเราจาเล็ดขึ้น
อีกแยะ พูดถึงพจน์ในการแต่งตัวลานั้นเป็น
ชั้น เข้ม ชาติกต ค่ายไม่แพ้ ฝ่าหลัง เขี้ยว ให้
พี่ย่า อ้อยก็เทศาเหมอ, และผู้คนพน
ลาเมืองทั่ว ๆ ไป ก็มีใจคอ กว้าง ขวาง ต่าง
ปราศเทศมเขมมาก นับว่าขี้ขลาดาโชย, จริง
กันรับลองว่าเมืองเราดีโดยชนมาก ”

“นอก จาก นั้น ทาง พาณิก ข่า ย่าการ ก้อ
จาเจริญ มากด้วย มีล้านลง ชายของ ต่าง ๆ
แยะตาแยะ จาเอะไรก็ได้ ทั้งน่านแกลเห็น
ด้วยใหม่” นายเท้ง ขอความ เห็น นายไ้
ประกอบความเห็นของตน

“เรื่องนั้นก้นยอมยกนด้วย แต่แกลสำแดง
ค่ายใหม่ว่า ลาน ไทน์มีชื่อเสียงในทางขาย
สิ่งค้าอาโลมิ่ง” นายไ้สยความรู้อยคว
ของนายเท้ง

“ถ้า จาพูด ถึง สิ่งค้าเครื่อง กาบ้อง เช่น
นมสกินมั้น เป็นคนแล้ว กันเห็นว่า ร้านนี้

พักเดียว

เรากำลังกินไอชากรลิม กันอยู่นี้ กันยี่ว่า มีมากพอขาย ” นายเท่งทอยข้อส้อมของนายไ้

“ปล่าว, เหลว, กันเห็นว่า เบ่งล้าน ‘เคว่งไ้’ ที่ซาหนนบ้านหม้อกลงแยกพาชลัด ไม่ค้ายหลกัลยัที่นั่น แกจาเห็นว่ากายวนเคลื่อง กายบ้องลาเป็นอิดค้ายอเชียว เอาฮาไล ๆ ค้ายหมด นมขนิยหอมมันลากาเหมกคากองพานัน เทินทักเป็นภาเสากา ถ้าแกต้องการเคลื่อง กายบ้องควรงลงไ้ที่นั่นทันที ” นายไ้เออขนิยพร้อมทั้งแนะนำ

“เฮอ, น, เมื่อกรพวกกันดงเร่องเพ็คแซ่น ทให้กัน นก ดง ล้าน คคิเสอขนิยมาค้ายล้านนง กันเคยมาคคิข้อย ๆ คลือ ล้าน ‘ฟามีทอกรณ’ ทวคคิก กันเห็นว่าคคิเสอ เก่งมาก แกเคยลงมั่งใหม่ ” นายเท่งเปลียนนทใหม่เพื่องให้ถูกตามทนายไ้ตั้งขนิยหาไว้

“ยะ, กายวนคคิเสอโคกรามาสู้อันยื่อ ‘เห็นกั’ ทพาชูรคิล่าเป็นล้านเก่าแก่ขำนานญ มาก แบนทคคิเป็นแบบอ้อมคู้เคคชาเหมอ ” นายไ้พุกเสียงเลียบซา

“อา, เมื่อ แกพค ดง ล้าน คคิเสอ ยื่อ ‘เห็นกั’ ททาหนนพาชลัดททำให้ กันนกลงล้าน คคิกรองท้าวท อยไ้ไล ๆ กันขนิยมาค้าย รำนนง คลือ ล้าน ‘ลุขินหลั’ กันเห็นว่าคคิเก่งมาก

เมษ

ราวกะมาจากสิงกาไป, แกเห็นใจ ” นายเท่งพยายามหาเร่องใหม่มาแกอีก

“เห้ย, สิงกาไปกาเอาไ้ มั่น จาสู ‘ยะมี’ ที่สนัยแยกกายลือ มั่นทาลาวกะมาจาก ปลัดคั่นน๊ะ, จาให้ ทายังไ้, จาเอาหัว สเลียมสามเหลียมค้ายทางน่าน อ้อมคู้เคคเจียบเชียว, ผ่าชี อ้ายลงขนิยหลัขินแหลอฮาไล ของเก นั่นยังทาลอชก เก่มท, สู ไม่ค้ายหลัอก ” นายไ้คิรำนทวรองท้ำทนายเท่งอ้างแล้วทวงรียประทานไอสกริมท้อไป

“นี่, ไ้, ไอสกริมนี้มัน พอขายน ” นายเท่งเออขนิ

“หือ, ก้อ พอข้ายหลัอก แต่จจักว่า เก่งทเคียวไม่ค้าย ” นายไ้เออความเห็น

“ทไ้ไหนมก ๆ มั่งเทอ กันอยากไ้ล่องนั กันล่องมาหลายแห่งแล้ว คุมนักคคิล้าย ๆ กัน ยังแหละ ” นายเท่งคคิคุ

“เฮอ, แกเทยวลงแต่ด้านค้อก ๆ นั้นนา ไ้เง แกไ้ล่อง ‘อ้อนลอกหย่น’ ทเยว่าลาคา มั่งล้า การทาทาหลอจจนการจคิชาดานท เกินแบบเม่กรันเจียบ ไอชากริมลาคจักว่าเป้น ขนิยคชาคากาเชียว เช่นไอชากริมจ้อกโกแลค เป้นคั้น แหละยังมี ไอชากริมขนิยคคิเชนคคิพเคย ออ ดุงยัก กับ จายสุย นมัน ไอชะเหลอถำลึง

พ.ศ. ๒๔๗๐

ประกวดความรู้อันทั่ว

ไม่เชื่อแก่ไปของครู ไม่จริงยังกันว่า กันยอม
ให้ปลื้มข้าหลัน ๒ เข็ก ” นายไต้เท้า

“ เออ ไต้, แกพุดถึงร้านขายของกิน
แถวเขาว่าราช ทำให้ กันถึงเกี่ยวเข็ก
ร้าน ‘โยกหวด’ ริมโอฬารไปรษณีย์
ขึ้นมาก้าย ไปกินกันมะแล ” นายทั้งชวน
นายไต้

“ อี, ไต้แกมัน ขึ้นนอก เสียจริง ๆ ไม่
ล้มคาตาโลม้งเลย ก็อ้ายลันมันมันเล็กไป
เสียคงตายอลมส้มปากัย แล้วนา เที่ยวน
มัทจนหมอยก ‘หอยก’ กัย ‘ด่วยงหวา’
แถวอำเภอสามแยกนั้นแน่ แต่ยังไม่ ๆ มัน
ไปสู้ ภัตาคารใหญ่ ๆ เขาไม่ค้ายห้อยก เขา
ทำเก่งกว่า เพราะทนลอนมันต่างกัน เช่น
ภัตาคาร ‘ฮะเซ่งหลี่’ ที่ประตูใหม่ ซึ่งนาย
หงทวงกิจการนั้น แกเอาเอ็กเข็ก เข็กโก
เข็กชวาหรรค้อไอ ๆ ค้ายมก และเขาช้วย
เคล่องลันคาก ๆ ทำงำน ไคลไปกินหนึ่ง
แปดต้องคิดใจไปอีก กันยังไปย้อย ผ่า ”
นายไต้ช้วยมาถึงคุณความดี ของ ภัตาคารที่
คนอ้าง

“ งานเหลว, ไร้ว่าง ๆ ไปกินสักทีนะ ”
นายทั้ง นึกนายไต้แล้วเรียก ไส้กริมมา เพิ่ม
เคมีอีกคนละถ้วย และค่างคนต่างมุ่งกระทำ

นำที่ กล่าวคือ รัชประธานไส้กริมง่วนอยู่
ครู่หนึ่ง นายทั้งก็เอ่ยขึ้นว่า “ ไต้,
เวลานี้กันสังเกตว่า ชาวต่างประเทศพากันสั่ง
ยากลันแก ไรคต่าง ๆ เช่น แก ไต้ แกเล็กลม
เป็นต้น เข้ามาจำหน่ายในเมืองเรามากจน
แกเห็นว่ายาเหล่านี้ของชาติไหน ช่ายค้ายก็
หลั ”

“ จริง, กันก็สังเกตเหมือนกันว่ามียา
ชนิดที่เก่าเข้ามาจากต่างประเทศมาก และ
ตามทีกันเห็น ๆ มา รู้ดีกว่ายาจีนเขาเก่ง
มาก เช่น ยายานเย็งโผยิดา แก ไต้ และ
ยา ฟุโหมโก แกเล็กลม ของห้างแย่นวอลย
นั้นเขาชวยกันก็ วานช่นข้าง ๆ ยานกันเขา
ซอมล่องค้ายบิณว่ามีสัพพะคุณ ศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง
ว่าทั้งสองคาหนาน ”

“ แต่กันคิดว่ายากายีต่าง ๆ ที่ไทยเรา
ทำ เช่น นกเขาค์ของศรีทัย เขาก็ชวยมา
ไม่ใช่เล่นนาในเมืองเล็กลม ”

“ ฮะ, ถ้าหากถึงยากายีต่าง ๆ ของ
ไทยเราแล้ว กันเชื่อแน่ว่านกเขาค์ของศรีทัย
เป็นทั้งแรงค้ของศรีสุวรรณเกิด ยาคาหนาน
นั้นของเขามันค้ายจริงนัก ด้วยหรือสองถ้วย
เท่านั้นแหละแกเอ๊ย ปลาเคียวเคียวก็เห็น
ลัทธิ มันทำให้ใจคอบ้าแหละทำให้ร่างกาย

แข่งแสง อารยเจ้าเสื้อโคลงตัวยาวสามวา
ทางตาหากไต่อย่างชายาย ๆ เขียวให้ตกกา
ลก, เลื่อนนาคยมีผู้ทดลองมาแล้ว คือ
ทิกขวน คร้ามขวนอยู่จังหวัด ยะบันยล ค่าย
เป็นพุทธทอง ตัวเขามาเล่าเองแลกกันค้ายิน
กาฬเขียว ตกกลาง

“ฮะ, งานเขียวลิ เขาขายที่ไหนหือ
กันอยากลองให้เห็นจริงนั้, พี่ย่า”

“ยัยบันยลเน้ โยมไป เอาสักชก่าย
ก็ค้าย ลานแม่ก็เขย่น”

“ฮะ, ก้อที่กรุงเทพไม่มีลิ”

“ไม่มี หีย้อก, มันเขย่น ของ ทำขาย
ชาเพาะพนเมือง เขาไม่ยอม ส่งไป เมือง
อื่น”

“ฮือ, น้าเสียดาย”

เมื่อสองสหาย สันทนา กัน มาได้เพียงนั้ก็
หยุดงีบไปพักหนึ่ง โดยต่างหันไปจัดการ
ก๊วยไสกกริมของคน และในที่สุดนาคยไ้เป็นผู้
ทำลายความงัยยขณก่อนว่า “เท้ง, กัน
เห็นแก่ไปงมอูบ้านนอกชอกนา นาน ๆ จึง
โล่งเข้ามาเยยมกลงเทพกาเขาคังหนึ่ง กัน
อยากรจะส้อมความลัลลอมตัวของแกกสก็อย่าง
เพื่เป็นการเล่นแกกย คือว่า กายวนห้าง
ฝ่าหลังใหญ่ ๆ ที่ ขายของ เคลือง ช่ายเคลือง

แต่งตัวต่าง ๆ เช่น หมวกแหมก แล่เกือกเกก
เป็นคั่นนั้ แก้วห้างโชนขายมากและลาคา
ย่อมเยาวกว่าเพือน”

“กันว่าห้างตาแค้นเต้นชาคยเขย่นขายมาก
และถูกกว่าเพือน”

“น่าน, น่าน, กันนั้กลาไม่ลิกว่าแกก
งักเจ้าทังนชนมาคย แกมันคาหยาขุเทอ
ยั้งชาเหมอ ความลัของแกมันไม่อ้อยคัก
เลย ก้อห้างนั้เขาเลิกขายของปลักมานาน
แล้วนนาเขาขายส่งเท่านั้น ลูกลอยังล้า”

“ฮือ, งันห้างโหวเหวเป็นงัน กันเห็นว้า
ชาขายถูกมาก”

“ถูกใจ”

“ฮ้าว, ก้อย่างที่เขาขายลคราคาที่เรียก
ว่า ‘วันตักกอนลาเก’ ไรล้า วันนั้นอาไร ๆ
ขายยาทเขียวหมก”

“แกวว่าโลเคนะ”

“วันตักกอนลาเก”

“ฮือ, วันตักกอนลาเก, ยักโห ออกเสียง
ให้ลุ่มลุ่มไปค้าย กันเคยนั้ยอว่าแกเขย่นคน
พอกังกลิกชักเขย่นนา โหงมาพทจนกันซึ่ง
นั้ว่าพังภายอังกิลิก เก่งคนนั้ ฟังไม่ออกค้าย
แต่ยังงัน ๆ ก้อยักห้างที่แกอ้านนช่ายของไม่ถูก
เลย และอายเลออง การลคาลาคา ที่เรียกว้า

เพศที่เปนปฤษนา

“กัณน์กว่า” ศิริกล่าวขึ้น “คงไม่มี
ใครถือกันว่ากันเป็นคนสรว.”

ข้าพเจ้ามองหน้าเขาด้วยความพิเนจ. เรา
นั่งอยู่ด้วยกันในห้องซึ่งมีแสงซมกซมว. ถ้า
หน้าตาของศิริ ทรามลงไค้อก, ตเหมือน
ว่าความขริวของเขายิ่งเค้นซึกซึกกว่า เมื่อมี
แสงทวันตามปรกติ.

“เปล่า,” ข้าพเจ้าตอบ.

“และไม่เปนประโยชน์อะไรที่กันจะถือว่า
กันเปนครู โรงเรียนทก. เพียงแค่สอบมัธยมแปด
ไค้, ไม่มีไค้ไค้ ไม่มีประกาศนียบัตรครู,
ไม่จำต้องกล่าวว่ไม่ไค้ ไปเมืองนอก. แน่นอน,
กันคงรักใคร่และเอาใจใส่เด็กซอกัน, แต่
กันไม่เคยคิดเลย ว่าเด็ก จะเห็น กันเปนปราชญ์
อย่างวิเศษอะไร, อันที่จริงกันไม่วิเศษอะไร
เลย”

“เปล่า” ข้าพเจ้าตอบ.

“และถ้าจะว่าถึงการกีฬาและการเล่น —
ซอกอย่างเคียว ทกัน เคยเล่นใน ชีวิตัน ก็คือไค้
พลกไป เยน คิวแทน ในการ แข่งขัน ฟุตบอลรุ่น
กลาง; แต่ก็แพ้. สำหรัยการกรีฑา กันก็วิ่ง
ไม่เร็ว, ไม่ใช่หรือ?”

“เปล่า” ข้าพเจ้าตอบ.

“เท็นนิส กันไม่เคยพินรอบแรก. แล้ว
กันเยนนักละบิลเลียดทเลว ทสัคตังแต่ พระเจ้า
ตาก.”

ข้าพเจ้าตงคึก. พระเจ้าตาก เคยทรง
บิลเลียดหรือ? ยางทศิริจะไปไค้เอามาจาก
ประชุมพงษาวดารภาคสองร้อยสามร้อยกระมัง
หรือ จาก เกล็ดพงษาวดาร ัน ใน หนังสือพิมพ์
รายวัน. แน่นอน, บิลเลียดคงไม่มาถึงเมืองไทย
ก่อนรัชกาลท ๔. ข้าพเจ้าคิดว่าอชกระเปนการ
หมั้นหม่สำหรับศิริ อย่หน้อย ท จะมายก เช่น
พระเจ้าตาก. ข้าพเจ้าจึงละขญุหาซอนเสีย.

“จริง” ข้าพเจ้าตอบ.

“แค่นี้ละ, เธอต้องเข้าใจในะว่า เป็น

“อันที่จริง” เขาสรุปความ “ต่างว่า วาสนาของศิริอย่างเอกก็เคย! ขอให้นึกถึง แกเป็นผู้หญิง ที่สาว, สรวลและน่ารัก —” ประไพลูกสาว อาจารย์ใหญ่ แต่งงาน กับ เขายุกแล้วมองดูข้าพเจ้าอย่างยิ้ม ๆ. “กัน ตัวคุณของเร!”
เป็นแต่พுகขึ้นเป็นการสมมุติเท่านั้น.” ภรรยาข้าพเจ้า โถม เข้า กอดคอ ข้าพเจ้า.

“แน่นอน,” ข้าพเจ้าลงความเห็นด้วย. “คุณไปร้าน ขายยา มาแล้วไม่ใช่หรือคะ?”

“กันมีกตกรงไหนดจะทำให้แก่ชอย” เขาชวนว่า

“เปล่าเลย” ข้าพเจ้าตอบ.

“กันดีกว่าแก จะชอย เช่นนั้น เหมือนกัน. ความสัมพันธ์,” ข้าพเจ้ากล่าว, “ซึ่งแม้แต่ ยาสีฟัน ก็กลายเป็น เรื่อง ไม่สำคัญ. ขอให้ ข้าใจว่าฉันคงไม่จำต้องเตือนว่า ประไพได้มี ผู้ขอมัน อย่างน้อย ทั้ง สิบสอง ราย แล้วใน ชั่ว สดขย น.

“อันมันกับ ประไพแล้ว”

“พระผู้เป็นเจ้าของฉิน!” ข้าพเจ้าร้อง ขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ, แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้น รีบตรงไปโรงเรียนกลางคืน.

“นั่นอะไร, คิดนั้นแล้ว!” เขาร้องขึ้นกับ “คุณลืมยาสีฟัน ไม่ผิดก็เคย.” แล้วจึง ออกจากห้องไป.

ข้าพเจ้ารับรู้ว่าออกจะฉิวฉุนกึกหนึ่งเมื่อภรรยา ข้าพเจ้าฟังข่าวอันนี้ อย่างทำเป็นทองไม่ร้อน. ความ เป็น จริง มันไม่เป็น ข่าวคราวอะไรเลย; เขารู้เรื่องนจากประไพแล้วตั้งแต่กลางวัน.

“คิดนั้นโทรศัพท์ ไปตั้งหมอลแล้ว” เขา กล่าวเมื่อกลับเข้ามา, “และได้บอกไปว่าคุณ จะตรงไปเอายาสีฟันภายในครึ่งชั่วโมงน. คุณ เหมือนหมอลแก่ประไพหลาดใจมาก”

“แล้วทำไมเธอถึงไม่บอกฉิน เสียแต่ตอน ย่ายเล่า.”

“ความปลาดใจของแก” ข้าพเจ้าตอบ “คงจะเนื่องมาจากความฉงนว่าเรามีลูกคนที่สอง ไ้เร็วเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม, เพราะฉินได้ ไปหาแก เมื่อ ๒-๓ ชั่วโมงมานเอง.” แล้วข้าพเจ้าก็

“คิดนั้นเผื่อจะอยู่กับยาสีฟันของแม่แก, หวังว่าคุณคงไม่ลืม เอามาจะคะ?”

๘. เทโกสิต

เมษ

ควักเอาขาออกจากกระเป๋าสี้อยู่ แล้ววางลงบนโต๊ะ

“แต่คุณพ่อกว่า —”

“เปล่า, เปล่าเลย,” ข้าพเจ้าค้าน.

“แต่อย่างไร ก็ตาม, คุณทำให้ดิฉันคิด —” ข้าพเจ้าสั่นศีรษะ. “ขอตรึก, เธอออกจะยอฉันเกินไป. ไม่มีใครที่จะทำให้ผู้หญิง คิดได้. ผู้หญิงได้แต่ทำอะไรตามชีวิตเล่นของความรู้สึก. ขอให้ทักประไพไซ้.”

ภรรยาข้าพเจ้าควักเอาส้นเท้าเดินไปทักประไพ, ซึ่งเป็นข้อมสำคัญของเขา.

“นั่นนะ, ดิฉันจะบอกให้,” เขาเน้นว่าดิฉัน คิดว่า ประไพ เป็น หญิงที่มี ความคิด และเป็นคนเคราะห์ดี มาก. ดิฉันทราบดีว่าบรรดาท่านที่เป็นผู้ชายทั้งหลาย ล้วน แต่ถือว่าศิริเป็นเท่าเทียมกัน, ถึงทั้งคุณได้พบเจอกัน เพราะว่า เขาไม่เป็นคนที่งอแงขี้ขลาดในทางใด; และดิฉันยอมรับว่าบรรดาเขาชั่ววูบพอไซ้. แต่เขาเป็นคนดี, ทุก ๆ คนชอบ. คุณเองก็ชอบเขา. ทำไมผู้หญิงถึงรักผู้ชาย? คุณนึกว่า

เป็นเพราะผู้ชาย คนนั้น เป็นรศอดพ์ วาสน์ทิโน เป็นนักเขียนที่เขียนนอกชั้นที่ หรือเป็นนักฟุตบอลทีมชาติ ฉะนั้นหรือ? เหลวทองเรอ! ประไพจะแต่งงานกับศิริ เพราะว่าศิริคือศิริไม่ใช่คนอื่น; และนั่นเป็นเหตุที่คิดว่าเหตุอะไรหมก.” ว่าแล้วก็ออกจากห้องไป.

เวลาเกือบเที่ยงคืน ข้าพเจ้าลุก จากโต๊ะเขียนหนังสือแล้วขึ้นไปข้างบน. แสงไฟอ่อน ๆ ฉายจาก โคมที่บนโต๊ะ เครื่องเบ่ง, พอได้เห็นรูปร่าง ของลูกชาย ข้าพเจ้าหลับ นิ่งอยู่. ภรรยาข้าพเจ้าหลับเหมือนกัน, แต่เขาไหวตัวเมื่อข้าพเจ้าเข้าไประยะ. ข้าพเจ้าตรวจเช็คทั้งห้องเลยอยู่สองสามนาที. ความคิดอันหนึ่งยังเกิดขึ้นในใจ ข้าพเจ้าจึงทิ้งภรรยาข้าพเจ้าเบา ๆ เขาล้มตาชอนอย่างง่วงเลย.

“กานดา, อะไรนะที่ทำให้เธอแต่งงานกับฉัน?” ข้าพเจ้าถาม.

เขากลับหลับตาอย่างเต็ม. “ดิฉันล้มเลยแล้ว, ขอตรึก,” เขาพึมพำ, “อย่าทำให้แม่แค้นนะ.”

บัญชีอาหาร

ประจำเดือนเมษายน

ของ

“ศรปี่นี้”

ดาว

หวาน

๑. แกงจืด “เซ่งจี่”

๑. น้ำ “ลั่นทมลอยแก้ว”

๒. แกงเผ็ด “นกพิราบ”

๒. แท่ง “ขนมรังนก”

๓. เครื่องเคียง “ไข่ต้ม”

ว่าง

๔. ผัก “กุ่มกุ่มหน่อไม้”

๓. น้ำ “ทุกลาม”

๕. เครื่องจิ้ม “น้ำพริกส้มมะขามเยือก”

๔. แท่ง “ขนมหยอนางรม”

[๒๐๕๗]

คา

๑ แก่งจืด “เซ่งจี”

เครื่องปรุง เซ่งจี เนื้อหมู กระเทียม น้ำเคยก
พริกไทย ผักชี ต้นหอม

วิธีปรุง เซ่งจีล้างน้ำให้สะอาด หั่นเป็นชิ้น

เล็ก ๆ ยาว ๆ แล้วจกตามขวางตามยาว
เป็นสี่เหลี่ยม เนื้อหมูหั่นเป็นชิ้นเล็กยาว
เอาน้ำใส่หม้อต้มน้ำให้เดือดเอากะเทียม
เจียวน้ำมันหมูพอหอมแล้วใส่ลงในหม้อ
พร้อมทั้งเซ่งจี และ เนื้อหมู พอเดือด
ชิมรสดีแล้วใส่ต้นหอม ตักใส่ชามโรย
ผักชี พริกไทย (แก่งเซ่งจีต้องรับ
ประทานร้อน ๆ)

๒ แก่งเผ็ด “นกพิราบ”

เครื่องปรุง นกพิราบ พริกแห้ง ตะไคร้
หัวหอม กระเทียม เกลือ พริกไทย
รากผักชี ลูกผักชี เยื่อเคยกแวง ผีวและ
ใบมะกรูด มะพร้าว น้ำตาลหม้อ พริก
อ่อน

วิธีปรุง นกพิราบถอนขนให้สะอาดแล้วแล่เอา
แต่เนื้อ ส่วนกระดูกอ่อน ทอดและปลาย
ขี้กสยให้เลื่อยก ซุกมะพร้าวแล้วคั้นใส่
หม้อเคียวไปจนแตกมัน พริกแห้งผ่า

เมล็ดออกแล้วล้างน้ำ ตะไคร้ หอม
กระเทียม พริกไทย รากผักชี ลูกผักชี
เยื่อเคยกแวง เกลือ ผีวมะกรูด ใส่ครก
ตำไปด้วยกับจินเลื่อยก จึงคกพริกขิง
ร่วนกับกระดูกอ่อนที่สยไว้ เทยาะน้ำ
เคยกให้หอม จึงคกกลงหม้อกะทิที่เคียว
ไว้ พอเดือดเติมน้ำเคยก น้ำตาลหม้อ
ชิมรสดีแล้วโรยพริกอ่อนและใบมะกรูด
จึงคกใส่ชาม

๓ เครื่องเคียง “ไข่ญุ่น”

เครื่องปรุง ไข่เย็ก มันหมู พริกไทย น้ำปลา
ญุ่น น้ำตาลหม้อ ผักชี พริกขีพ

วิธีปรุง ไข่เย็กต้มให้สุกแล้วปอกเปลือกอย่า
ให้ไข่ขาวติดเปลือก เจียวมันหมูคก
กากจนแล้ว เอาไข่ที่ปอกแล้วทอดไป
จนไข่ขาวเหลืองทั่ว โยจึงคกขึ้น ทอดไข่
จนพอตามต้องการแล้ว จึงแย่งน้ำมันไว้
แต่พอควร ใส่ น้ำตาลหม้อ, น้ำปลา
ญุ่น พริกไทยขึ้น เคียวไปจนเป็นยาง
มะตมึงเอาไข่ที่ทอดไว้ ใส่ลงไปแล้วคก
จนทั่วแล้วจึงคกใส่จาน เติผักชีต้น
พริกขีพ ไรยหน้า

พ.ศ. ๒๔๗๐.

ศรีวิไทยเซหม

๔ ผัด “กึ่งกับหน่อไม้”

เครื่องปรุง กุ้ง เห็ดหอม หน่อไม้ แฉ่งสาละ
มันหมู เกลือ พริกไทย น้ำตาลทราย
ผักชี

วิธีปรุง กุ้ง ปอกเปลือก แล้ว หัก ศีรษะออก
เอาเม็ด กรด สัน กุ้ง อย่ำ ให้ ชาติ ตลอก
ล้างน้ำให้สะอาด เห็ดหอม ตัก ก้าน แฉ่ง
น้ำไว้ หน่อไม้ (ใช้หน่อไม้กระป๋อง)
ตัดเป็นท่อนสั้น ๆ เอาน้ำมันหมู ใส่กระทะ
พอสมควร แล้วเอา กุ้ง ลง ผัด พอสุก จึง
จึงใส่ เห็ดหอม หน่อไม้ แฉ่ง สาละ นึก
หน้อย เกลือ น้ำตาลทราย ชิมรส
ดีแล้ว จึง ตัก ใส่จาน โรยผักชี พริกไทย
(ผักกึ่งหน่อไม้ นี้ ต้อง รับประทาน รื่น ๆ)

๕ เครื่องจิ้ม “น้ำพริกส้มมะขามเยือก”

เครื่องปรุง กุ้งแห้ง พริกแห้ง กระเทียม
ส้ม มะขาม เยือก น้ำตาล เกลือ
เยื่อเคยก น้ำเคยก

วิธีปรุง พริกแห้ง ผ่า แกะ เมล็ด ออก ให้หมด
แล้วล้างน้ำ กุ้งแห้ง ย่น ให้ เล็ก ขย พร้อม
กับพริก จึง ใส่ กระเทียม เยื่อเคยก เกลือ
ตำให้ เข้า กัน แล้ว ใส่ ส้ม มะขาม เยือก
แกระ เมล็ด ออก เสีย ก่อน น้ำตาล หม้อ

น้ำเคยก ก็ ชิมรส ดี แล้ว ตัก ใส่ ด้วย น้ำพริก
(น้ำพริก ส้ม มะขาม เยือก อย่ำ ตำ ให้
เหลว นึก) รับประทาน กับ ผัก ของ ผัก สด
ปลา ย่าง ปลา ทอด หรือ กุ้ง เค็ม ทัว ใหญ่
ตาม ใจ ชอบ

หวาน

๑ น้ำ “ล้นจี่ลอยแก้ว”

เครื่องปรุง ล้นจี่ น้ำตาลทรายขาว น้ำ
ดอกไม้มงคล น้ำแข็ง

วิธีปรุง ล้นจี่ ปอกเปลือก แล้ว ครัว นม ฝัก ออก
จัก ใส่ ซาม แก้ว หรือ โถ แก้ว เชื่อม
น้ำตาล ให้ คน ทิ้ง ไว้ รื่น เย็น จึง เทลง ภา
ล้นจี่ พอ ท่วม เจือ น้ำ ดอกไม้มงคล ให้ หอม
เวลา รับประทาน จึง ได้ น้ำ แข็ง

๒ แห้ง “ขนมรังกน”

เครื่องปรุง แฉ่งญวน เข้า เจ้า มันหมู น้ำตาล
ทรายขาว

วิธีปรุง แฉ่งญวน เข้า เจ้า มา นวด กับ น้ำ เย็น
โขลก ให้ เหนียว แล้ว เชื่อม น้ำตาล ให้ คน
อย่ำ ให้ แก่น นึก ละลาย กับ แฉ่ง ทู โขลก
ไว้ ให้ เหลว พอ วย ได้ เอาน้ำมัน หมู

ศรปี่นี้

เมษ

เช็กกระทะตั้งไฟพอร้อน แล้วเอาน้ำมันโรย
เป็นผ้อยขวางไปขวางมาเป็นวงกลมแล้ว
ลอกออก มาพับ จน หมดแข็ง แล้ว
จึงเอา น้ำมันหมูใส่ กระทะ ให้มาก ตั้งไฟ
ให้เดือด แล้วเอาขนมที่พับไว้ทอดให้
เหลือง จักใส่ งาน รับประทาน กับ
น้ำตาลทราย (ขนมนี้ถ้าทอดด้วยน้ำมัน
มะพร้าวจึงจะกรอบดี)

ว่าง

๑. น้ำ “หูลดาม”

เครื่องปรุง หูลดาม ปูทะเล หมู ไก่ ไข่
เห็ดหอม แฉ่งสาเล น้ำปลาซีอิ้ว พริกไทย
ผักชี

วิธีปรุง หูลดามใส่หม้อต้มกับน้ำเคี่ยวไปจน
หายขาว จึงเก็บ ผง คำ ๆ ออกทิ้ง
ปูทะเล หมู ไข่อย่าง ๓ ชิ้นมีมันติด ไก่
ต้มให้สุกแล้วหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ ผักชีเด็ด
เป็นใบ ๆ น้ำต้มกระดูกไก่หรือกระดูกหมู

เป็นน้ำเชื้อ เวลาจะรับประทานจึงตัก
น้ำเชื้อใส่กระทะ ใส่หูลดาม ไก่ หมู
ปูทะเล ไข่ เห็ดหอมพอเดือด ใส่แฉ่ง
สาเลนิดหน่อย น้ำปลาซีอิ้ว โรยพริกไทย
ผักชี

๒. แท่ง “ขนมหอยนางรม”

เครื่องปรุง หอยนางรม แฉ่งมัน มันหมู
ไข่ กระเทียม น้ำเคี่ยว หอม ผักชี
พริกไทย

วิธีปรุง หอยนางรมแกะเปลือกออกแล้วแช่
น้ำไว้ แฉ่งมันละลายกับน้ำอย่าให้เหลว
หรือใส่มากนัก ต้มหอม หั่นตามคัน
แล้วปั่นไปคั้นแฉ่ง เอาน้ำมันหมูทากระทะ
ให้ทั่ว แล้วหยอก แฉ่งลง พอแฉ่งสุก
ใส่ไข่ หอยนางรม แฉ่งไว้ ช่าง ๆ แล้ว
เอากระเทียมเจียวกับน้ำมันพอหอมจึงตัก
ขนมหอยนางรมใส่จาน กระเทียมเจียว
ผักชี พริกไทย โรยหน้า

หมดแล้ว

นางสาวเผ่ง พาหุสวัฑ

เมษ

ผักซึ่งเราใช้ของ ค้วย น้ำส้ม ถ้าเค็ม น้ำ แล้วเอานมจกในนั้น ชินคังไฟจนเดือดระทำ
สารส้มลงเล็กน้อยทำให้ ผักนั้นกรอบคายน ให้นมหายเปรี้ยว

วิธีที่จะชัก วัณ ให้ง่าย และ สะอาดนั้นควร
ทำดังนี้ ละลาย สดขี้ ค้วย น้ำเย็น พอกับ ความ
ต้องการแล้ว เอาริบนลงแช่ในน้ำนั้น ใช้ มีอ
รุกรณ สะอาด แล้วจึงเอา กระดาษขาว ๒ แผ่น
ประกบเข้าให้เรียบร้อยก็ให้แห้ง

ถ้าจะไม่ให้วัณขยิบเย็น ในเวลาไม่ใช้
ควรพินกับหลอดค้ายเปล่า ๆ

เพทานห้องซึ่งเป็นรอยคำท่าง ค้วยเขม่า
คว้นไฟ ถ้าต้องการ ำระชำระให้สะอาด จึง
ใช้ ผ้าจุ่มน้ำอุ่นที่ผสมกับโซดา ถูให้ทั่วและ
กำกั้นทิ้งต่อไปสัก ๒-๓ ครั้ง เพทานนั้นจะ
สะอาดก็

น้ำมัน ทาพณ ทกที่สุก ผสม ค้วย ขี้ลิงขาว
และน้ำมันสนอย่างละเท่า ๆ กัน

นมกระษัยของชาวชุนิก เมื่อถูกอากาศมัก
เปรี้ยวเร็ว ถ้าจะแก้ ไขให้ ก็ควรเอา ภาชนะ ใส่

เวลาใช้กระทำขนม มักจะมีคว้นทำ
ให้ขนมดำ แลเหม็นคว้น ถ้าจะไม่ให้ มีคว้น
จงเอาเกลือห่อผ้า เล็กน้อยถัก กระที่จะไม่มีคว้น

เมื่อพอกสดขี้ผสม ถ้าใช้มะนาว หรือ
มะกรูดก็ถูกควรทั้งนี้ จะไม่เห็นขยวมระทำให้
เส้นผมกระจ่ายเป็นฝอยก็ด้วย

การ พอก ผ่า แผลงเกิด หรือ ผ่าที่มนอน.
สำหรับ ผ่าแผลงเกิด ให้แช่ใน น้ำสขขี้ ที่อุ่น ๆ
ให้ชุ่มโซกเขาเนื้อผาประมาณ ๑๕ นาที ให้
เอาก้อนค่าง ประสาร คย (Chloride of
ammonia, salammoniac) ทั้งลงไว้ให้ละลาย
แล้วเอาขนชยตากแดดให้แห้ง เมื่อแห้งแล้วจึง
ชักนำที่สะอาดหลายหนจนหมดกลิ่นสดขี้ ผง
ลมในที่มรจนแห้งสนิท

ถ้าเป็นผ้าที่มนอน จึงทั้นสดขี้สัก ๒ ถ้วย
ใส่ในน้ำ ๑ ถัง แล้วเอาขนคังไฟจนสดขี้ละลาย
แล้วเทลงในถึงเปลเอายอดแรกซึ่งละลายลงไปค้วย
& ช้อนชา เอาผ้าห่มแช่ในถังนั้น ๑ คืนรุ่งขึ้น

พ.ศ. ๒๔๗๐

วิชานาวี^๒

จึงเอาชนชกกันสะอาก จนหายกลิ่นสะอากแล้ว
ขยน้ำให้แห้งแล้วผึ่งแดด

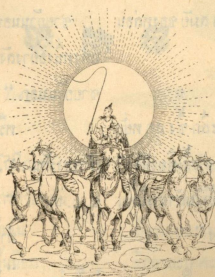
สำหรับยอยเสื่อผ้ามีประโยชน์อย่างเดียวกัน
ตัวสัตว์เท่านั้น มีบางท่านทักเหม็นกลิ่นแนบ

○ ○ ○
ผ้าแพรที่เย็นสัค่าอยู่ ถ้าจะขยมิให้ใหม่
ชน จงเอา แพร่ต้ม กับฝางให้ เกิดคพล่าน
๑ ชั่วโมง แล้วจึงเอา ชนขยมิในกรก กำมัน
อย่าง อ่อน ที่สกผสม กับ น้ำท่า ให้ เชื้อไว้ ครึ่ง
ชั่วโมง แล้วจึงตากให้แห้ง

เทอลินไม่กล้านำลงใส่ใน เสื่อผ้า เพราะ กลัว
เสื่อผ้า จะเหม็น ถ้าจะให้ ก็แล้วมีสิ่งหนึ่ง ที่
สามารถจะยอยเสื่อผ้าให้หอม และกันตัวสัตว์
ไต่ ด้วยสิ่งนั้น คือการขยน้ำเมื่อก่อนใส่ลงไปในตู้
หรือหีบเสื่อผ้าของท่านจะ ขยกันตัวสัตว์และ
ยให้หอมไต่อย่างก็

○ ○ ○
ผ้าขนสัตว์หรือสักหลาด มักมีตัวสัตว์เล็ก
เกิดขึ้นเอง อาจทำความเสียหายให้แก่ผ้านั้น ๆ
มาก มีบางคนใช้แนบเทอลิน ใส่ลงไปในตู้
ตัวสัตว์ ไม่เกิดขึ้น แต่แนบเทอลินไม่ใช่ยา

○ ○ ○
กลิ้งยาสลบ ถ้าต้องการ จะล้าง ให้ สะอาก
ปราศจากกลิ่นจง ใช้แอลกอฮอล์ล้างจะสะอากก็

สารเชษม

รวบรวม โดย

ด. ไชตินันท์

“คุณสาวคือเป็นสภาพทุกข์แท้หรือไงนะ”
“นั่นชยะ ไม่เห็นคอกหรือว่าเวลาพา
ผู้หญิงไปขีรยอนด่เที่ยวเนะ ซากลับเขม๊ก
เดินไปส่งถึงบ้านหล่อนเสมอ”

หญิงสาวสมัยนั้นมักจะมเสียงคักคาน ไมย่น
ยอมให้ปลุกผทนาหามาก เพราะหล่อนหา
ปลุกยาก สักหน่อยก็จะไม่ให้เห็น แผลเป็นไค
เนอง ทั่วเครื่อง แต่งกาย ตาม สมัย ของหล่อน
นั่นเอง

หนุ่ม “ความรัก ของพี่ เนะลึก ซ่ง สก หย่ง
เปรียบประภะน้ำในลำธารน้ชยวน้อง”
สาว “ที่ไหนไคคะ น้ำในลำธารน้คน
เพียงหิวเข้าเท่านั้นเอง”

(เรื่องจริง) คนไข้คนหนึ่งนอนป่วยอยู่
โรงพยาบาลเพื่อรอการตัดผ่า วันหนึ่งเฝ้า
หน้าต่าง เห็นมีคนหามเปลคนไข้ ที่ตัดผ่าเสร็จ
แล้วผ่านมา จึงถามว่า “เป็นยังไง?”

“เสร็จแล้ว!” คนหามเปลตอบ แต่
ผู้นั้นเข้าใจว่า “ตายแล้ว” เลยเปลยม
หน้าม้กล้มลงทันที แต่ไม่ยอมให้ ตัดผ่าอีกด้วย

ชายบ้านนอกคนหนึ่ง เข้าไปในร้านขายยา
แห่งหนึ่งอย่างลังเลใจ

ชายบ้านนอก “ท่านเป็นแพทย์ ปูรงยาไม่ใช่
หรือ?”

เจ้าของร้าน “ใช่ ถูกแล้ว”
ช. บ. น. “นี่ท่านก็ทำแล่นำญต้องงาน
มาหลายยแล้วชนะ?”

จ. ข. ร. “ใช่, เกือบ ๓๐ ปีแล้ว!”

พ.ศ. ๒๔๗๐

สารเฉลิม

ช.บ.น. “ที่เขวนอนอยู่ข้างฝ้านั้นประกาศ ข้าพเพง “กฎข้อบังคับของโรงเรียนเจ้าหมัก
นิยมบัตรของท่านใช่ใหม?” ข้อเจ้ากัก?”
จ.ช.ร. “ใช่, ทำไม?” กัก (พูดเรื่อย ๆ) “สียข้อควม”
ช.บ.น. “เออ! เจ้าประคุณ! โปรก ข้าพเพง “ถ้าหากเจ้าทำผิด ข้อหนึ่งข้อใดเข้า
ชายยาฉงสี่พันให้ผมสัก ๑๕ เล้า จะเป็นอย่างไร?”
สตกค้เถอะ!” กัก “ก็ขอเหลอเจ้าขอท่านช้ควม”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐
อัยการแถลงต่อศาล “ในคดีที่จำเลย เจ้าผู้ชวย “โอ้แม่น้องรัก ถ้าหากน้อง
ถูกหาว่าฆ่าบิดามารดาตายนี้ เป็นคดีที่มีมูล ไม่รักพี่ละก็ พี่เป็น ไม่ชออยู่
หลักถานพอที่เกี่ยว เพราะ — ท่านตุลาการ ในโลกต่อโยอีกที่เกี่ยว”
ทั้งหลาย—ท่านก็ทรวายตามคำให้การของจำเลย เจ้าผู้หญิง “งั้นละ แม่สายเขาก็ดอกให้
แล้วไม่ใช่หรือ ว่า จำเลย เป็นลูกกำพร้าทั้ง ทิดนึ่งฟังเหมือนกันว่าคุณเคยบอก
บิดามารดา — — แก่เขาอย่างเดียวกันเมื่อชอควม
รักจากเขา”

A La guerre comme á La guerre

“ถึงคราวรบก็ต้องรบ”

ควาสันสันติภาพ

ก็จายกายเข้ารบกัน

หยาบขวางกายพลัน

สันติภาพพลันเกลียวกลม

ที่เล่นก็ที่เล่น

ทำงานเป็นงานจึงสม

ฟันเขี้ยวฟันนิยม

ฉีกกาละเทะหนอ!

ของ ฉงน.

อินทวาที

บรรณาธิการหรือท่านผู้ใดที่มีใจรักแต่ทว่า
 ขนมาพอกครั้น ก็เพื่อจะขอขานว่า
 สำหรับเดือนนี้ ข้าพเจ้ามีใจนึกฝันว่าจะเขียน
 อินทวาทีออกเลย แต่กลับต้องเขียน เพราะ
 ท่านบรรณาธิการ เชิญ ให้เขียน (ไม่ใช่
 ใช้หรือวานมิได้)

๐ ๐ ๐

นี้แหละ ! จึงเป็นการสมควรที่ข้าพเจ้าจะ
 คุยไต่กระมัง ? และก็เป็นการ สมอยาก ละ
 กระมัง ?

เหตุที่ท่านบรรณาธิการให้ เกียรติยศข้าพ
 เจ้าครั้งนี้ ก็มีใช้นิดใด คือผลเกิดจากที่ท่าน

สมาชิกหลายท่านได้กรุณาตามคำ กระซิบ

เมื่อเดือนก่อน ข้าพเจ้าได้แสดงความในใจ
 ให้ท่าน ทราบแล้ว ว่าข้าพเจ้าอยากเขียน
 อินทวาทีมานานเต็มที และก็พึงเป็นผลสำเร็จ
 สมใจเมื่อเดือนที่แล้วนี้เอง

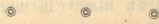
ที่ข้าพเจ้าหวนกล่าวถึงข้อนี้ มิใช่ว่า
 เพราะ ความ น้อยใจ หรือโทมนัส ใจ ต่อ ท่าน ของข้าพเจ้านั้นเอง

พ.ศ. ๒๔๗๐

อินทวาท

โดยเหตุทั้งนี้ ข้าพเจ้าจึง จะ แสดงความ
ขอพระคุณแก่ท่านผู้กรุณาเสียมิได้ ขอ
ท่านผู้ ได้ กรุณาตามคำกระซิบ จงได้ รับ
วันทาการจากข้าพเจ้า ทั้งขอให้ท่านจง
ประสบซึ่งความสำเร็จโดยใจ ประสงค์ในกิจ
ทุกประการ พร้อมทั้งครอบครัวด้วยเทอญ

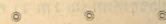
เพราะเหตุที่ผลประจักษ์แล้วว่า ท่านกรุณา
ฟังคำกระซิบของข้าพเจ้า ถึงนั้นท่านบรรณา
ธิการจึงให้ ข้าพเจ้าเขียน อินทวาท เถอนัน อภ
(คงจะเป็นสินน้ำใจ และซึ่งข้าพเจ้าคุ้นค
รับ) ฉนั้นข้าพเจ้าก็ต้องขอ กระซิบ กับ
ท่านสมาชิกทั้งหลายอีกวาระหนึ่ง

ข้อต้น ท่าน คงได้ อ่าน แลงการณ์ ของ
ไทยเซมมซึ่งเป็นคำกล่าวของท่านบรรณาธิการ
แล้ว ว่าไทยเซมมใหม่ คือนัยแก่พฤษภาคม
เป็นต้นไปจะเปลี่ยนภาพปกใหม่. ส่วนในเคื่อน
พฤษภาณันก็จะทำเป็นเล่ม พิเศษ และปก
พิเศษ ตามเคย. แต่ข้าพเจ้าขอกระซิบ
ท่านตรงกันว่า ปกใหม่ ข้าพเจ้ายังไม่ได
เห็น เพราะท่านนายช่างยัง ปิดปก ไว้ไม่
ยอมให้ดู แต่ ภาพสามสี่ นั้นข้าพเจ้า
ได้เห็นแล้ว แต่ก็เพียง ต้องภาพ

เพราะชะโมยเขาคูได้เท่านั้น. แม้ทั้งนี้
ข้าพเจ้าก็พูดได้เต็มปากว่า คำแถลงการณ์ของ
บรรณาธิการเป็นจริง ไม่โกหก หวังไว้ว่าท่าน
ทั้งหลายคงเชื่อคำกระซิบของข้าพเจ้า เพราะ
ข้าพเจ้าก็ ไม่โกหก เหมือนกัน

ส่วนเรื่อง ข้าพเจ้าก็ต้องกระซิบอีกว่า
คดีจริง ถึงจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระศาสนา
ไม่โลกโสมงใจใคร่ เหมือนเรื่องหนังเรื่อง
ละครคน แต่ก็เป็นเรื่องให้คดี ให้ทางบุญทาง
กุศล อันจะนำเข้าสู่ทางสุข และเมื่อท่านได้เห็น
พระนาม และ นาม แห่ง ท่าน เจ้าของ เรื่องแล้ว
ท่านก็จะต้องเห็นจริงตามที่ข้าพเจ้า กระซิบ เน
เทียบ ฉนั้นขอท่านจงเชื่อใจวางใจเสียเถิด

ข้อ: ท่าน บรรณาธิการ ขอ ให้ ข้าพเจ้า
กระซิบกับท่านอีกข้อ ๑ คือ เนื้อเรื่องด้วยเมื่อเดือน
กุมภาพันธ์ ๒๔๖๘ หนังสือออกต่ำกว่ากำหนด
เกินไปสักหน่อย จึงได้มี ท่านสมาชิกหลายคน
จดหมาย สอบถาม และ แจ้งมา ว่า ไม่ ได้ รับ
หนังสือ แต่เวลานี้ก็ประจวบ กับ โรงพิมพ์
ได้ส่งหนังสือไปยังขอพิศไปรษณีย์แล้ว เป็น
อันว่าส่วนทางกัน หรืออาจมีบางท่านทักว่า

กรรมปโต

๑๖๕ เมษ

จดหมายของท่านจะมาถึงบรรณาธิการ หนังสือ
ก็จะถึงมือท่านแล้ว ฉะนั้น บรรณาธิการ จึง
มิใคร่ได้คอยจดหมาย หรือชี้แจง ให้ท่านทราบ
ด้วยเหตุความเข้าใจดังกล่าวนี้ จึงหวังว่า
ท่านเจ้าของจดหมายจะให้อภัย และได้โปรด
ทราบความจริงดังนี้ด้วย นอกจากนั้นข้าพเจ้า
ต้องขอกระซิบอย่างถึง ๆ อีกว่า ถึงแม้ยัง
เดือนไทยเชมจะได้ออกล่าช้าไปบ้าง ท่านก็
อย่าได้หัวเหวาทว่าไทยเชม จะหลยหน้ารัก
ท่านเป็นอันขาด

ข้าพเจ้ากำลังจะกระซิบข้ออื่น ๆ ให้ท่าน
ทราบอีกมาก เช่นว่ารูปร่างไทยเชมเล่มใหม่
จะเปลี่ยนโฉมเป็นอย่างไร ตั้จะไร เพิ่มอะไร
สวดย่างไร งามอย่างไร— แต่ก็พอกระฤก
ขึ้นถึงค่าแปลของศัพท์ อีกนาคว่า ว่า คือคำสค
คำจบ ความที่ภักยทองปลอมได้แปลไว้ ทั้ง
สระที่คพ ก็เ้กล่าวไว้ อีกว่า การเขียน
อันนาคที่คองอยู่ในกรอบ ของบรรณาธิการ ถึง
นั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่าควรจะสคจะยเท่านั้น

แต่ — ขอ ท่านทั้งหลาย โปรดอย่าลืมหา
กระซิบ หมายถึง ออย่าลืไทยเชมยใหม่
เท่านั้นก็เป็นที่ยศของข้าพเจ้าแล้ว

หนึ่งบรรณาธิการขอแสดงความขอบพระคุณ
นายมานิต วสุวัต ซึ่งได้ส่งหนังสือ ยทละคอน
เรื่อง อายหระชัน พิมพ์แรกในงานฉลองศพคุณ
หญิงสุนทรพิมล (เลี่ยม วสุวัต) ๑ เล่มมา
ยังสำนักงานไทยเชม ณ โอภาศันด้วย

อ้าว—ไม่เหมาะ — โอ—เหมาะที่เคียวคือ
ว่า ท่านบรรณาธิการให้ ข้าพเจ้ากระซิบเพิ่ม
เคิมอีกว่า ยคันสำนักงานไทยเชมมีเคียว
โทรศัพท์แล้ว นำเบอร์ ๙๔๘๘ จึงขอ
ให้ ท่านทั้งหลาย ทราบ ด้วย เผื่อว่าหาก
ไทยเชมจะออกล่าช้าไม่ทันใจออกถึงท่านต้อง
เคือนแล้ว ท่านจะใช้ เคือน หรือถามทาง
โทรศัพท์ก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเสียค่าเสดมย
ให้แก่กรมไปรษณีย์ละ—เปลี่ยนเล่า ๆ.

กรรมปะโด

๒๐๑. สายสัมพันธ์แห่งโลก คือความรัก เมื่อความร่อยหรอแห่งสายสัมพันธ์มีขึ้น
ความรักก็มิอาจการคลอนแคลน วิถีจิตรอย่างเตียวเปินเคียววัดความรัก

ของ น.ล. พิชชัญญาคิ

